

Giới thiệu Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới

Thể loại: kiếm hiệp, tiên hiệp dị giới, hệ thống hài hước

Vũ trụ này được tạo ra bởi những vị thần. Còn những sinh linh khác chỉ là những quân cờ được tạo ra để trở thành công cụ liên tục chiến đấu với nhau để mang lại chiến thắng về cho vị thần mà họ quy phục.

Ở một nơi xa xôi, có một quân cờ mặc dù được lựa chọn bởi thần linh nhưng hắn không quy phục và bị điều khiển bởi một vị thần nào, hắn làm mọi việc là hắn muốn. Quân cờ đó khi là tốt, khi mà mã, khi là hậu, có lúc là vua.....

Và một ngày nào đó quân cờ này sẽ là người chấm dứt cuộc chiến của các vị thần.

.....

Điệp Vũ im lặng, trước mặt hắn là một người phụ nữ xinh đẹp như một nữ thần. Làn da trắng sáng phát quang như ánh trăng, mái tóc đen huyền quăn rũ như màn đêm, đôi mắt lạnh lùng màu tím phát ra ánh sáng nhợt nhạt huyền ảo giống như dải ngân hà, ngoại hình được điêu khắc tỉ mỉ đến từng góc cạnh, từng đường nét. Người phụ nữ mặc một chiếc áo bào màu đen bó sát cơ thể gợi cảm của mình, kín đáo mà quyến rũ.

Với một giọng nói lạnh lùng mà êm ái, nàng cất tiếng nói:

“Thay vì nhìn lũ người vô vị kia tu luyện một cách nhàm chán thì chẳng phải sẽ thú vị hơn khi nhìn một tên phạm nhân nhỏ bé vùng vẫy để sống sót trong thế giới tu chân tàn khốc hay sao?” Vị Nữ Thần khẽ liếm đôi môi nhỏ bé quyến rũ của mình, nói với giọng điệu cực kỳ chờ mong.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng. Diệp Vũ đã nhận ra rằng đằng sau vẻ đẹp mỹ lệ đó người phụ nữ này thật ra là một kẻ điên- một kẻ điên biến thái mang trong mình dòng máu bạo dâm.

Hắn thâm mặc niệm – Bỏ mẹ rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Những tông đồ và cuộc chiến của thần

Tại một căn phòng xa hoa được bao bọc bởi những viên thủy tinh sáng lấp lánh.

Có 12 con người đang đứng đó. Trên mặt tất cả đều thể hiện sự bối rối, họ không bối rối vì sự xa hoa căn phòng mà bọn họ bối rối vì họ không hiểu tại sao mình lại ở đây, tại sao họ có thể nhìn, tại sao họ có thể nghe, tại sao họ có thể cảm nhận được. Và trên hết là tại sao họ vẫn còn sống.

12 con người xa lạ có nam, có nữ họ không hề quen biết nhau nhưng họ đều có một điểm chung đó là tất cả đều đã chết.

“chào mừng đã đến hồi các tông đồ” một âm thanh trang nghiêm cất lên.

Mọi người quay mặt về phía âm thanh, tại đó họ thấy một người đàn ông mặc bộ trang phục màu trắng có hoa văn màu vàng với đôi mắt màu lam đang nhìn về phía họ.

Sau khi qua cơn bối rối một trong số 12 người cất tiếng hỏi:

“Ông là ai? Đây là đâu? Tại sao tôi lại ở chỗ này?” một giọng nói trong trẻo cất lên, nó xuất phát từ một cô xinh đẹp với mái tóc đen huyền với gương mặt thanh tú, đặc biệt là cặp môi đỏ mọng như quả dâu tươi vô cùng hấp dẫn.

“ta biết các ngươi có rất nhiều điều thắc mắc vậy nên ta sẽ kể cho các ngươi nghe một câu chuyện” Với giọng nói trầm trầm người đàn ông bắt đầu kể.

Tất cả hành tinh trong vũ trụ này đều được tạo ra từ những vị thần. Các vị thần sau khi tạo ra hành tinh thì họ bắt đầu tạo ra sự sống. Vô số sinh linh được họ tạo ra và trong số đó có một vài sinh linh đặc biệt đã tu luyện thành Thần. Họ là những Tân Thần, bọn họ thay vì hợp tác cùng những Cựu Thần để cùng nhau tạo ra nhiều sự sống hơn cho cái vũ trụ bao la trống rỗng này thì họ lại khai chiến cùng với các Cựu Thần để giành quyền kiểm soát cả vũ trụ.

Từ đó cuộc chiến của những vị thần đã được bắt đầu. Vô số hành tinh đã hóa thành bụi bởi cuộc chiến này. Số lượng sinh linh bị giết không ngừng tăng lên. Thiệt hại đã tăng ngoài tầm kiểm soát của cả hai phe. Nên cả hai bên đều tạm dừng cuộc chiến và tìm ra cách để có thể phân định thắng thua mà không làm cho vũ trụ bị phá hủy.

Một hiệp ước đã được thành lập. Vũ trụ được chia làm ba phần. một phần được kiểm soát bởi những Cựu Thần- Thần đại diện cho khởi nguyên. Một

phần được kiểm soát bởi những Tân Thần- Thần đại diện cho sự hủy diệt. Cả hai bên sẽ tìm kiếm những linh hồn mạnh mẽ tại phần vũ trụ của họ sau đó thu nhận họ làm tông đồ và ban cho họ phước lành của thần linh, dẫn lối họ trở thành cường giả, cuối cùng đưa họ đến phần còn lại của vũ trụ để chiến đấu với nhau chiến thắng của họ đại diện cho chiến thắng của các vị thần.

Từ đó đến nay đã có vô số tông đồ mạnh mẽ được khai sinh nhưng cuộc chiến của họ vẫn chưa thấy hồi kết và kéo dài tới tận bây giờ.

“sau khi các ngươi chết ở thế giới cũ thay vì đưa các ngươi trở về vòng luân hồi thì những vị thần đã cho các ngươi cơ hội để tiếp tục bước đi trên con đường cường giả. Vì vậy hãy quên cái chết của bản thân mình đi! các ngươi hãy tự hào vì là những người may mắn được những vị thần chọn lựa. Điều này chứng tỏ các ngươi là những kẻ mạnh mẽ nhất trong những người mạnh mẽ, những người tài năng nhất trong những người tài năng. Sau khi được ban phúc bởi thần linh thì tương lai ngươi chắc chắn sẽ trở thành một cường giả đỉnh thiên lập địa vì vậy các ngươi hãy cùng nhau trở nên mạnh mẽ và giành lấy vinh quang cho những vị thần”.

Lời nói của người đàn ông thực sự có tác động rất mạnh. Những người ở đây có người nào không phải là thiên tài tu luyện ngàn năm có một? Mặc dù chết nhưng tất cả đều bị hãm hại hoặc phản bội bởi những kẻ ghen ghét, e sợ tiềm năng của họ. Vì vậy họ chết một cách rất không cam lòng. Đối với họ việc không những được sống trở lại mà còn được tăng thêm sức mạnh là một hấp dẫn chí mạng. Mọi người đều không thể giấu được khuôn mặt kích động.

Nhìn thấy những khuôn mặt đó, người đàn ông tỏ vẻ hài lòng sau đó nhân lúc sự kích động còn chưa giảm ông lại nói: “nếu các ngươi không may chết trong cuộc chiến thì mặc dù bị loại khỏi cuộc chiến nhưng linh hồn của các ngươi vẫn sẽ được thần linh thu lại, hồi sinh thêm lần nữa và trở thành những cận thần phục vụ cho người. Vì vậy các ngươi không cần e sợ nguy hiểm vì đằng nào các ngươi cũng sẽ được sống lại thôi.”

“chỉ cần có thể mạnh hơn thì có chết ta cũng cam lòng”. Người đầu tiên chấp nhận lời mời là một thanh niên tuấn tú mặc một bộ áo bào màu trắng, trên mặt biểu hiện ra sự hưng phấn.

“ta nguyện ý” một người khác cất lời.

“ta cũng vậy”

.....

.....

Lần lượt từng người đáp lại lời mời, người đàn ông nhìn cảnh đó một bình thần không biểu lộ ra chút cảm xúc nào bởi vì từ trước tới nay chẳng có người nào từ chối lời mời của thần cả

-Đùa à được thần chọn mà từ chối chỉ có điên mới làm vậy mà có điên thì nghe được mấy lời này có khi mừng quá hết điên luôn ấy chứ

Sau khi mọi người đồng ý gần hết người đàn ông chuẩn bị nói tiếp thì bỗng có một giọng nói cất lên

“chú oi mặc dù tôi cũng thích chơi mấy game farm, quái cây level này nọ nhưng cái vụ tu luyện hay tham gia cuộc chiến gì đó thì lại rất là phiền phức tôi không hứng thú vì vậy cho tui về với luân hồi đi nhớ là luân hồi về thế giới của khoa học nhé chứ nhầm địa chỉ qua thế giới tu tiên thì không ổn đâu”

Mọi người nhìn qua nơi phát ra tiếng nói và trên khuôn mặt hưng phấn của mọi người bắt đầu biến mất và thay vào đó là sự ngạc nhiên. Kể cả người đàn ông từ nãy đến giờ vẫn biểu hiện sự bình tĩnh bắt đầu xuất hiện cảm giác cạn lời.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tu chân giả và phạm nhân

Điệp Vũ 20 tuổi, sinh viên đại học, thời gian FA bằng với số tuổi. Sau nhiều ngày quên ăn, ngủ để cày game hắn bắt đầu không chịu nổi con đói mà mò xuống bếp để nấu mì ăn.

Trong khi vẫn suy nghĩ đến việc tiếp theo nên đi ngủ hay cố thức để tiếp tục cày hắn cắm phích điện vào ổ điện nhưng bếp điện không hoạt động như bình thường. Hắn kiểm tra lại phích điện và thấy hai chân của phích cắm điện có dính chút nhựa do ổ cắm bị nóng chảy ra, hắn lập tức dùng nước rửa sạch sau đó cắm lại vào ổ điện, dòng điện chạy qua dòng nước và Vũ bị điện giật chết tươi. Chỉ vì 1 phút quên dùng nồi mà hắn đã phải bỏ mình với cái bụng vẫn còn đói meo.

Tỉnh dậy Vũ thấy mình đang ở một nơi rất xa hoa, nhìn xung quanh có 11 con người cũng đứng ngây ngốc ở đó giống như hắn, nhóm người này gồm 7 nam và 4 nữ, nam anh tuấn, tiêu sái, nữ xinh đẹp tuyệt trần, phong tình vạn chủng, Tất cả đều mặc những bộ trang phục kì lạ vừa lạ, vừa quen giống với những bộ trang phục trong phim của Kim Dung mà hắn thường xem lúc trước. Hắn nhìn hình ảnh của mình được phản chiếu trên những viên pha lê. Làng da nhọt nhọt do ít tiếp xúc với ánh mặt trời, thân thể gầy nhom, đôi mắt thâm quầng lộ vẻ mệt mỏi, mái tóc hơi dài che 1 phần khuôn mặt ngáy ngủ mà vừa nhìn là người ta nghĩ ngay đến 2 chữ “lười biếng”. Nhưng đó là 1 nhận định cực kỳ sai lầm! Hắn ta là 1 người cực kì siêng năng mặc dù vừa chơi rất

nhieu game và còn đọc nhiều bộ truyện truyện mạng nhưng hắn vẫn đảm bảo hoàn thành hết nhiệm vụ hằng ngày trong game mà vẫn theo dõi kịp tiến độ của những bộ truyện đang hot.

Đổi lập với những chiếc áo cầu kì và vô cùng “lỗi thời” mà những người xung quanh đang mặc, anh chỉ mặc trên mình bộ áo sơ mi và chiếc quần đùi rẻ tiền mà anh hay mặc, điều này khiến anh ngược lại trở thành người lỗi thời.

Rồi sau đó 1 người đàn ông xuất hiện và nói rất nhiều thứ mà anh không kịp hiểu, những người xung quanh có nhiều cảm xúc khác nhau khi nghe câu chuyện của người đàn ông, ngạc nhiên, vui sướng kích động. Còn Vũ từ đầu tới cuối chỉ có ngơ ngác và ngơ ngác.

“chú oi mặc dù tôi cũng thích chơi mấy game farm quái cây level, này nọ nhưng cái vụ tu luyện hay tham gia cuộc chiến gì đó thì lại rất là phiền phức tôi không hứng thú vì vậy cho tui về với luân hồi đi nhớ là luân hồi về thế giới của khoa học nhé chứ nhầm địa chỉ qua thế giới tu tiên thì không ổn đâu”

Mọi người chuyển góc nhìn qua phía hắn đầu tiên là bất ngờ về ngoại hình giống như xác chết lâu ngày của anh, sau đó họ nhận ra được 1 điều còn bất ngờ hơn.

“phạm nhân? Tại sao lại có phạm nhân ở đây? Chẳng phải ông nói chỉ có những người mạnh mẽ nhất mới có thể trở thành tông đồ hay sao tại tên phạm nhân phế vật này lại ở đây?” 1 tên mặc áo bào lam hét lên chẳng thèm che dấu sự khinh bỉ trong lời nói. Mọi người ở đây trừ Diệp Vũ ra đều có tu vi tương đối cao cho nên họ đều nhìn ra được người thanh niên trước mặt họ không phải tu chân giả mà chỉ là 1 người bình thường.

Diệp Vũ khó chịu trước giọng nói khó nghe của tên kia. Hắn định nói gì đó nhưng khi nhìn mọi người xung quanh thì lại thôi. Bởi vì hắn nhìn thấy cách những người khác nhìn anh đầy khinh bỉ, mặc dù có 1 số không biểu hiện gì nhưng điều đó lại cho thấy rằng họ cũng không phân bác lại sự khinh bỉ của những người còn lại đối với anh.

-Hình như ở tu chân giới người thường đối với tu chân giả chẳng khác gì động vật biết nói cả

Anh nhớ lại địa vị của người thường trong mắt tu chân giả từ những bộ truyện hắn từng đọc. Mặc dù khó chịu nhưng hắn vẫn cố chấp nhận. Chỉ cần kết thúc trò hề này rồi đi luân hồi thôi thì hắn và lũ người kiêu ngạo này sẽ không bao giờ gặp lại nữa. Nghĩ như vậy hắn nhìn về người đàn ông còn lại trong căn phòng.

Người đàn ông vẫn đang còn ngạc nhiên trước sự thật ở trước sự việc kỳ lạ xảy ra trước mắt. Hơn ai hết ông biết rằng mỗi tông đồ đối với thần linh là vô cùng quan trọng. Mỗi tông đồ đại diện cho danh dự của họ, nên họ rất cẩn thận trong việc lựa chọn tông đồ việc chọn 1 người phạm là điều chưa từng xảy ra trước nay.

-trừ khi..... Dường như nghĩ tới điều gì đó ông nhìn sang Vũ rồi nói “đưa tay phải của ngươi ra”

Mặc dù khó hiểu nhưng Vũ vẫn làm theo, hắn từ từ đưa cánh tay gầy gò của mình ra. Người đàn ông khẽ niệm gì đó trong miệng, từ mu bàn tay của mình hắn cảm thấy một cảm giác nóng rất khó chịu và rồi 1 hình xăm hình ngôi sao hiện ra.

Ngôi sao màu đen, có sáu cánh, to chỉ bằng mặt của 1 chiếc đồng hồ. Người đàn ông nhìn về phía hình xăm, ông ta chuyển từ ngạc nhiên sang cảm giác “đã hiểu”, ánh mắt ông nhìn Vũ cũng chuyển thành thương hại.

“Hà nhìn tôi như vậy là ý gì? Nhanh cho tôi về đi luân hồi đi”

“những điều cần giải thích thì ta đã nói hết bây giờ các ngươi sẽ được đưa tới thần điện để diện kiến vị thần của mình đồng thời nhận thần phúc”. Mặc kệ lời nói của Vũ ông ta bắt đầu niệm phép 1 pháp trận to lớn bao bọc căn phòng, tất cả mọi người trừ người đàn ông đều biến mất.

Người đàn ông nhìn về phía lá cờ in hình ngôi sao màu đen được treo bên cạnh 11 lá cờ khác miệng khẽ thì thầm: “lần này người đùa hơi quá trớn rồi aizz”.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Nữ thần bạo dâm

Trong 1 cung điện âm u lạnh lẽo, có 1 thanh niên với thân hình gầy gò đang ngây ngốc đứng đó, khung cảnh xung quanh kết hợp với làn da nhợt nhạt và đôi mắt thâm quầng làm cho hắn trông giống như 1 con zombie.

“Chỗ này chắc là nơi làm thủ tục đầu thai rồi” con ‘zombie’ khẽ lầm bầm trong khi vẫn chậm rãi bước về phía trước.

Đi được 1 lúc hắn thấy phía trước là 1 chiếc vương tọa phát ra ánh sáng nhàn nhạt được đính những viên ngọc sáng lấp lánh, trên vương tọa có 1 người đang ngồi đó. Khi đến gần và nhìn thấy hình dáng của người đó Vũ đứng hình, mắt mở to, tim đập mạnh.

Đứng trước mặt hắn là người phụ nữ diễm lệ. Làn da trắng trẻo như ánh trăng, mái tóc đen huyền quăn rũ như màn đêm, đôi mắt lạnh lùng màu tím phát

ra ánh sáng nhàn nhạt huyền ảo giống như dải ngân hà, ngoại hình được điêu khắc tỉ mỉ đến từng góc cạnh, từng đường nét. Người phụ nữ mặc 1 chiếc áo bảo màu đen bó sát cơ thể gợi cảm của mình, kín đáo mà quyến rũ.

“tên phạm nhân ti tiện sao ngươi dám nhìn ta bằng ánh mắt đê tiện? Đó không muốn sống nữa sao?” Từ đôi môi nhỏ phát ra 1 âm thanh lạnh lùng.

Âm thanh đó làm cho Vũ giật mình tỉnh giấc. *Chết tiệt đến cả giọng nói cũng quyến rũ như vậy!* Mị lực kiểu gì thế này.

“Ờ... à... xin lỗi” mặc dù lời nói của người phụ nữ khó nghe nhưng đối với người bị hớp hồn bởi vẻ đẹp của cô thì cũng chẳng phản bác được gì. Cố rời mắt khỏi ngoại hình của cô ta trong khi cúi thấp đầu để che giấu khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ, hấn nói

“Điệp Vũ, 20 tuổi, đến để luận hồi?”

“Luân hồi? Ngươi có biết đây là đâu không? Tên tiểu tử kia chưa giải thích gì cho ngươi à? ”

“tiểu tử? ”

“tên giữ cổng mặc áo trắng đấy?”

Hả? Lão ta nhìn kiểu gì cũng hơn 40 rồi mà còn nữ nhân này chỉ khoảng 25 chứ mấy. Ủa! Mà giữ cổng? Đệt! Nhìn ăn mặc sang trọng vậy mà chỉ là giữ cổng vậy mà làm mình cứ tưởng là nhân viên cao cấp, mịa nó đã vậy còn nói chuyện bằng cái giọng điệu ta đây đồ, đúng là cái thứ trang B mà.

Nếu người đàn ông biết những suy nghĩ của Vũ thì chắc gã đã tán 1 phát cho Vũ chết thêm lần nữa rồi. “ta dù gì cũng là cận thần của thần linh, há có phải là người mà 1 tên tôm tép như ngươi có thể si nhục”

“Ông ta cũng có nói 1 chút về việc tôi được chọn làm tông đồ cho mấy vị thần, mặc dù không hiểu nhiều lắm nhưng tôi cũng nắm đại khái tình hình. Và tôi nghĩ là có sự nhầm lẫn khi bị gọi đến đó, nên tôi đến đây để luận hồi.”

“Vậy à, ngươi yên tâm đi không có nhầm lẫn nào đâu. Việc ngươi được triệu hồi đến đây hoàn toàn hợp lý bởi vì ...” Dừng lại 1 chút người phụ nữ kia đứng dậy, 2 thứ vũ khí khủng bố trước ngực khẽ đung đưa, làm cho Vũ suýt cạn sạch HP. Người phụ nữ cất giọng “ta chính là người chọn ngươi là tông đồ, ta là nữ thần đại diện cho màn đêm - Âm Thần”

“Thì ra là vậy”

“ngươi có vẻ không ngạc nhiên cho lắm nhì?” Trái với dự đoán của nữ thần Điệp Vũ chẳng hề bất ngờ chút nào.

“bởi vì ...” gãi má 1 để che đi sự xấu hổ Điệp Vũ tiếp tục “từ khi nhìn thấy vẻ đẹp của cô, trong lòng tôi đã xem cô là nữ thần rồi!”

Lần này tới phiên nữ thần bối rối, mặc dù là nữ thần tôn quý mang trong mình mị lực cao đến mức hư cấu được mọi người ngưỡng mộ những lời nịnh nọt nghe nhiều đến mức nhàm tai nhưng lời khen mộc mạc, chân trụi và chân thành như vậy là lần đầu tiên cô nghe được mặc dù không đồ mặt e thẹn như những thiếu nữ mới lớn nhưng cô vẫn không thể ngăn được sự vui vẻ thể hiện trên gương mặt vốn lạnh lùng của mình mặc dù chỉ thoáng qua trong khoảnh khắc nhưng nụ cười khẽ của cô lại hớp hồn Vũ lần nữa.

“lời khen quá tầm thường! Ta đoán là trước giờ ngươi vẫn chưa tiếp xúc với phụ nữ xinh đẹp phải không?”

Câu nói nói tuy nghe có vẻ bình thường nhưng khi lọt vào tai của Vũ thì bao thốn! Với ngoại hình như zombie của hấn thì đừng nói tới bạn nữ, kể cả giáo viên có kinh nghiệm dạy học nhiều năm cũng còn muốn tránh kia kia!

“bỏ chuyện đó sang 1 bên tại sao cô lại chọn tôi làm tông đồ? Tôi chỉ là người thường mà thôi” Cố nén bi thương hấn tìm cách đổi đề tài.

“đĩ nhiên ta biết ngươi chỉ là 1 tên phạm nhân hạ đẳng, ngươi nghĩ rằng ta - 1 nữ thần lại có thể nhầm lẫn mấy chuyện con con này sao? Ta chọn ngươi dĩ nhiên là có mục đích rồi.”

Điệp Vũ im lặng hấn ta nhớ về những câu chuyện tu tiên mà hấn từng đọc. Những nhân vật chính phế vật đầu truyện thường là do bị ngoại lực làm ảnh hưởng hay gì đó tương tự nên không tu luyện được sau này khi gặp kỳ ngộ thì bỗng nhiên trở thành nên vô cùng bá đạo

-chẳng lẽ thực ra ta là 1 thiên tài tu luyện nhưng sức mạnh bị phong ấn nên đến giờ vẫn là phạm nhân sao? Hấn yy trong lòng khuôn mặt ngờ ngàng này giờ bắt đầu bộc lộ ra sự hưng phấn -nếu như vậy thì mình có thể dùng năng lực của mình để thoát khỏi kiếp FA rồi! Mà có khi xảy luôn cái hậu cung ấy chứ! Nếu tu chân giả trong vũ trụ mà biết được hấn muốn có sức mạnh chỉ để của gái thì chắc chắn rằng phần lớn bọn họ sẽ đồng loạt khinh bỉ hấn tới chết, phần còn lại sẽ dành cho hấn sự thương hại –*tội nghiệp thằng bé FA lâu năm quá thêm gái đến điên rồi.*

“Mục đích của cô khi chọn ta là gì?” Cố nén sự hưng hấn hỏi.

“Rất đơn giản, ta thích thì ta chọn thôi!”

“.....” *Hả?*

“Ta thấy rằng việc phải bồi dưỡng ra một cường giả để trở thành vũ khí chiến đấu thay cho mình là một việc vô cùng dư thừa, cuộc chiến của thần linh

không phải là thứ mà lũ người nhãi nhép có thể can thiệp!” Nữ thần nói với một giọng điệu đầy kiêu ngạo, dừng lại một chút cô ta nói tiếp “vì vậy khác với những thần khác ngay từ đầu ta đã chưa từng nghiêm túc trong việc lựa chọn tông đồ.”

“Vậy tại sao lại chọn tôi?” Điệp Vũ hỏi, hần bắt đầu có cảm giác não không đủ dùng.

“Thay vì nhìn lũ người vô vị kia tu luyện một cách nhàm chán thì chẳng phải sẽ thú vị hơn khi nhìn một tên phạm nhân nhỏ bé vùng vẫy để sống sót trong thế giới tu chân tàn khốc hay sao?” Nữ thần kể liếm đôi môi nhỏ bé quyến rũ của mình, nói với giọng điệu cực kỳ chờ mong

Con ớn lạnh chải dọc sống lưng. Điệp Vũ đã nhận ra rằng đằng sau vẻ đẹp mỹ lệ đó người phụ nữ này thật ra là một kẻ điên, một kẻ điên biến thái mang trong mình dòng máu bạo dâm.

Hần thăm mặc niệm – *bỏ mẹ rồi!*

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Hệ thống tu luyện mất dạy!

“..... nhà!”

“ngươi nói gì?”

“tôi muốn về nhà! cho tôi về nhà! Nhà tôi còn có mẹ già, con của tôi nhận nuôi chỉ mới vừa tròn 1 tháng tuổi, tôi còn có trách nhiệm đối với cái gia đình của tôi! cho tôi về nhà!” Điệp Vũ hét vào mặt nữ thần nhưng nữ thần không tức giận mà chỉ bộc lộ sự ngạc nhiên của mình.

“ngươi có con nuôi à? Ngạc nhiên thật đấy! với cái ngoại hình như cái xác chết của ngươi thì ta nghĩ trẻ con vừa nhìn thấy đã bị dọa cho chết khiếp rồi. đứa trẻ ngươi nhận nuôi thật can đảm.

-cái con mụ này mỗi khi bình luận về người khác toàn gây ra đòn chí mạng! cái bà thần này không những bạo dâm trong suy nghĩ và hành động mà sự bạo dâm còn được thể hiện trong lời nói luôn, cái này là thiên phú sỉ nhục người khác của thần à! Mặc dù thâm nguyên rủa bà thần trong tâm trí nhưng hần vẫn phản bác:

“đứa trẻ đó ngoan lắm đấy nhé mỗi lần tôi về nhà thì nó luôn chạy tới, vẫy đuôi mừng tôi về”.

“Vẫy đuôi?”

“đúng vậy! đứa trẻ mà tôi nhận nuôi là 1 con chó. Vì đã nhận nuôi nó cho nên tôi phải có trách nhiệm chăm lo cho nó đến lúc trưởng thành, bảo vệ nó khỏi lũ trộm chó đang ngày một lớn mạnh ở ngoài kia và cả việc chọn cho nó một người bạn đời nữa.” Vũ nói về trách nhiệm của mình 1 cách đầy cao cả giọng điệu giống như 1 người bố lo lắng cho tương lai của con mình. Nếu mẹ hần có ở đây thì mẹ hần chắc chắn sẽ nể hần vô si “hồi đó thịt của mẹ con chó mỳ cũng ăn ngon lành, con chó con từ việc nuôi nhốt đến vệ sinh toàn tạo lo, mỳ suốt ngày trong phòng chơi game, đi ra ngoài con chó thấy mặt của mỳ còn bị dọa sợ đến mức cong dõ, cụp đuôi mà chạy, bây giờ mỳ ngồi đó chém gió! mỳ có thấy rằng mỳ vô si lắm hay không?”

Điệp Vũ tiếp tục nói 1 cách trang nghiêm trang “vì người mẹ già, vì đứa con thơ, ta nguyện ý dùng cả cuộc đời này để chăm sóc cho họ. cho dù việc trở thành tông đồ cao quý, đi sang dị giới ‘du sơn, ngoạn thủy’ leo lên đỉnh núi cao hùng vĩ, ngắm nhìn cánh rừng xanh thơ mộng, kết giao cùng những người bạn tri kỷ, kết duyên cùng giai nhân tuyệt sắc, trở thành cường giả được mọi người sùng bái có hấp dẫn thế nào đi chăng nữa thì ta cũng không quan tâm. Vậy nên hồi nữ thần xinh đẹp và nhân từ xin người hãy mang ta trở về.” Hần ta tiếng lên 1 bước dùng tay phải đặt lên tim mình nói với giọng đầy thành khẩn.

Trình độ chém gió quá kinh! Từ một câu chuyện không đầu hần đã khéo léo lái thành câu chuyện về 1 người cha trẻ tuổi hi sinh cơ hội tìm đến hạnh phúc để ở bên chăm sóc mẹ già và nuôi nấng con thơ. Lời cầu xin thiết tha, sâu lắng, tuy cầu xin nhưng không làm mất đi cốt cách nam nhi ngược lại còn làm cho người khác cảm thấy tâm vóc của hần trở nên cao lớn, đáng kính. nếu như lời thỉnh cầu này là lời nói của 1 tông đồ bình thường với 1 vị thần bình thường thì nó đã trở thành đoạn trích kinh điển trong những câu chuyện thần thoại rồi!..... nhưng tiếc là trong 2 người ế có ai bình thường!

Lần này đến lượt nữ thần đơ mặt, là nữ thần đã sống qua tỷ tỷ năm nhưng nàng vẫn chưa thấy ai vô si như tên trước mặt này! Nàng bắt đầu thay đổi cách nhìn về hần. *–mình đã lầm khi đánh giá hần là 1 con người tầm thường. Hần ta là 1 kẻ mang thân xác bình thường với đầu óc bất bình thường.*

đôi mắt màu thạch anh của cô sáng lên giống như 1 đứa trẻ khi tìm được 1 món đồ chơi mới

“ta quyết định rồi mặc dù việc nhìn ngươi giẫy dụa trong tuyệt vọng rất đáng mong chờ nhưng ngươi sẽ chết rất nhanh thôi, vì vậy thật lãng phí khi 1 người thú vị nhưng ngươi chỉ mua vui cho ta bao nhiêu đó!”

Nghe thấy thế đôi mắt của Điệp Vũ sáng lên, khuôn mặt căng thẳng trở nên nhẹ nhõm khi định nói lời cảm ơn thì anh lại phải nuốt ngược lại những lời định

nói vào trong miệng.

“Thay vì nhìn người chết 1 cách nhanh chóng thì ta muốn nhìn người chết 1 cách từ từ. ta sẽ ban cho người 1 ít sức mạnh đủ để người vùng vẫy trong đám cường giả. Nhưng chỉ 1 ít đủ sống thôi nên đừng trông mong nhiều quá” nữ thần lạnh lùng bắt đầu trở nên hưng phấn khi nói về kế hoạch của mình. Còn Diệp Vũ đứng nghe trong tuyệt vọng.

Kế hoạch của nữ thần rất tỉ mỉ. cô sẽ cho hắn ta thể chất của 1 tu luyện giả bình thường rồi sau đó thả hắn vào thế giới tu chân cho hắn tự bơi. Để đề phòng việc hắn sẽ trốn ở 1 chỗ nào đó rồi sống tới khi chết già thì nữ thần đã cài vào hắn một lời nguyện sau một khoảng thời gian quy định nếu hắn không tấn cấp thì hắn sẽ chết, điều này có nghĩa là nếu muốn sống sót thì phải liên tục trở nên mạnh hơn. So với lũ tu chân giả khát máu thì cái lời nguyện này còn khốn nạn hơn, nếu đối mặt với cường giả thì có thể chạy trốn hay đầu hàng còn cái lời nguyện này có chạy cũng không thoát, đầu hàng thì lại càng không.

Bà ta còn ‘hào phóng’ tặng thêm Diệp Vũ ‘chân nguyên nhân’. Nó có khả năng giúp cho người sở hữu nhìn thấy bản chất của vạn vật, nghe thì có vẻ bá nhưng nó chỉ có tác dụng phẩm định vật phẩm mà thôi. Nữ thần dĩ nhiên không tặng nó để hắn trở thành thương nhân rồi! ngoài việc phẩm định ra nó còn có thể quan sát những biến đổi của cơ thể mình điều đó giúp hắn biết được thời gian phát tán lời nguyện. Vâng! 1 công năng quan trọng bổ sung cho lời nguyện!

Bà ta còn cẩn thận đề phòng việc hắn ‘chẳng may’ trở nên giàu có nhờ chân nguyên nhân, sau đó thăng cấp nhờ vào việc ăn đan dược. bà ta giới hạn cơ thể của hắn chỉ có thể hấp thụ 1% linh lực từ đan dược nhưng bù lại hắn sẽ nhận được 1 phần nhỏ linh lực từ linh hồn của những kẻ mà hắn đã giết. và điều đó buộc hắn phải chiến đấu và chém giết liên tục cho dù người ta chẳng làm gì mình thì mình cũng phải kiếm chuyện để chém chết người ta. – *tại sao lại có con thần thất đức như thế này! Có còn thiên lý nữa hay khôngggggggg!*

Nói chung bà ta đã cho hắn 1 cái hệ thống tu luyện tại dị giới với nguyên tắc ‘3 không’: Không đan dược, không nhân nhả và không thể trở thành cường giả – *đâu mà cái hệ thống mất dạy* mặc dù không tiếp xúc nhiều với người khác nhưng hắn bình thường vẫn là 1 con người lịch sự rất ít khi chửi thề nhưng từ khi nghe xong cái hệ thống khốn nạn này thì hắn thực sự muốn nổi khùng. Đang định lên tiếng thì ánh sáng lóe lên đưa hắn trở lại đại sảnh mà hắn gặp ‘thằng giữ cổng’ lúc trước.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bi thương

11 người khác đã có mặt tại đó có lẽ cuộc gặp gỡ với những vị thần đã diễn ra tốt đẹp, mọi người đang vui vẻ nói với nhau khi thấy Diệp Vũ xuất hiện thì họ nhìn sang hắn với ánh mắt phức tạp. Có người khinh bỉ, có người trào phúng, cũng có người thương hại. Sau đó họ lơ hắn đi, trở về cuộc trò chuyện cứ như hắn không hề tồn tại. Nhưng anh cũng không có tâm trạng quan tâm đến họ anh vẫn chưa thoát khỏi cơn sốc do nữ thần gây ra. Khác với những người xung quanh lúc đầu đến đây tất cả đều chìm trong cảm xúc ngạc nhiên và bối rối nhưng lần thứ 2 trở lại họ vui vẻ và hưng phấn. Còn Diệp Vũ? Lần đầu đến đây hắn ngơ ngác, ngơ ngác vì chẳng hiểu chuyện đang xảy ra, lần thứ hai đến đây hắn vẫn ngơ ngác nhưng lần này vì hiểu chuyện gì đang xảy ra hắn mới ngơ ngác!

“Ta rất ngạc nhiên khi người có thể trò chuyện với Âm thần lâu đến thế đấy. Người biết đấy ngài ấy khá là ... ừm ... lười ”

“Lười à? Tôi không nghĩ vậy đâu ngài ta khá là chu đáo ấy chứ. Ngài ấy tặng tôi nguyên một cái hệ thống để tu luyện cơ mà! Những điều nên làm (cày cuốc sml để sống), những gì không nên làm (ăn đan dược) ngài đều chỉ rõ hết tôi đang cảm động có nên nước mắt đây! ”

Người đàn ông ngạc nhiên, ông nhìn Diệp Vũ thật kỹ, lần này đến lượt người “giữ cổng” ngơ ngác.

“Thần ân! Mà có tới 5 cái! Sao có thể?”

“Thần ân?”

Người giữ cổng nhìn Diệp Vũ với ánh mắt khó tin ông giải thích:

“Thần ân là sức mạnh mà thần ban cho tông đồ của mình, nó mang cho người sử dụng sức mạnh mà những tu luyện giả bình thường không thể có được như là nhìn thấy tương lai hay cơ thể bất diệt. Bình thường những vị thần sẽ tặng cho tông đồ của họ thiên phú về thuộc tính và khả năng linh ngộ thuộc tính đại diện cho vị thần đó sau đó cho họ lựa chọn 1 thần ân cấp thấp khác, khi tông đồ lên đến 1 cấp nhất định thì sẽ được ban thêm thần ân cấp cao hơn giống như một phần thưởng cho những nỗ lực của họ.”

Dừng lại 1 chút ông lại nói với 1 giọng điệu khó hiểu: “nhưng Âm Thần chưa từng trao thần ân cho bất cứ tông đồ nào, bình thường thì ngài chỉ nhận tông đồ cho có, sau đó tùy tiện vứt ở đâu đó cho họ tự tu thôi nhưng lần này lại trao thần ân cho người, mà lại có tới 5 cái tuy ta không biết thần ân đó là gì nhưng chẳng có thần ân nào tầm thường cả! Kể cả thần ân cấp thấp! ”

Diệp Vũ nhớ lại cái hệ thống của nữ thần – *cơ thể tu giả, khởi nguyên nhân và cả thôn phệ linh lực nữa chẳng lẽ bà ta sợ mình bơi không nổi cho nên quăng qua thêm 2 cái thần ân làm phao sao?* Nghĩ như vậy ác cảm với bà nữ thần giảm 1 chút, nhưng ác cảm đó ngay lập tức trở lại và tăng lên

gấp đôi vì hấn chốt nhớ lại hệ thống cấm đan được và cái lời nguyên cũng là 1 công năng mà tu luyện giả bình thường không thể có được! Đây là 1 biến thể theo hướng khó đỡ của thần ân.

“Lúc này ông nói những tông đồ khác của Âm thần không được ban thần ân vậy thì giờ họ sống sao rồi? ” mặc dù đau đớn nhưng hấn vẫn cố tham khảo kinh nghiệm của những tông đồ đi trước để lại.

“Bình thường những vị thần sẽ chỉ bảo họ khi vừa bước chân sang thế giới khác, thậm chí ra tay can thiệp nếu cần thiết. Các tông đồ tiền bối trước khi đủ mạnh để tham gia cuộc chiến của những vị thần thì họ thường sẽ xây dựng căn cơ để lại cho hậu bối ví dụ như tông môn, với nhiệm vụ hỗ trợ cho những hậu bối về tài nguyên tu luyện hay thể lực tông môn. Sau đó những hậu bối đó tiếp tục phát triển thể lực để hỗ trợ cho hậu bối tiếp theo. Vì vậy việc tông môn của những tông đồ thống trị cả thế giới mà họ được đưa đến đã là điều hiển nhiên! Việc chết khi đang ở giai đoạn tu luyện là chuyện gần như không hề xảy ra” Nghe vậy Vũ được an ủi phần nào, hấn thở phào nhẹ nhõm nhưng câu nói tiếp theo làm hấn muốn tắt thở.

“Tuy nhiên những tông đồ của âm thần thì khác! Âm thần khá là vô tâm trong việc đào tạo tông đồ. Thay vì vất vả tìm kiếm, lựa chọn những linh hồn mạnh mẽ thì người lại tùy tiện cho ai đó vừa chết theo đúng quy tắc là xong! Cho nên những tông đồ của âm thần thường rất tầm thường, cộng thêm việc không có thần ân cho nên thay vì chết trong cuộc chiến của thần như những tông đồ khác thì họ lại có cách chết đa dạng hơn: bị giết cũng có, chết già cũng có, thậm chí tự sát cũng có. Cho nên chẳng có người nào trở thành cường giả cả vì vậy trong các tiêu chí sống của tông đồ Âm Thần thì việc ‘xây dựng thể lực’ chưa hề tồn tại”.

-Nhìn thần nhà người ta thấy mà ham nhìn lại thần nhà mình thì thấy mà tui. Vũ xót thương cho bản thân mình và những tông đồ khác cùng cảnh ngộ. Nghĩ về tương lai khôn nạn ở phía trước thì hấn lại muốn tự sát nhưng hấn nghĩ lại, kiểu gì bà thần đó cũng hồi sinh hấn, nhiều khi sau đó bà còn update cái hệ thống tu luyện đó nữa là coi như xong!

-tự sát mà cũng không được cái bị kịch kiểu gì thế này? Đột nhiên nhớ lại điều gì đó hấn cất tiếng hỏi:

“lúc trước ông nói rằng khi chết linh hồn sẽ được hồi sinh và trở thành cận thần phải không?”

Nghe xong câu hỏi đó thì sự thương hại trong ánh mắt của ông khi nhìn Vũ càng tăng.

“bởi vì thần linh luôn dõi theo tông đồ nên đối với người khác thì đúng là như vậy. Nhưng Âm thần thường không quan sát họ cho nên họ có chết thì ngài cũng không biết! Linh hồn của tông đồ đã thoát ly ra khỏi vòng luân hồi cho nên nếu không được thần linh thu lại thì nó cứ thế mà tan biến vào hư vô mà thôi cho nên đến bây giờ ngài ta vẫn chưa có cận thần nào.” Ông ta nói với giọng đau xót khẽ đặt tay lên ngực ông thầm cầu nguyện cho những linh hồn xấu số không được siêu sinh.

“Biết sống sao bây giờ? Chẳng lẽ mình cũng sẽ giống như họ tan biến vào hư vô sao?” Hấn thất thần làm bầm

Người đàn ông nghe vậy liền an ủi “yên tâm đi khác với những người khác, người có vẻ đặc biệt hơn họ nên chắc là sẽ không sao đâu”

“Ngoài tôi ra có tông đồ nào là đặc biệt nữa không?”

Nghe vậy ánh mắt của ông ta lộ ra vẻ bi thương.

-nếu ông muốn an ủi tôi thì làm ơn dẹp mịa cái ánh mắt đó đi mỗi lần nhìn thấy nó thì tôi lại biết chắc rằng câu chuyện tiếp theo chẳng tốt đẹp gì. Vũ thầm nguyên rủa

Dĩ nhiên là ông không nghe được lời nói đó, với giọng nói đau thương ông tiếp tục kể:

“rất lâu về trước Âm thần đã vô tình thu được 1 linh hồn làm tông đồ. Đó là linh hồn của 1 tu chân giả siêu mạnh, hấn ta thông minh, dũng cảm, sát phạt quyết đoán và đặc biệt nhất là tài năng tu luyện quá sức yêu nghiệt của hấn cho dù không có thần ân thì hấn vẫn dễ dàng áp đảo những tông đồ cấp cao khác. Trong lịch sử cuộc chiến thì đây là linh hồn mạnh nhất. Hấn chính là hy vọng để kết thúc cuộc chiến. Những vị thần khác đều ghen tị với sự may mắn của Âm thần. Đồng thời vô cùng hưng phấn vì chìa khóa của chiến thắng đã nằm trong tay của mình. Họ cố gắng thuyết phục Âm thần ban cho hấn thần ân đồng thời cung cấp cho hấn sự bảo hộ. Lúc đầu Âm thần không quan tâm nhưng cô không thể chịu nổi sự quấy nhiễu từ họ cho nên đã miễn cưỡng đồng ý. Mọi chuyện đều êm xuôi cho đến khi tên tông đồ đó phản nản về việc 1 người ưu tú như hấn lại được ban cho 1 cái thần ân quá cùi. Và kết quả là tên đó bị Âm thần làm cho thần hồn câu diệt, Aizz 1 phút bất đồng cả đời bóc c#s. Thay vì trở thành tông đồ mạnh nhất lịch sử thì hấn lại trở thành tông đồ chết nhanh nhất lịch sử”

Không hiểu sao khi nghe về lời an ủi mà không phải an ủi kia thì hấn ta lại cảm thấy lòng mình được an ủi thật. - *ngay cả 1 tên tu chân giả bá đạo như thế là còn bị bà thần đập chết thì 1 kẻ như mình bị hành chết cũng bình thường thôi. Cuộc đời sẽ trở nên tươi đẹp khi ta nhìn vào phía cạnh khác của nó cho nên cố nén bi thương thôi tôi ơi!* Hấn tự an ủi mình

-cũng may mà lúc bà thần giới thiệu xong hệ thống mình chưa kịp phản bác thì đã bị dịch chuyển đi, nếu không thì mình cũng theo bước đàn anh rồi! Thật là may mắn!

Đôi khi bi thương có thể giúp con người trở nên mạnh mẽ và có cách nhìn cuộc sống đa dạng hơn, và đây là 1 ví dụ điển hình sau khi nghe xong câu chuyện của tông đồ huyền thoại thì sự bi thương trong hấn không tăng lên nữa Bởi vì trong hấn đây bi thương rồi còn chỗ nào để chứa nữa đâu.

“đây là không gian giới chỉ có chứa số lượng lớn tiền bạc, đan dược và vũ kỹ ở nhiều cấp độ, có nó người sẽ dễ thở hơn coi như là quà ta tặng người.” Người đàn ông lấy ra 1 chiếc nhẫn có khắc hoa văn tinh xảo đưa cho Vũ.

“nếu thần biết ông lên đưa ta cái này thì có sao không?”

“hahaha Âm thần không quan sát người làm gì nên sẽ không biết đâu người yên tâm”

“đạ tạ”.

-Tiếc cho ông quá, bà ta không những quan sát tôi mà còn quan sát 1 cách thích thú nữa kìa, mà thôi, dù sao ông cũng chỉ là giữ cổng cho nên có mất việc thì cũng chẳng sao, lòng tốt của ông tôi cũng không khách sáo. Nghĩ vậy hắn nhận lấy giới chỉ và gắn vào gón tay trở.

Nhưng hắn đã quá ngây thơ, làm gì có việc người đàn ông không biết nữ thần sẽ quan sát chứ? Chỉ cần nhìn cái số lượng thần ân đó thì người thường cũng đoán được nữ thần cảm thấy hứng thú với tên này rồi. Hắn muốn thông qua Điệp Vũ để lấy lòng nữ thần. Nhằm phục vụ cho mục đích thăng tiến của mình hắn đành cắt ruột lấy hết vốn vốn liếng của mình ra để giúp đỡ cho Vũ.

Nhưng có nằm mơ người đàn ông cũng không ngờ mục đích của nữ thần không phải là bồi dưỡng hắn thành cường giả mà là nhìn hắn bị cường giả thông đến chết.

Sau này chiếc giới chỉ đã giúp cho Điệp Vũ rất nhiều, hắn thầm cảm ơn người đàn ông gác cổng. Nhưng số phận của người đàn ông gác cổng thì

“bây giờ các mối người các người sẽ được dịch chuyển sang 1 thế giới khác nhau. Sau khi trở thành cường giả thì tất cả sẽ cùng nhau đứng cùng chiến tuyến. Vì vậy hãy cố gắng trở nên thật mạnh mẽ, thần phù hộ cho các người”.

Ánh sáng trắng trắng bao bọc căn phòng tất cả tổng đồ được dịch chuyển sang thế giới khác với tâm trạng chờ mong Trừ 1 người.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Gặp gỡ

Tại một căn phòng hội nghị xa hoa được bao bọc bởi ánh sáng nhiều màu.

12 con vị thần đang ngồi đó. phía sau họ là những lá cờ có hình dạng khác nhau đại diện cho thuộc tính khởi nguyên của họ. 12 thuộc tính khởi nguyên khai sinh ra vũ trụ lần lượt là: Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, lôi, phong, quang, âm, thời, không, linh.

Căn phòng bao trùm bởi sự tĩnh lặng. Tất cả mọi người đều nhìn về phía Âm thần. mặc dù là trung điểm của sự chú ý nhưng cô vẫn điềm nhiên uống trà cứ như mọi người xung quanh không hề tồn tại. Bỗng nhiên một giọng nói cất lên:

“cô không định giải thích gì sao?” giọng nói phát ra từ một người phụ nữ có mái tóc màu trắng và cặp mắt màu vàng, cô mang vẻ đẹp thánh thiện không nhuộm bụi trần. Cô ta là nữ thần đại diện cho ánh sáng Quang Thần

“Chẳng có gì để giải thích cả, bây giờ thì giải tán rồi về ngủ thôi.” Âm Thần cất giọng nói lạnh lùng, cô đứng dậy chuẩn bị rời đi.

“Cô có biết hậu quả của việc chọn một phạm nhân làm tông đồ có ý nghĩa gì không hả? đó là sỉ nhục!” Quang Thần giận dữ hét lên.

“Chẳng phải trước giờ ta vẫn chọn tông đồ như vậy hay sao?” Trái với phản ứng của mọi người, Âm Thần vẫn bình tĩnh.

“Những tông đồ trước tuy vô dụng nhưng ít ra chúng vẫn là tu chân giả. Nhưng tên tông đồ mà lần này, hắn chỉ là một tên phạm nhân ti tiện. hắn không xứng với hai chữ ‘tông đồ’.” Quang thần lớn tiếng chỉ trích. Những vị thần khác chỉ im lặng, họ gật đầu bày tỏ sự đồng tình với những lời nói của Quang Thần.

“Trong mắt ta không có sự khác biệt giữa phạm nhân và tu chân giả. Chỉ có kẻ nhàm chán và người thú vị” Âm Thần thờ ơ đáp sau đó cô rời đi.

11 người còn lại tuy khó chịu với cách làm của cô nhưng họ chỉ im lặng. Bởi vì họ biết rằng cô ta là người mạnh nhất trong số 12 vị thần.

.....

Ở một nơi nào đó

Bầu trời trong xanh được tô điểm bằng những đám mây trắng. Ở đó có một ‘cái xác’ đang rơi. ‘cái xác’ vừa rơi vừa nhớ lại những chuyện vừa xảy ra.

Vài tiếng trước, hắn còn ở nhà cày game. Vài tiếng sau, hắn trò chuyện với thần linh. Và bây giờ hắn đang lơ lửng trên bầu trời của một nơi nào đó. Tuy rằng bị rơi xuống từ độ cao trên 1000 mét nhưng tâm hắn vẫn tĩnh bởi vì..... nó đã chết. Trong tâm trí chỉ còn lại sự hưng phấn.

“Hoá ra mình không chết do sự khốc liệt của thế giới tu chân mà chết do sự dốt địa lý của bà nữ thần. Hahahaha bà nữ thần mắt nét hãy chống mắt lên mà nhìn xem! món đồ chơi mà bà tốn công chuẩn bị sắp bị biến thành thịt vụng. Ta đã chết chứ không làm thằng hề mua vui cho bà đâu Hahahaha”. Trên bầu trời tĩnh lặng tiếng cười của hắn cứ vậy vang đi mãi.

Nhưng mà đời không như là mơ. Như tát một gáo nước lạnh vào sự hưng phấn của hắn, 1 cơn gió thổi mạnh cuốn hắn đi ra khỏi mặt đất cứng nhắc mà hắn đang chuỗi đầu xuống chờ đắm vào. cơn gió làm giảm lực rơi và đưa hắn rơi xuống một hồ nước tĩnh lặng.

‘Bùm’ hắn rơi xuống nước mặt dù cơ thể hắn đau đớn do bị rơi nhưng hắn vẫn sống.

“khục khục” hắn bơi lên mặt hồ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Hắn đang ở giữa một cái hồ được bao bọc bởi cây cối rậm rạp, có vẻ như hắn đã bị đưa tới một cánh rừng nào đó.

“Còn chút xíu nữa là chết thành công rồi, xui xẻo thật!” hình như nước không chỉ lọt vào phổi hắn mà còn lọt luôn vào não hắn.

Trong khi đang nguyên rùa sự xui xẻo của mình hắn đột nhiên đứng hình.

Ở gần hồ nước nơi hắn rơi có một cô gái đang tắm. Cô gái khoảng 20 với mái tóc đen huyền và cặp mắt trong vắt như mặt hồ, từng giọt nước chảy xuống cơ thể thon thả đang không một mảnh vải che thân kia càng làm cô thêm quyến rũ.

Cô dùng tay che cơ thể mình lại, mặt cô đỏ lên do xấu hổ, miệng mấp máy nhưng không biết nói gì.

Vũ cũng ngạc nhiên khi nhìn thấy cô nhưng hắn nhanh chóng bình tĩnh. Những điều kỳ lạ đối với hắn đã là chuyện vô cùng bình thường rồi.

Hắn nhanh chóng ý thức được sự nghiêm trọng của tình huống hiện tại. Phụ nữ thời trung cổ rất coi trọng sự thanh bạch. Đặc biệt là những thiếu nữ trẻ tuổi. Mà bây giờ cô ta lại bị một người đàn ông xa lạ nhìn thấy thân thể của mình như vậy thì....

- *Mình cần phải trấn an cô ấy.* hắn thầm nghĩ.

“Này cô nương. An tâm đi!” Hắn gọi cô gái bằng một giọng nói nhẹ nhàng.

Cô gái bối rối nhìn vào hắn trong khi vẫn dùng đôi tay nhỏ nhắn che kín cơ thể mình. Hắn nhìn lại vào mắt cô, ánh mắt của hắn ngây thơ như một đứa trẻ không chứa một chút dục vọng. Sau đó bằng một giọng nói nghiêm túc hắn nói:

“Thật ra ta không thích ngực lép!”

‘Bụp’ hắn bị cô gái đánh bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: “thằng hề”; trở thành nhân vật chính

Vũ tỉnh dậy, hắn thấy mình đang bị treo ngược trên một ngọn cây, trước mặt hắn là cô gái ‘ngực lép’ mà hắn vừa gặp. Cô ta nhìn Vũ bằng ánh mắt căm thù.

“Nói! Ngươi là ai? ”. cô ta hét lên với giọng điệu chất vấn.

“Ta tên Điệp Vũ, còn cô?”

“Tại sao ta phải nói cho ngươi biết”

“Ồ, Vậy thì cứ gọi là ngực lép cô nương đi.”

‘Phập’ một con dao phi tới cắm vào cây, còn thiếu tí nữa là ghim vào mặt của hắn. Cô gái đỏ mặt giận giữ. Cô hét lên:

“Lép cái đầu ngươi! ta tên là Lam Nhu. Nếu ngươi còn nói chữ ‘lép’ một lần nữa thì hừ hừ ta sẽ cắt phăng cái ‘phần lòi’ của ngươi!”

Vũ nhìn về phía con dao bên cạnh khuôn mặt rồi nhìn lại phía Lam Nhu đang phi phò trừng mắt nhìn hắn. *Hình như mình chọc nhầm người rồi.*

“Vậy Lam Nhu cô nương tại sao cô lại treo ta như thế này? ta thấy chóng mặt, thả ta xuống được không? ”

“Trước tiên trả lời câu hỏi của ta. Ngươi tại sao ngươi lại từ trên trời rơi xuống? Và còn lúc này cơ thể ta ngươi đã... đã... đã thấy hết rồi phải không? ”

Điệp Vũ im lặng suy nghĩ xem hấn nên giải thích kiểu gì *Nói rằng mình bị bà thần bắt cóc qua đây thì không được rồi! phải trả lời sao đây? *

‘Phập’ một con dao nữa phi tới lần này có cắm ngay khe hở giữa hai chân hấn, chỉ cần lệch một chút nữa thôi là hấn sẽ tuyệt nôi. Vũ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. Hấn nói:

“Ta là một thường nhân đang đi trên đường thì bị một con chim rất to bắt đi, đang bay thì bị một con gió mạnh thổi qua, con chim đó lao đảo thả ta rơi xuống hồ. Vì vậy nên làm ơn, cô mau bỏ con dao trên tay xuống!!!”

Lam Nhu nhớ lại lúc nãy đúng là có một con gió rất mạnh. *Có vẻ như tên này nói thật.* Tuy tin những gì Vũ nói nhưng cô vẫn cầm con dao trên tay. Sau đó bằng một chất giọng âm trầm cô hỏi: “Vậy lúc rơi xuống thì người đã thấy những gì?”

“Cái này thì hahaha, lúc nãy cô đánh ngất ta nên ta không nhớ gì cả”.

“Hừ tốt nhất là nên như vậy!” nghe Vũ nói thế cô mới hạ con dao xuống.

Điệp Vũ thở phào nhẹ nhõm sau đó hấn cất tiếng hỏi:

“Cô làm gì ở nơi rừng rậm này?”

Suy nghĩ một chút cô trả lời:

“Gia Gia ta bị thương nên ta đi tìm Lục Tảo giúp người trị thương.”

“Tại sao không mua mà phải tự thân đi tìm?”

Lam Nhu nhìn vào hấn như nhìn vào một tên nhà quê. Cô cất giọng nói:

“Lục Tảo là loại dược vật trị thương hiếm có nên giá của nó ở mức trên trời. Mà cho dù có tiền thì cũng chưa chắc mua được. Điều đơn giản đó mà người cũng không biết sao?”

“Cô nhìn vào ngoại hình của ta cũng biết ta là dân nghèo thiếu ăn rồi. Mấy cái dược vật hiếm có làm sao ta biết!”

Lam nhu nhìn vào ngoại hình gầy gò và khuôn mặt thiếu sức sống của hấn cô thầm nghĩ *Coi bộ tên này đã nhiều ngày thiếu ăn, thiếu ngủ rồi”.

‘Phập’ tiếng phi dao lần nữa vang lên. Sợi dây trói chân hấn đứt ra. Cơ thể hấn nặng nề rơi xuống đất, khi định than phiền về sự thô bạo của cô, thì một mẩu bánh mì rơi vào ngực hấn.

“Ăn đi! nhìn người thật thảm hại.”

Coi bộ cô ta cũng tốt bụng đấy chứ. Hấn thầm nghĩ.

“Đa tạ.”

Điệp Vũ cầm lấy mẩu bánh mì ăn ngấu nghiến, mẩu bánh mì khô khan, nhạt nhẽo nhưng hấn vẫn ăn ngon lành, đã nhiều ngày rồi hấn chưa có gì vào bụng.

“Khục Khục” do hấn ăn quá vội nên bị nghẹn.

“Người đúng là một tên đàn ông vô dụng” Lam Nhu lấy trong gói chỉ ra một túi nước sau đó quăng cho hấn.

Điệp Vũ vừa ăn, vừa uống nước ừng ực chẳng mấy chốc, hấn đã ăn xong.

“Lúc nãy cô nói đi tìm Lục Tảo, vậy tìm được chưa?”

“Lục Tảo thường sống dưới những hồ nước sâu, nó hấp thụ linh khí xung quanh hồ nên bình thường những hồ nước do nó sinh sống có linh khí rất mong nhưng chỉ có Vũ Sư mới có thể cảm nhận được nồng độ linh khí. Cho nên ta chỉ biết Lục Tảo ở trong khu rừng này mà thôi, còn vị trí cụ thể thì.....”

Lam Nhu lộ ra vẻ mặt buồn bã. Đối với cô ấy thì gia gia của cô rất quan trọng.

“Lục tảo có hình dáng như thế nào? ta sẽ giúp cô tìm” Điệp Vũ nói.

“Tại sao lại giúp ta?” Lam Nhu ngạc nhiên

“Ta không thích mắc nợ người khác, coi như là trả ơn thức ăn và nước uống đi.”

Lam Nhu nhìn hấn mặc dù vô dụng nhưng ít ra tên này còn có một tí khí chất đàn ông. suy nghĩ một chút cô nói:

“Lam Tảo có hình dạng giống như cây nấm, màu xanh, trên thân có đốm đen. Bây giờ người lặn xuống dưới kia tìm đi” Lam Linh chỉ về phía cái hồ lúc này.

“Được rồi, để đó cho ta” Vũ vỗ ngực nói, hần cời cái áo sơ mi ra sau đó tiếng về phía bờ hồ.

Lam Nhu nhìn chăm chăm vào cơ thể cời trần của hần. Cô buột miệng nói:

“Không hiểu con chim kia nghĩ gì mà lại chọn kẻ như người làm bữa ăn, khẩu vị đúng là quá tệ mà!”

“Im đi!” bằng một giọng nói bực bội hần nhảy xuống hồ.

Mười phút sau. Vũ nằm sấp trên bờ hồ. Còn Lam Linh thì đang nhìn hần, cô cố nén cười.

“Khục khục cái gì mà ‘để đó cho ta’ chứ! Boi quá tệ, đứa trẻ năm tuổi còn boi tốt hơn người”

“Học học, im đi! ta vẫn còn ... lặn... được, ta chỉ nghĩ... một thôi, bây giờ tiếp tục” Điệp Vũ đứng dậy hần tiếp tục tiến về phía hồ.

“Cái hồ này chưa chắc đã có Lục Tảo đừng có quá” Nhìn thấy hần kiên trì như vậy cô bắt đầu lo lắng.

“Ta có thể cảm nhận được rằng nó tồn tại ở nơi này, bản năng game thủ của ta rất nhạy cảm với những vật phẩm cao cấp nên cô yên tâm đi”

“Game thủ? đó là cái gì? Mà nó là cái gì cũng được? Nếu người không muốn sống thì cứ tiếp tục đi, ta mặc kệ!” thấy Vũ từ chối sự quan tâm của mình, cô bắt đầu giận dỗi. Nhưng khi nhìn thấy hần sắp nhảy xuống mặt hồ thì cô lại không nỡ.

“Này dừng lại!”

Vũ nhìn về phía sau “Có chuyện gì sao?”

“Chúng ta cá cược đi.” Lam Nhu nói.

“Cá cược?”

“Đúng vậy, nếu người tìm thấy Lam Tảo bên dưới cái hồ này ta sẽ đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của người.”

“Bất cứ yêu cầu nào?” hần nhìn vào khuôn mặt tuyệt mỹ của cô, ‘ực’ hần nuốt một ngụm nước bọt. “Thật chứ.”

Nhìn thấy ánh mắt của hần Lam Nhu vừa giận vừa thẹn, cô trả lời:

“Đúng vậy, nhưng nếu bên dưới hồ không có gì thì người phải trở thành gia đình của ta, ta nói gì người phải làm cái đó!”

Điệp Vũ nghĩ lại hần bây giờ không biết gì về thế giới này, đồng thời cũng không có nơi đi, chốn về nên yêu cầu này cũng không tệ.

“Nhất ngôn cửu đỉnh, thua thì đừng có hối hận.”

“Người yên tâm, Nhất ngôn cửu đỉnh”

Vũ nhảy xuống hồ

Lam Linh nhìn về phía mặt hồ, cô hét lên:

“Nè đã một tiếng rồi đó, người mau lên bờ đi cái vụ cá cược lúc này không tính cũng được, ta cũng không thực sự muốn ép người làm gia đình đâu! ”
Nhìn thấy gương mặt mệt mỏi đang liên tục thở dốc của hần, cô bắt đầu cảm thấy đau lòng.

“Là nam nhi có thể yếu đuối chứ không thể nuốt lời, ta nói được thì làm được cô yên tâm.”

Mặc dù nghĩ về lợi ích khi làm gia đình cho cô tiểu thư tốt bụng này cũng không tệ nhưng hần lại cảm thấy không cam lòng. Từ lúc chết tới nay hần luôn phải cúi đầu. cúi đầu trước lũ tông đồ kiêu ngạo, cúi đầu trước bà nữ thần mất nết, cúi đầu trước cái hệ thống tu khôn nạn. *chẳng lẽ lại tiếp tục cúi đầu sao?* hần tự hỏi lòng mình.

Không! ta không cam tâm, ta sẽ xé nát cái vỏ kịch rẻ tiền của bà nữ thần, xé luôn cái ánh mắt khinh bỉ của lũ tông đồ, xé cả cái hệ thống khôn nạn trói buộc ta với cái vai diễn thằng hề này. Ta muốn trở thành cường giả.

Từ giây phút này “thằng hề” đã trở thành nhân vật chính.

Như đáp lại ước muốn của hần, đôi mắt màu đen sáng lên ánh sáng màu tím.

‘Chân nguyên nhân’ thức tỉnh và thứ mà hần nhìn thấy là.....

Chương 8: Chiến thắng con quái vật mạnh hơn 20 cấp

Trước mắt hắn là vô số tia sáng màu lục.

“Đây là linh khí sao?” Vũ trầm nghĩ.

Hắn bơi về phía những tia sáng màu lục hội tụ, tại nơi đó hắn thấy một cây nấm màu lục với những đốm đen trên thân,

“Lục Tảo!” Hắn hưng phấn bơi tới chỗ gốc Lục Tảo lên, sau đó bơi về phía bờ.

Trên bờ Lam Nhu đang nhìn hắn bằng ánh mắt lo lắng. Nhìn thấy ánh mắt đó hắn cảm thấy có chút ấm lòng, đưa cây Lục Tảo cho cô hắn đắc ý nói:

“Ta thắng nhé!”

Lam Nhu ngạc nhiên nhìn vào Lục Tảo trên tay rồi lại nhìn vào Diệp Vũ đang thờ dốc trước mặt mình, cô thốt lên:

“Làm sao ngươi có thể tìm được nó?”

Khi Diệp Vũ chuẩn bị khoe khoang chiến công của mình thì thông qua Chân Nguyên Nhãn hắn thấy được có cái gì đang đến đây, thứ đó mang cho hắn cảm giác bất an mãnh liệt.

Vũ đẩy ngã Lam Nhu ra đất người hắn đè lên người cô. Lam Nhu ngạc nhiên cứng cả người. Cô nhớ lại vụ cá cược mà mình đã đề ra.

Chẳng lẽ hắn định ‘ăn’ ta ngay tại đây sao? Không được! Nhưng mà ta đã hứa rồi! phải làm sao bây giờ?

Đang hoang mang không biết làm gì thì đột nhiên một lưỡi rìu bay tới cắt ngang qua chỗ hai người vừa đứng. Lam Nhu ngạc nhiên nhìn về phía sau. Tại đó một tên Dã Nhân cao hơn hai mét với cái sừng trâu trên đầu đang đứng đó, trên cơ thể cường tráng của hắn có vô số vết thương, hắn trừng đôi mắt giận dữ của mình nhìn hai người.

“Ma Thú hạng E cao cấp Ngưu Đầu Dã Nhân!” Lam Nhu kinh ngạc thốt lên.

“Mạnh lắm à?” Diệp Vũ hỏi, hắn nhìn vào tên dã nhân trước mặt. *Trên người hắn đầy vết thương, hình như tên này vừa chiến đấu với ai đó.*

“Ma thú hạng E bình thường có sức mạnh ngang với Vũ Đồ ngũ trọng nên ta có thể miễn cưỡng đánh bại được. Nhưng tên này là hạng E cao cấp sức mạnh ngang với Vũ Đồ Cửu trọng đỉnh phong mặc dù bị thương nhưng ta muốn thắng hắn còn xa lắm!” dừng lại một chút, cô đưa cây Lục Tảo trên tay vào giới chỉ rồi tháo giới chỉ ra đưa cho hắn, cô nói:

“Cầm lấy cái này, chạy về phía nam người sẽ đến Bạch Ngân đế quốc, khi đến đó hãy tìm Lam gia và giao Lục Tảo cho họ, họ sẽ trả tiền cho người, những thứ khác trong giới chỉ người có thể giữ. Ta sẽ cầu giờ người mau chạy đi” nói xong Lam Nhu rút thanh kiếm treo bên hông mình ra thủ thế nhìn vào tên dã nhân đang nhặt lại cái rìu của mình.

Diệp Vũ ngạc nhiên nhìn cô, hắn nói:

“Cô không định bỏ chạy à?”

“Ngươi tự lo cho bản thân mình trước đi! tên phạm nhân như ngươi chẳng thể giúp được gì đâu!” Cô hét lên sau đó lao vào tên dã nhân đang chuẩn bị tấn công.

Lưỡi kiếm của cô sáng lên ánh sáng màu xanh, vũ kỹ trung cấp thủy hệ ‘Lam Quang Diệt Quỷ’!

Một đường kiếm tuyệt đẹp chém vào cổ tên dã nhân, tên dã nhân đưa cây rìu đỡ lấy kiếm của cô, lực va chạm làm tay cô đau đớn.

Tên dã nhân phản công, cây rìu của hắn chẻ xuống cô. Lam Nhu né người qua một bên đồng thời phóng hai con phi dao vào người hắn. Hắn dùng đôi tay trần của mình chụp lấy con dao sau đó bóp nát nó như bóp nát một cành củi khô.

Lam Nhu liên tục tránh né những đòn công kích của tên dã nhân, thỉnh thoảng cô có phản công gây cho hắn vài vết thương nhẹ... nhưng cũng chỉ có vậy.

Sau trận chiến dài, Lam Nhu đã thấm mệt nhưng tên kia càng đánh, càng hăng không biết mệt là gì.

Thắng thua đã định!

Tên dã nhân dùng cây rìu của mình chém ngang qua cơ thể mảnh mai của cô, Lam Nhu vội dùng kiếm đỡ lấy, cô bị hất văng đi, cơ thể cô đập vào một gốc cây gần đó.

Điệp Vũ đứng đó trơ mắt nhìn cuộc chiến một chiều đang diễn ra.

Hắn biết nếu như Lam Nhu bỏ mặt hắn, chạy trốn một mình thì với thân thủ đó cô sẽ dễ dàng thoát khỏi con quái vật này.

Nhưng cô lại không làm vậy, cô hy sinh thân mình để cứu giờ cho hắn bỏ chạy. Hắn nhớ lại những điều cô đã nói với hắn ‘Người tự lo cho bản thân mình trước đi! tên phạm nhân như ngươi chẳng thể giúp được gì đâu!’

Trong lòng hắn dâng lên cảm giác nhục nhã mà hắn chưa từng cảm nhận trước nay. *Phạm nhân! lại là phạm nhân! chẳng lẽ vì ta là phạm nhân cho nên ta phải chịu đựng nỗi nhục này hay sao? bây giờ bỏ mặc cô ta mà chạy hay sao? nhầm rồi! Là nam nhi mà lại bỏ mặc cô gái thật tâm giúp đỡ mình để chạy trốn thì kiếm cái vảy nào đó mặc vào rồi chết vứt đi cho xong!*

Mình phải làm gì đó. Hắn phát động ‘chân nguyên nhân’. Vạn vật trên đời không có gì là hoàn hảo, cũng giống như tên Dã Nhân trước mặt, hắn có điểm mạnh thì chắc chắn cũng sẽ có điểm yếu.

Vũ nhìn vào cơ thể to lớn kia, ‘chân nguyên nhân’ cho hắn thấy được những thứ mà những tu chân giả khác không thể thấy.

Hắn thấy mỗi khi tấn công thì từ một điểm giữa ngực của tên Dã Nhân tiết ra linh khí cường hóa thêm uy lực của đòn đánh. Rõ ràng nơi đó là nơi chứa linh lực.

Tìm thấy rồi. Điệp Vũ chạy về phía cái cây mà lúc trước hắn bị treo. Trên thân cây, ba cây phi dao mà Lam Nhu phóng đi vẫn còn ghim ở đó. Hắn rút hai con dao ra khỏi thân cây sao đó chạy về phía tên dã nhân đang chuẩn bị giết chết Lam Nhu.

Lam Nhu nhìn về phía Điệp Vũ, cô ngạc nhiên khi thấy thân hình gầy gò của hắn đang cầm theo hai thanh phi dao ở trên tay, mặt của hắn không hề có chút sợ hãi, ánh mắt tím của hắn sắc bén như con chim ưng đang chuẩn bị cho cuộc săn của mình. “Tên ngu ngốc tại sao ngươi không chạy hả?”

Cô thốt lên bằng một giọng nói đau đớn, trong lòng cô dâng lên cảm giác chua xót đồng thời pha chút cảm giác ám áp khó hiểu.

Mặc kệ những lời nói đó, Điệp Vũ vẫn tiếp tục lao lên, hắn ném con dao trên tay phải vào cơ thể của tên Dã nhân. Con dao nhỏ bé chỉ đủ để gây ngứa cho con quái vật. Tên đó xoay người về phía Vũ, hắn tức giận vì có một tên nhãi nhép dám cả gan chọc giận mình.

Linh khí của tên đó chạy về phía tay phải! hắn chuẩn bị tấn công! thông qua ‘Chân Nguyên Nhân’ Vũ dự đoán đòn tấn công của kẻ thù. Hắn khụy người xuống, thân hơi nghiêng về bên trái. ‘Xẹt’ đòn đánh lướt qua khuôn mặt của hắn, hắn thành công tránh đòn tấn công của tên dã nhân đồng thời dùng cả hai tay cầm lấy con dao đâm về phía cái ngực trần đang lộ ra kia.

‘Phập’ con dao cắm sâu vào nơi tập trung linh khí, ‘gràoooo’ tên Dã Nhân hét lên đau đớn, hắn vứt cây rìu của mình, sau đó hất Điệp Vũ ra khiến đầu hắn đập mạnh vào đất, máu đỏ chảy xuống.

Cây dao cắm chưa đủ sâu, nó kẹt giữa những cái xương sườn, tên giả nhân cố gắng rút cây dao ra khỏi cơ thể.

Điệp Vũ nhanh chóng đứng dậy, đầu hắn đau đớn do con va chạm, nhưng hắn vẫn không gục ngã. Hắn tiến tới chỗ cây rìu mà tên giả nhân vừa vứt và dùng hai tay nhặt nó lên.

Cây rìu quá nặng đối với hắn nhưng hắn vẫn cắn răng dùng hết sức nhấc lấy cây rìu.

Hắn chạy tới chỗ tên Dã Nhân, dùng cây rìu nặng nề đập vào cây dao đang găm trước ngực tên đó.

Cây dao bị đóng sâu vào cơ thể kẻ cả cán dao cũng bị lún hơn một nửa.

Tên Dã Nhân quần quai cơ thể của mình sau đó hắn ngã rầm xuống mặt đất, đôi mắt của hắn mở to sau đó từ từ nhắm lại.

Sau khi giết tên dã nhân thông qua Chân Nguyên Nhân Điệp Vũ nhìn thấy từ trên cái xác của tên Dã Nhân có một phần linh khí chảy vào người hắn.

Cơ thể hắn lao đảo do mất quá nhiều máu. Hắn từ từ ngã xuống, trước khi chạm đất hắn cảm thấy như có ai đang đỡ lấy mình. Hắn đảo cặp mắt đang mờ dần của mình nhìn sang. Tại đó, hắn nhìn thấy Lam Nhu đang nhìn mình bằng cặp mắt rung rung. Hắn khẽ mỉm cười sau đó chìm vào hôn mê.

Có nằm mơ hắn cũng không ngờ rằng chiến thắng đầu tiên ở thế giới này của hắn là cuộc chiến với một con quái vật mạnh hơn mình 20 cấp.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mới độn ngực à?

Điệp Vũ tỉnh dậy, xung quanh hắn là căn phòng cổ kính được tạo nên từ gỗ.

“Ngươi tỉnh rồi à!” một giọng nữ thốt lên, trước mặt hắn là một tiểu cô nương.

Điệp Vũ nhìn sang, khi hắn vừa định mở miệng thì tiểu cô nương đó đã tranh nói trước.

“Đợi một chút, để ta đi gọi nhị tiểu thư”. Sau đó cô ta chạy ra ngoài.

Điệp Vũ ngồi đó nhìn tiểu cô nương rời đi. “Nữ nhân lạnh lợi quá cũng không tốt.”

Hắn nhìn xung quanh rồi nhìn về thân ảnh mình đang được phản chiếu trong gương.

Bộ quần áo trước kia của hắn đã được thay bằng chiếc áo ‘cổ trang’. Trên đầu hắn được băng bó bằng một miếng lụa trắng. Có vẻ do ngủ mê quá lâu nên ánh mắt của hắn đã không còn vết thâm do thức đêm nữa, điều này làm cho gương mặt của hắn trở nên anh tuấn hơn. Mặc dù ánh mắt hắn vẫn còn lộ vẻ mệt mỏi nhưng điều đó làm cho khuôn mặt hắn có sức hấp dẫn kỳ lạ.”

Hắn đứng dậy, uốn éo các khớp cơ trên thân thể, do bơi lội quá lâu và việc chiến đấu với tên Dã Nhân nên bây giờ cơ thể hắn cực kỳ đau nhức.

Hắn lại lần nữa nhìn vào gương, lần này hắn phát động Chân Nguyên Nhãn.

Nhờ Chân Nguyên Nhãn nên hắn có thể thấy được xương cốt, kinh mạch, kể cả lực phủ ngũ tạng một cách rõ ràng. Ở trong trái tim hắn có một ấn ký hình ngôi sao lục giác màu đen. Từ ngôi sao đó, một luồng hắc khí mang theo sự u ám của cái chết đang lan ra một cách từ từ. Lỗi nguyên sắp bộc phát, theo tốc độ này thì trong vòng ba ngày nữa nếu không trở thành tu chân giả hắn sẽ chết.

Tại nơi đan điền luồng linh khí của tên Ngưu Đầu Dã Nhân mà hắn giết đang tập trung ở đó. Nhưng do chưa trở thành tu chân giả cho nên hắn vẫn chưa sử dụng được.

“Thời gian không còn nhiều, mình phải nhanh chóng tìm cách tu luyện thôi.” Hắn tự nhủ.

‘Rầm’

Cửa phòng bị mở ra một cách thô bạo. Trước mặt hắn là một mỹ thiếu nữ đang dùng ánh mắt mừng rỡ nhìn hắn. Đó là nhị tiểu thư của Lam gia, Lam Nhu.

Điệp Vũ nhìn về phía cô, hôm nay cô ta mặc một chiếc áo bào sang trọng màu lam, phần thân áo bó sát cơ thể làm lộ ra đường cong quyến rũ. Nhìn vào dáng hình xinh đẹp của cô hắn buột miệng thốt lên:

“Mới độn ngực à?”

‘Vèo’ một thanh phi dao bay lướt qua mặt Vũ.

Lam Nhu vừa thẹn vừa giận, cô chạy tới nắm lấy cổ áo của hắn lắc qua, lắc lại. Cô hét vào mặt hắn:

“Ngươi! cái tên hỗn đản chết tiệt! không cho phép ngươi bình phẩm về ngực ta!”

Bị lắc mạnh khiến hắn cảm thấy chóng mặt. Hắn bèn an ủi:

“Thật ra ngực nhỏ cũng đẹp mà! nó vừa thon gọn, vừa dễ nhìn, khi may quần áo cũng ít tốn vải hơn”

Nghe Vũ nói vậy cô mới ngừng tay lại. Khuôn mặt cô đỏ lên e thẹn như một thiếu nữ đáng yêu.

“Thật không?”

Cô nhẹ giọng hỏi Điệp Vũ, gương mặt lộ vẻ háo hức.

“Ừ, thật mà.”

Nghe vậy gương mặt cô trở nên rạng rỡ như đứa trẻ được cho kẹo.

“Những gì ta nói điều là lời thật lòng... mà những nữ nhân có bộ ngực như cô nói. Riêng ta thì ta chẳng thấy ngực nhỏ quyến rũ ở chỗ nào. Ngực bự là nhất!”

Không hiểu sao khi nhìn vào khuôn mặt như đứa trẻ của cô thì hắn lại muốn chọc ghẹo.

Một lưỡi dao sắc bén kề vào cổ hắn. Lam Nhu nhìn hắn bằng ánh mắt tức giận: “ta có nên cắt cái miệng thói tha này không?”

Lúc Vũ định xin ta thì từ cửa phòng phát ra một giọng nói nghiêm khắc: “Là nữ nhi của Lam gia sao lại có thể hành xử thô lỗ như vậy, còn không mau xin lỗi khách.”

Giọng nói phát ra từ một mỹ phụ có tám phần giống Lam Nhu. Khi nhìn nghe thấy giọng nói đó cơ thể cô cứng lại, cô nhìn về phía người mỹ phụ, sau đó bằng một giọng nói nhẹ nhàng cô nói:

“Vâng mẫu thân! con biết lỗi rồi!”

Cô cắt con dao đi, sau đó bằng giọng nói không cam lòng cô nói với Vũ: “xin lỗi.”

Điệp Vũ lúc này đang đánh giá người mỹ phụ trước mắt. Mặc dù đã có tuổi nhưng bà ta vẫn giữ được nhan sắc của mình. Thân hình cũng rất đẹp, chỗ nào cần lồi thì lồi, chỗ nào cần lõm thì lõm. khuôn mặt xinh đẹp không có lấy một vết nhăn nếu không nhìn kỹ thì người ta cứ tưởng là bà ta chỉ mới có 25, 26 tuổi.

Sau khi đánh giá xong người mỹ phụ thì hần lại nhìn sang khuôn mặt của Lam Nhu. Hần nói với cô:

“Cô có ngoại hình xinh đẹp giống mẹ mình.”

Sau đó hần đảo mắt về phía ngực của cô.

“Tiếc là không giống nhau hoàn toàn.”

“Tên đâm tặc khốn kiếp! ta phải cắt cái lưỡi thối của ngươi!” Lục Nhu lại móc con dao của mình ra. Lần này Lam nhĩ tiểu thư tức giận thật rồi!

“Đù rồi, nhìn con kia! như vậy còn ra thể thống gì!” Lam Phu Nhân nói.

“Nhưng mẫu thân hần ta ...”

“Ta thấy hần cũng là người thành thật nên tha cho hần đi.”

“Thành...thành thật? tên này hỗn đản này thành thật ở chỗ nào?” Lam Nhu muốn ngắt.

“Lúc nãy chẳng phải hần nói là ta xinh đẹp sao? như vậy không phải thành thật thì là gì!” Lam phu nhân vui vẻ nói, ánh mắt nhìn Điệp Vũ thể hiện sự hài lòng.

Lần này không chỉ Lam Nhu mà cả Điệp Vũ cũng muốn ngắt.

Người mỹ phụ này cũng thích sống ảo quá đi!

“Ta nghe nói ngươi không chỉ tìm được Lục Tảo mà còn giết tên Ngưu Đầu Dã Nhân cứu con gái ta. Món nợ này Lam gia ta nhất định sẽ báo đáp.” Lam phu nhân lấy lại dáng vẻ nghiêm trang của mình sau đó cô nói.

“Tên Dã Nhân đó vốn bị thương từ trước, sau khi chiến đấu cùng Lam Nhu cô nương nên đã kiệt sức, ta chỉ đánh lên cú cuối thôi. Vị trí của Lục Tảo của là do Lam Nhu cô nương tìm được, ta lặn xuống hái lên để trả ơn thức ăn và nước uống thôi.” Điệp Vũ khiêm tốn trả lời.

Lam Nhu nghe vậy đang định nói gì đó thì một tiếng cười vang lên kèm theo một giọng nói già nua:

“Hahaha tiểu tử không tệ.”

Một thân ảnh bỗng nhiên xuất hiện, đó là một ông lão tuổi khoảng 60, cặp mắt sắc bén như lưỡi dao đang đánh giá Điệp Vũ.

Nhìn thấy thân ảnh đó Lam Nhu reo lên vui sướng:

“Gia gia! người khỏe rồi à. Lam nhĩ lo cho người chết đi được!”

Người đàn ông đó là gia chủ của Lam Gia, Lam Phương.

Lam Phương nhìn về phía Lam Nhu bằng ánh mắt yêu thương.

“Nha đầu, ai kêu ngươi đi tìm vào đi tìm Lục Tảo làm gì? ngươi có biết Lam gia trên dưới đau đầu vì ngươi không!”

“Gia gia con biết sai rồi.” Lam Nhu ngoan ngoãn nhận lỗi so với đáng về hung dữ lúc nãy thì cách nhau một trời một vực.

Lam Phương tiến tới, nhẹ nhàng xoa đầu Lam Nhu, sau đó ôn nhu nói:

“Lần này nhờ có ngươi nếu không có lẽ ta đã không qua khỏi rồi, nhưng nhớ lần sau đừng tự ý bỏ đi như vậy nữa.”

Sau đó Lam Phương nhìn sang Diệp Vũ, ông nói:

“Chuyện của người ta đã nghe tiểu nha đầu kể lại rồi. Lam gia nhất định sẽ trả công xứng đáng cho người.”

Đang định mở miệng thì ‘ọc ọc’ bụng hân reo lên.

“Hihi người đúng là thâm hại mà!” tìm thấy cơ hội trả thù, Lam Nhu liền nhảy vào chọc ghẹo ngay. Cô nói tiếp:

“Người đã bắt tinh ba ngày rồi, mặc dù ta có cho người dùng dược phẩm trị thương nhưng kỳ lạ là nó chẳng có tí tác dụng nào với người cả nên đành phải cho người tự bình phục.”

Hệ thống kháng đan dược không chỉ kháng đan dược hỗ trợ tu luyện mà còn kháng cả đan dược trị thương à? Hệ thống này đúng là muốn giết người mà! hân thâm nguyên rủa.

“Cũng đến giờ cơm rồi mọi người cùng ăn thôi!” thấy Diệp Vũ lộ vẻ khó xử nên Lam phu nhân liền giải vây.

“Đúng! ta cũng đói rồi, ăn cơm thôi.” Lục Nhu vỗ một cái thật mạnh vào vai hân sau đó kéo tay hân chạy ra ngoài.”

Nhìn thân ảnh của Lam Nhu đang tung tăng chạy nhảy hân thầm nghĩ:

Mông to thật

.....

Truyện đầu tay mong mọi người comment góp ý để mình cải thiện.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phế căn

Tại phòng ăn.

Diệp Vũ đang ăn ngẫu nhiên từng món một trên bàn ăn. Hân cảm thấy như con đói còn cào như không có điểm dừng, một người trong hơn sáu ngày mà chỉ có mỗi mẫu bánh mì trong bụng thì việc đó là bình thường.

Nhìn thấy Vũ như vậy, Lam Nhu trêu chọc:

“Thân thể gầy như chuột mà lại ăn như heo vậy.”

Diệp Vũ nhìn qua cô, giờ hân mới để ý từ nãy đến giờ cô chưa động tới miếng thịt nào. Hân hỏi:

“Sao toàn ăn rau vậy? sợ tăng cân à?”

‘Khục khục’ Lam Nhu ho sặc sụa, với khuôn mặt đỏ bừng cô trừng mắt nhìn hân.

“Người thì biết cái gì! Lo ăn đi!”

“Nếu không ăn thịt thì không LỚN được đâu”

“Câm miệng!” Lam Nhu hét lên, miệng thờ phỉ phò hận không thể cắn chết tên hỗn đản trước mặt này.

Sau đó mặt cô lại đỏ lên, cô nhỏ giọng hỏi hân:

“Thật không?”

“Ngực cũng được tạo ra từ mỡ thôi, cô có thấy con heo nào bị lép chưa?”

“Nhưng lợn ta trở nên béo như con heo thì sao?”

“miễn tập luyện thân thể điều độ là được. Cô thấy đấy! ta ăn nhiều như vậy nhưng có mập lên tí nào đâu? Đó là do ta chăm chỉ luyện tập thân thể!”

Nghe hân nói vậy mặt cô sáng lên, sau đó bắt đầu gấp miếng thịt to trên đĩa vào chén của mình rồi bắt đầu ăn.

Cô tiểu thư này dễ gạt thật! thôi cứ để cô nàng nuôi hy vọng đi.

Bên kia Lam phu nhân cũng bắt đầu tích cực gấp thịt bỏ vào chén của mình.

Ta nghĩ là cái gì cần lớn cũng đã lớn rồi, bà không cần đú theo tụi trẻ đâu. Dĩ nhiên hắn cũng chẳng dại gì mà nói ra câu đó.

Riêng Lam Phương nhìn thấy cảnh bàn ăn có bốn người, ba người mạnh ai nấy ăn thì bắt đầu cảm thấy không ổn. Ông hắng giọng, sau đó nói:

Nghe nói người bị chim tha đi, vậy thì quê người ở đâu? Lam gia sẽ phái người đưa người về.

Nghe thấy việc sắp phái xa Diệp Vũ. Lam Nhu ngừng đưa cô tiếu nhìn vào hắn. Lòng cô không hiểu tại sao lại dâng lên cảm giác chua xót.

Vũ cũng ngừng đưa, hắn nhìn mọi người xung quanh, bằng giọng điệu đờm buồn hắn nói:

“Ta từng có một gia đình, nhưng bây giờ không còn nữa rồi. Ta cũng muốn về nhà, nhưng ta cũng không biết nhà ta ở nơi nào.”

Hắn nhớ về người mẹ hết lòng yêu thương hắn, nhưng hắn càng lớn càng vô tâm. Lần cuối cùng hắn nói chuyện với mẹ là lúc mẹ hắn khuyên hắn nên ra ngoài chơi cùng với bạn bè. Hắn nhớ lại lúc đó hắn đáp lại mẹ bằng cách đóng rầm cánh cửa phòng mình lại rồi tiếp tục ngồi vào máy tính.

Không biết khi mình chết đi thì mẹ có thể thôi lo lắng cho mình rồi xây dựng hạnh phúc cho riêng bản thân không? Hay lại tiếp tục đau khổ khóc thương như lúc cha ra đi rồi? Nhưng bây giờ không giống lúc trước, mẹ chỉ còn một mình, ai có thể an ủi bà đây? Làm sao để chuyển cho bà lời xin lỗi đây? Làm sao để cảm ơn bà đây?

Khẽ lắc đầu, hắn dần xuống cảm xúc tội lỗi và tiếc nuối trong lòng mình. Hắn tiếp tục nói:

“Ta muốn trở thành tu chân giả. Nhưng ta gần như không biết gì về nó cả. Nên ta muốn nhờ các người giúp, ân tình này ta sẽ ghi nhớ.”

“Người muốn trở thành tu chân giả? Người có biết là trong mười người thì chỉ có một người có thể trở thành tu chân giả hay không? Nếu người muốn, Lam gia ta có thể cho người một công việc ổn định đủ sống tới già mà! không nhất thiết phải cố trở thành tu chân giả đâu.” Lam Nhu cuống quýt khuyên bảo, nàng cố gắng lừa dối vì sợ hắn bị tổn thương. Nàng biết những đứa trẻ sinh ra sau vài ngày sẽ được người của những gia tộc lớn nhỏ đến kiểm tra tư chất, nếu ai có thể trở thành tu chân giả thì họ sẽ tiến hành tẩy tủy sau đó bồi dưỡng để sau này chiêu mộ.

Tẩy tủy càng trẻ cơ hội trở thành tu chân giả càng thấp. Mà hắn ta đã hơn 20 rồi nên cơ hội gần như bằng không.

“Ồ! có thể cho ta biết tại sao người muốn trở thành tu chân giả không?” Khác với sự bối rối của Lam Nhu, Lam Phương tỏ ra hứng thú.

“Ai mà chẳng muốn thành tu chân giả? Lý do à? Cần sao thiết sao?” Diệp Vũ nhìn vào mắt của Lam Phương, hắn hồ hững trả lời.

“Người có biết rằng Lam gia ta là một trong tứ đại gia tộc của Bạch Ngân đế quốc không? Hoàng Thượng cũng chưa chắc dám nói chuyện với ta kiểu đó. Người không thấy sợ à?” một luồng linh khí từ Lam Phương toát ra đè xuống người Diệp Vũ làm cho hắn cảm thấy khó thở.

Nhưng thông qua chân nguyên hắn biết Lam Phương vẫn chưa dùng hết sức. Linh khí thoát ra vẫn còn rất yếu so với luồng linh khí đang cuộn cuộn chảy trong thân thể già nua kia. Lòng hắn trở nên hưng phấn kỳ lạ.

Đây là cường giả sao? Thú vị!

“Ông muốn người khác cúi đầu trước mình sao?” Hắn hỏi.

“Ta chỉ cảnh báo cho người thôi, thật ra ta cũng không thích câu nệ tiểu tiết!” Lam Phương lãnh đạm nói trong khi không ngừng tăng áp lực.

“Ta cũng không thích lễ nghi rườm rà, chúng ta khá hợp nhau.” Hắn đáp

Lam Phương tròn mắt nhìn hắn sao đó ông cười lớn:

“Hảo tiểu tử! có khí phách! được rồi, ta sẽ giúp người, nhưng thành bại thì do trời định đoạt. Ta cũng không giúp gì được.”

“Đa tạ.”

Trời à? Hy vọng bà nữ thần kia không chơi xỏ mình.

Tại mật thất của Lam gia.

Diệp Vũ đang cời trần khoanh chân ngồi thêm phía sau hắn là Lam Phương đang ở tư thế ngồi thêm tương tự. Linh khí từ cơ thể Lam Phương đang từ từ truyền vào người hắn.

Luồng linh khí bắt đầu lan ra khắp kinh mạch thấm vào xương cốt. Thông qua lỗ chân lông tạp chất màu đen chảy ra ngoài. Đan điền hắn bắt đầu hình thành nguyên đan.

“Ồ! mặc dù cơ thể đã lớn nhưng việc tẩy tủy lại dễ dàng đến không ngờ. Người có thể ăn mừng được rồi, sao khi nguyên đan thành hình thì người chính thức trở thành tu chân giả.”

Nghe vậy hần thở phào nhẹ nhõm, *may mà bà nữ thần kia không lừa mình*

Khi nguyên đan hình thành thì mọi người thường sẽ trở thành Vũ tử cấp một. Đó là cấp thấp nhất của tu chân giả, cũng là ranh giới giữa tu nhân và thường nhân.

Nhưng khi nguyên đan đã thành hình thì một hiện tượng kỳ lạ xảy ra.

Linh khí của tên Ngưu Đầu Dã Nhân từ đan điền liên tục chảy vào nguyên đan. Linh khí trong cơ thể hần không ngừng tăng lên.

Lam Phuong tròn mắt nhìn hiện tượng đó.

Vũ tử cấp một, cấp hai, cấp ba ... cấp tám, cấp chín, Vũ tử đỉnh phong.

Điệp Vũ cắn răng, mồ hôi chảy đầm đìa. Kinh mạch hần có cảm giác như bị xé toạt ra vậy.

Sau đó linh lực xung quanh truyền vào người hần tạo thành con lốc nhỏ.

‘phanh’

Một âm thanh khô khốc vang lên

Vũ đồ cấp một.

Điệp Vũ nhìn vào cơ thể mình. Luồng linh lực đang chạy trong cơ thể hần tuy không cuộn cuộn như của Lam Phuong. Nhưng đối với một người chỉ mới vừa tu luyện được vài phút như hần thì đây đã là kỳ tích rồi. Làn khói đen do lõi nguyên cũng đã rút hết về Ấn ký hình ngôi sao.

Hần nhặt một viên đá dưới chân, linh khí hội tụ về các ngón tay. ‘bụp’ viên bị bóp nát như một cục phấn.

Thính giác của hần cũng trở nên rõ ràng hơn, hần có thể nghe rõ có tiếng bước chân của ai đó đang chạy tới. hần nhìn sang.

‘Rầm’ cánh cửa bị mở ra thô bạo.

Khi nhìn thấy dị biến trong mật thất thì Lam Nhu vội chạy vào trong, cô lo lắng nhìn hần. sau đó cô ngạc nhiên thốt lên:

“Vũ đồ? không thể nào!”

Không chỉ Lam Linh mà Lam Phuong cũng ngạc nhiên há hốc mồm. Nhưng mà Ông nhanh chóng nhận thấy có gì đó không đúng. Ông cầm lấy tay Vũ, linh lực rà soát đan điền hần. sau đó ông kinh ngạc thốt lên.

“Chẳng lẽ... phé căn!”

“Phé căn?”

Lam Phuong buông tay hần ra, mặt ông trầm ngâm, kể cả Lam Nhu cũng nhìn hần bằng ánh mắt thương hại.

“Phé căn là gì?” Diệp Vũ hỏi.

Lam Phuong nhìn hần sau đó ông nói:

“Ngũ hành có năm nguyên tố kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Mỗi Vũ giả đều sở hữu một nguyên tố từ khi sinh ra. Có một số ít sở hữu cùng lúc nhiều tố. Thậm chí đã từng xuất hiện người có đầy đủ cả năm! Có thể nói càng sở hữu nhiều thuộc tính thì càng có nhiều lợi thế trên con đường tu luyện.”

Dừng lại một chút Lam Phuong kể cho hần nghe câu chuyện về phé căn.

Hơn ngàn năm trước có một siêu cấp tông môn thu nhận được một đệ tử, tuy rằng nguyên đan của hần không có bất kỳ thuộc tính nào nhưng hần lại có thể sử dụng vũ kỹ của tất cả các thuộc tính, thậm chí cả thuộc tính nằm ngoài ngũ hành. Đó là thể chất chưa từng có trong lịch sử.

Tông môn đó vui sướng khi vớt được khó báu vô giá này, họ ước chiến với tông môn đối địch, 100 năm sau sẽ cho truyền nhân mạnh nhất của hai bên chiến đấu với nhau. Họ còn đi xa tới mức tuyên cáo thiên hạ sau 1000 họ sẽ trở thành tông môn mạnh nhất đại lục. Sau đó họ dốc hết tài nguyên của tông môn để bồi dưỡng tên đệ tử này.

Nhưng dù có cho hần ăn đan dược tốt nhất, tu luyện ở nơi có nồng độ linh khí cao nhất, làm đồ đệ của sư phụ giỏi nhất thì tốc độ tu luyện của hần chỉ hơn đệ tử bình thường một chút. Vũ kỹ của hần dù có cao cấp đến đâu thì khi phát huy vẫn yếu hơn người khác mà đấu khí tiêu hao lại nhiều hơn.

Sau 100 năm, ngày ước chiến đã đến. Cao thủ từ khắp lục địa đến để xem cuộc chiến lịch sử này.

Tông môn đối địch cũng đã đào tạo ra được một truyền nhân rất mạnh, mới hơn 60 nhưng do tu vi cao nên ngoại hình chỉ khoảng 20. Trái ngược với hần, tuy cùng tuổi nhưng tên mang thể chất kỳ lạ kia mang tu vi bình thường cùng về ngoài già nua. Trận chiến bắt đầu, tên đó chết ngay từ đòn đầu tiên. Trận chiến đó đã trở thành trò cười trong giới tu chân giả. Tông môn kia xấu hổ đến mức phải lánh đời.

Và thể chất kỳ lạ kia được lưu truyền rộng rãi với cái tên ...

Phế căn.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Cách thức chiến đấu

Trời đã khuya.

Điệp Vũ ngược mặt nhìn mặt trăng đang ở trên cao kia, hần thì thầm:

“Bà thân mắc dịch kia! cái gì mà cơ thể tu chân giả bình thường chứ! Không những dốt địa lý mà còn dốt cả sinh học à? đây rõ ràng là thể chất tu chân giả phế đến mực được lưu danh sử sách cơ mà! Bà muốn troll ta tới chừng nào đây?” Hần nghiêng răng.

“Ngươi đừng thất vọng, mặc dù không được như ý muốn nhưng ngươi dù gì cũng trở thành tu chân giả rồi. Cha ta từng nói: [không phải tu chân giả nào cũng mạnh mẽ và cũng không phải ai mạnh mẽ cũng sống hạnh phúc vì vậy không cần phải trở thành cường giả chỉ cần hạnh phúc là được.]” Lam Nhu từ lúc nào đã xuất hiện phía sau hần nhẹ nhàng an ủi.

Nếu như ta là một tu chân giả bình thường thì điều đó đúng! nhưng cái hệ thống chết tiệt kia có cho ta con đường nào để sống ngoại trừ liên tục chiến đấu đâu!

“Cảm ơn, ta không sao.” Sau đó hần nói tiếp:

“Nói mới nhớ ta vẫn chưa gặp cha cô, mà hình như cô có một tỷ tỷ nữa phải không? Họ đâu rồi?.”

“Cha ta là chấp sự của Ngân Long môn, tỷ tỷ ta cũng đã gia nhập vào đó 2 năm trước. 6 tháng sau Ngân Long môn sẽ tổ chức một kỳ thi để tuyển chọn môn đồ, ta dự định sẽ tham gia.”

“Ngân Long môn là gì?” Hần hỏi.

“Đó là một trong những tông môn mạnh nhất đại lục, khi gia nhập vào đó thì sẽ được cung cấp đan dược, vũ kỹ và những tài nguyên tu luyện khác.” Lam Linh đáp.

“Vũ kỹ là thứ mà cô sử dụng khi chiến đấu với tên Dã Nhân đó à?”

“Đúng vậy! ‘Lam Quang Diệt Quỷ’ là vũ kỹ trung cấp của Lam gia nhưng vì ta chỉ mới là Vũ đồ thất trọng nên không thể thi triển ra hết uy lực của nó nếu không thì đã hạ gục tên Dã Nhân đó rồi.” Chợt nhớ ra điều gì đó cô lấy trong giới chỉ ra hai viên đá nhỏ màu vàng, sau đó đưa vào tay hần.

“Đây là cái gì?” Nhìn vào thứ trên tay hần hỏi.

“Đây là viên ma thạch của tên Dã Nhân, nếu bán nó ngươi có thể sống cả năm mà không cần làm việc. Kể ra ngươi cũng may mắn thiệt nha! Có thể đâm vỡ viên ma thạch nằm trên cơ thể của tên Dã Nhân, nếu không thì cho dù mười người như ngươi cũng đừng mong giết được nó!”

Thì ra nơi tập trung linh lực của ma thú là ma thạch.

Điệp Vũ lấy một mảnh của ma thạch đưa cho cô.

“Diệt tên Dã Nhân cô cũng có phần, nên cô lấy một mảnh đi.”

Lam Nhu nhìn vào viên ma thạch trên tay mình, cô nhẹ nhàng vuốt ve giống như viên ma thạch nhỏ đó là một báu vật quý giá vậy.

“Đây là một bộ vũ kỹ sơ cấp cùng ba bộ vũ kỹ hạ cấp tặng cho ngươi. Do ngươi vừa mới tấn cấp cho nên cùng cố tu vi trước, đan dược ta sẽ đưa cho ngươi sau.” Lục Nhu đưa hần bốn miếng ngọc bội. Hần nhận lấy, sau đó nhìn sang cô.

“Tại sao lại giúp đỡ ta nhiều như vậy?”

“Ta... ta chỉ thấy người đáng thương cho nên giúp thôi, đừng hiểu lầm!” Lục Nhu quay mặt đi để che giấu cái gò má đang đỏ ửng của mình, nhưng Diệp Vũ không chú ý đến bộ dạng đó của cô.

Hắn nhìn vào những miếng ngọc bội trên tay, thông qua Chân Nguyên Nhân hắn thấy được thuộc tính nguyên tố trên nó. Hắn nhìn sang Lam Nhu, nguyên đan của cô có màu lam và lục, cô là người sở hữu song hệ thuộc tính thủy, mộc.

Người có nguyên đan thuộc tính nào thì chỉ có thể hấp thụ linh khí thuộc tính đó, không thể hấp thụ linh khí thuộc tính khác. Cho nên người sở hữu nhiều thuộc tính khác nhau có thể hấp thụ đồng thời nhiều nguồn linh khí của các thuộc tính nhau. Vì vậy tốc độ tấn cấp cũng nhanh rất nhiều.

Mà nguyên đan của Diệp Vũ hoàn toàn trong suốt, không có màu nào cho nên hắn không thể bổ sung linh khí từ nguồn nguyên tố thuộc tính. Hắn chỉ có thể hấp thụ nguồn linh khí vô sắc ít ỏi trong không gian xung quanh để tấn cấp, đó là lý do mà những người mang phệ căn tấn cấp chậm. Nhưng mà Diệp Vũ có khả năng hấp thụ linh lực từ kẻ thù cho nên hắn có thể tấn cấp mà không phụ thuộc vào nguyên tố thuộc tính.

Điều quan trọng là vũ kỹ không phát huy được uy lực như bình thường mà lại tốn quá nhiều đấu khí.

Linh lực vô sắc của hắn có thể chuyển hóa thành bất cứ dạng đấu khí thuộc tính nào. Nhưng trong quá trình chuyển hóa linh lực thành đấu khí để phát động vũ kỹ thì hắn sẽ hao hụt một lượng lớn linh lực cho nên uy lực bị giảm đồng thời hao tổn nhiều đấu khí.

Một ý tưởng lóe lên trong đầu hắn.

Nếu như mình kết hợp nhiều vũ kỹ cấp thấp của nhiều nguyên tố lại với nhau gây bất ngờ cho đối thủ, đồng thời dùng Chân Nguyên Nhân tìm ra điểm yếu của hắn, nhân lúc hắn sơ hở ra đòn chí mạng thì Rất khả thi

Vũ kỹ cấp thấp không cần dùng nhiều đấu khí nên linh lực thất thoát cũng ít. Uy lực không cao nhưng lại có thể sử dụng liên tục, nếu kết hợp hiệu ứng của nhiều loại lại với nhau ví dụ như dùng thổ thuật tạo ra cát sau đó dùng phong thuật để thổi chúng vào mắt đối phương thì cũng có thể gây ra kha khá phiền toái.

Miệng hắn nhếch lên một nụ cười hưng phấn.

Nhìn biểu hiện kỳ lạ của Diệp Vũ, Lam Nhu hỏi bằng giọng lo lắng:

“Người làm sao vậy?”

“Cảm ơn cô Lam Nhu, nhờ cô mà ta đã biết được mình nên làm gì rồi. Sau này nhất định sẽ báo đáp.” Không đợi Lam Nhu trả lời hắn vội chạy vào phòng.

Lam Nhu đứng đó nhìn bóng lưng hắn dần rời xa, trong đầu cô vẫn còn vang vọng câu nói ‘cảm ơn cô Lam Nhu...cảm ơn cô Lam Nhu...cảm ơn cô Lam Nhu’.

Lam Nhu đỏ mặt e thẹn, tim đập rộn ràng, sau đó cô chạy nhanh về phòng. Lần đầu tiên cô được một nam nhân gọi tên mình một cách gần gũi như vậy.

Ở trong phòng, Diệp Vũ trầm ngâm suy nghĩ về những ưu điểm và khuyết điểm của mình.

Mặc dù suốt ngày ngồi trước vi tính nhưng cũng nhờ đó mà hắn có suy nghĩ độc đáo hơn so với người thường.

Việc quan trọng nhất bây giờ là tìm biện pháp để phát huy ưu điểm đồng thời khắc phục nhược điểm.

Hắn nhìn vào không gian giới chỉ trên tay mình, đó là thứ mà ‘người gác cổng’ đưa cho hắn.

Thả thần thức vào trong giới chỉ, hắn giật mình khi thấy rằng bên trong đó chứa một số lượng khổng lồ đan dược và vũ kỹ còn có cả vũ khí cấp cao cùng nhiều thứ linh tinh khác.

Haizz làm gác cổng bao nhiêu năm coi bộ nhận hối lộ cũng không ít.

Sau đó gắn lấy ra một đồng vũ kỹ hạ cấp và sơ cấp từ trong giới chỉ bắt đầu tu luyện. Với đẳng cấp vũ đồ nhất trọng như hắn thì chỉ có thể học được những vũ kỹ cấp thấp này.

Ba tháng sau.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Trở thành mạo hiểm giả

Tại Lam gia.

“Ngươi định đi à?” Lam Nhu hỏi, cô nhìn Diệp Vũ luyến tiếc.

“Ừ! ta định trở thành mạo hiểm giả.” Diệp Vũ đáp trong khi đang sắp xếp những thứ linh tinh khác vào túi.

Trong ba tháng qua hẳn vừa nghiên cứu cách chiến đấu. Đồng thời tìm hiểu thêm nhiều thứ về thế giới tu chân xa lạ này.

Vũ kỹ được chia làm nhiều cấp:

Hạ Cấp - Sơ Cấp - Trung Cấp - Cao Cấp - Huyền Cấp - Địa Cấp - Thiên Cấp - Thánh Cấp - Thần Cấp.

Vũ khí và pháp bảo cũng được chia y như vậy.

Trong giới chỉ của ‘người gác cổng’ đưa cho hẳn không thiếu vũ khí cùng vũ kỹ. Thiên cấp có vài chục món, Thánh cấp cũng có vài ba món. Nhưng đa số đều là những thứ hẳn không thể sử dụng, còn những món hẳn có thể sử dụng như áo giáp, khôi lỗi thì lại không nên dùng.

Khác với vật phẩm hạ cấp và sơ cấp chỉ cần có tiền là mua được. Từ trung cấp trở lên thì những thứ đó bắt đầu không thể định giá. Việc giết người cướp bảo là chuyện bình thường trong thế giới tàn khốc này. Vũ khí huyền cấp có thể thu hút cả cao thủ đại lục, chỉ có bọn đệ tử thế gia có gia tộc hoặc tông môn bảo kê thì mới dám vác đồng bảo vật đó ra đường, còn người bình thường tu vi thấp mà mang vũ khí cao cấp thì chỉ có thể trở thành con dê béo cho lũ cường giả xé xác mà thôi.

Vũ khí không xài được, đan dược cũng không, vũ kỹ thì chỉ có thể xài hàng cấp thấp. Bây giờ mình chẳng có gì ngoài tiền. Đúng là xui xẻo.

Cấp độ vũ giả cũng được chia làm chín cấp.

Vũ Tử - Vũ Đồ - Vũ Sư - Vũ Tướng- Vũ Soái - Vũ Vương- Vũ Hoàng - Vũ Tôn - Vũ Đế.

Cấp độ Vũ Đồ của hẳn chỉ là cỏ rác trong mắt cường giả mà thôi, cần phải tấn cấp thật nhanh. Hẳn nhìn vào ngực mình, lời nguyện đang bắt đầu lan ra.

“Ngươi cầm lấy cái này, nó có thể giúp ngươi ít nhiều.” Lam Nhu đưa thanh kiếm mà cô mang bên mình ra. Đó là vũ khí trung cấp mà cô hay sử dụng.

Hẳn nhìn vào thanh kiếm, hẳn biết thanh kiếm này có giá trị thế nào, cho dù Lam gia có lớn nhưng cũng chỉ là một gia tộc thế tục mà thôi. Thanh kiếm này đối với họ là vô cùng quý giá. Hẳn không nhận lấy thanh kiếm mà nhìn vào Lam Nhu, khẽ mỉm cười hẳn nói:

“Không cần đâu, tấm lòng là đủ rồi. Tạm biệt.” Sau đó hẳn rời đi.

Nhìn bóng lưng hẳn đang từ từ rời xa, trong lòng Lam Nhu dâng lên cảm giác mất mát. Do dự một thoáng cô nói với hẳn:

“Ba tháng nữa Ngân Long môn tuyển chọn môn đồ, ta hy vọng ngươi có thể tham gia.”

“Ừ, nếu đủ mạnh, ta sẽ đến.” Diệp Vũ đáp.

Diệp Vũ ngược đầu lên, trước mặt hẳn là một toà nhà to lớn, đây là chi nhánh của công hội mạo hiểm giả.

Công hội mạo hiểm giả là một tổ chức được nhà nước chống lưng, nhiệm vụ của họ rất đa dạng từ thu thập thảo dược, bắt cướp hay tiêu diệt quái vật.... Họ cũng giống như lính đánh thuê khác ở chỗ nhiệm vụ của họ là hợp pháp nhưng thu nhập ít hơn. Ngoại trừ những dòng binh đoàn lớn thì đa phần mạo hiểm giả đều là những tu luyện giả tầm thường cố kiếm chút tiền. Có người may mắn trở nên giàu khi làm nhiệm vụ nhưng số người chết lại nhiều hơn.

Diệp Vũ không thiếu tiền. Thứ hẳn cần là thông tin về ma thú, khu vực sinh sống và đẳng cấp của chúng. Nên hẳn quyết định gia nhập vào đây.

Hẳn nhìn xung quanh. Đa số mạo hiểm giả đều là những người đàn ông to lớn lực lưỡng. Cấp độ khoảng từ Vũ tử đến Vũ Sư. trên người những Vũ Sư thỉnh thoảng có thể thấy được những trang bị trung cấp. Còn những Vũ đồ đa số trang bị Vũ khí Hạ cấp hoặc Sơ cấp.

Diệp Vũ mặc một chiếc áo khoác màu đen bình thường rộng thùng thình che hết set đồ sơ cấp của hẳn. Mặc dù nói Vũ khí hạ cấp và Sơ cấp có thể mua được bằng tiền nhưng giá của chúng vô cùng đắt đỏ. Full set đồ sơ cấp mà hẳn mặc trên người trị giá ngang ngửa thu nhập 20 năm của một Vũ Sư, hẳn biết rõ đạo lý ‘mang ngọc có tội’ vì vậy che dấu vẫn hơn.

“Này tên kia! ta chưa thấy mặt ngươi bao giờ, lính mới à?” Bỗng có một tiếng nói cất lên. Diệp Vũ quanh đầu lại thấy trước mặt có ba tên to con, khuôn mặt ửng đỏ do say rượu nhìn chẳng khác gì những tên côn đồ.

“Ừ, Hôm nay đến đăng ký.” Diệp Vũ lãnh đạm đáp lại, hẳn chẳng có tí hảo cảm nào với lũ côn đồ này. Diệp Vũ xoay người đi vào trong.

“Đứng lại!” tên côn đồ hét lên. Hẳn cùng đồng bọn bao vây Diệp Vũ. Diệp Vũ nhún mảy.

“Chuyện gì?”

“Tên khốn kiếp! mới gia nhập mà dám vô lễ với tiền bối à? có tin rằng sau hôm nay ngươi không thể trở lại nơi này một lần nào nữa không?” tên côn đồ hét lên giận dữ.

Điệp Vũ nhìn tên côn đồ sau đó nói:

“Ta không chấp nhất kẻ say rượu. Tránh ra.” Khí tức Vũ đồ từ người hắn tỏa ra, đồng thời hắn chuyển hóa linh khí vô sắc thành đầu khí thuộc tính phong và hỏa.

“Vũ đồ song thuộc tính” Ba tên côn đồ tái mặt, bọn hắn chỉ là vũ tử mà thôi cho dù cả ba đồng loạt tấn công cũng không thể chiến thắng vũ đồ huống chi hắn ta là kẻ sở hữu song thuộc tính, mà lại có thuộc tính phong nắm ngoài ngũ hành hiểm có nữa chứ!

“Đi thôi tụi bây.” tên thủ lĩnh nói sau đó dẫn tụi đàn em rời đi. Trong lòng bọn hắn thầm kêu may mắn vì kẻ này không phải những kẻ thích gây sự như bọn hắn.

Điệp Vũ bước chân vào công hội, hắn tiến tới bàn tiếp tân sau đó nói với người phụ nữ trước mặt.

“Ta muốn đăng ký làm mạo hiểm giả.”

“Xin điền thông tin vào đây, chi phí đăng ký là một đồng bạc.” cô tiếp tân mỉm cười thân thiện sau đó đưa cho hắn một tờ giấy.

Hắn cầm lấy tờ giấy điền thông tin vào rồi trả lại nó kèm theo một đồng bạc.

Cô tiếp tân nhận lại tờ giấy sau đó lấy ra một cuốn sách.

“Đây là những quy định về mạo hiểm giả kèm theo lưu ý khi làm nhiệm vụ xin hãy đọc nó trong khi thể chứng minh của công hội được làm xong, sẽ mất khoảng một tiếng.”

“Đa tạ!” hắn lãnh đạm đáp lại trong khi cầm lấy quyển sách.

Người nữ tiếp tân nhìn hắn chuẩn bị rời đi, do dự một lát cô cất tiếng nói:

“Hình như anh đang rất mệt mỏi, nên nghỉ ngơi thì hơn.”

Điệp Vũ dừng lại, hắn nhớ lại ba tháng qua hắn đã cắm đầu vào việc nghiên cứu thế giới xa lạ này Vũ kỹ, văn hóa xã hội, lãnh thổ địa lý và nhiều thứ linh tinh khác như giá cả thị trường hay tông môn cường giả. Thời gian nghỉ ngơi của hắn còn ít hơn lúc trước, mặc dù cơ thể Vũ đồ giúp hắn nâng cao sức chịu đựng nhưng nếu làm việc quá nhiều mà không nghỉ ngơi thì hắn vẫn có thể bị kiệt sức.

Hắn cũng muốn ngủ lắm chứ! nhưng cái lời nguyên cứu lớn lên từng ngày kia khiến hắn không thể nghỉ ngơi được.

“Đa tạ! ta sẽ chú ý.”

Hắn đi đến cái bàn, lật quyển sách ra bắt đầu đọc.

Vì hắn ta yếu đuối nên hắn ta phải cố gắng nhiều hơn người bình thường.

Muốn trở thành cường giả với cái cơ thể bị nguyên rủa này thì vũ lực thôi chưa đủ. Cần phải có nỗ lực

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Đam mê thôi!

Rừng Rậm Tử Vong

Một thanh niên đang bị bao vây bởi ba con sói có bộ lông màu trắng với thân thể đầy vết thương.

Sói Bạc- hạng E Sơ Cấp có sức mạnh ngang với Vũ Đồ cấp 3.

Điệp Vũ nhìn xung quanh.

Nơi hắn đang đứng là một bãi đất bị chôn vùi bởi những tảng đá. Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy vô số xác chết của những con Sói Bạc hạ cấp bị đá đè nát.

Mình nghĩ là có thể giết chúng chung với lũ hạ cấp, nhưng mà có lẽ mình coi thường chúng rồi

Hắn lấy từ trong gói chỉ ra một cây giáo bạc sơ cấp.

Ba con Sói Bạc gầm gừ nhìn hắn. Bỗng nhiên một con nhảy vồ về phía hắn.

Điệp Vũ nhảy lùi về phía sau. Con Sói Bạc vồ hụt hắn, nó đáp xuống nơi mà hắn vừa đứng. Bỗng nhiên mặt đất sụp xuống, con sói lọt vào cái hố sâu hai mét.

Vũ kỹ hạ cấp Hệ Thổ- Nhập Thổ. Đây là Vũ kỹ cơ bản dành cho những vũ giả thổ hệ, nó có khả năng tạo ra một cái hố ở nơi kỹ năng phát động. Một số vũ giả thổ hệ không thể tấn cấp và sợ chiến đấu bình thường sẽ dùng một số vũ kỹ hạ cấp để làm những việc vặt như xây nhà hoặc xây thành để kiếm tiền. Đây là một trong những loại vũ kỹ đó.

Lúc con sói còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra thì ‘Phập’ ngọn giáo từ phía trên đâm xuyên qua cổ nó.

Điệp Vũ bỏ ngọn giáo trên tay ra, Hắn rút thanh đao bên hông rồi ném nó về phía con sói thứ hai.

Lúc con sói định tránh đòn tấn công thì từ dưới đất vô số cành cây mọc lên trói chặt thân thể của nó.

Vũ kỹ mộc hệ Sơ Cấp- trói buộc.

‘Phập’ con dao găm vào đầu nó, con sói chết ngay lập tức.

Nhìn thấy hai đồng bạn bị giết, con sói còn lại không những không sợ mà nó càng trở nên hung dữ hơn, nó chạy về phía Điệp Vũ, những chiếc móng vuốt sắc nhọn chuẩn bị vồ vào người hắn.

Điệp Vũ rút thanh đao còn lại ra. Hắn chạy về phía con sói, lần này là tấn công trực diện.

Ngay lúc con sói nhảy lên thì hắn trượt người xuống mặt đất, phần bụng của con sói lộ ra trước mắt hắn.

Thanh đao trên tay hắn trở nên đỏ rực, ngọn lửa bùng lên. Vũ Kỹ Hỏa Hệ Sơ Cấp: Diễm Trảm.

‘Xoẹt’ thanh đao cắt ngang qua bụng con sói, máu tươi chảy ra bắn vào người hắn.

Con sói nặng nề rơi xuống mặt đất, thân thể nó khẽ co giật rồi trở nên bất động.

Luồng linh lực từ người nó chảy về phía Điệp Vũ. Hắn khoanh chân ngồi thêm để hồi phục lại lượng đấu khí đã mất.

Linh khí từ những con ma thú bị hắn giết ngoài việc có thể giúp hắn tấn cấp còn có thể chuyển hóa thành đấu khí để phát huy Vũ kỹ, đây là thứ bù đắp cho việc không thể sử dụng đan dược hồi phục.

“Mới sử dụng vài vũ kỹ cấp thấp mà đã mất hết một nửa đấu khí rồi, cơ thể này đúng là quá phế mà!” Hắn thầm nguyên rủa sau đó đứng dậy thu thập chiến lợi phẩm.

Điệp Vũ lấy thanh đao của mình ra, hắn cắt tai của lũ sói và mổ bụng một số con có ma thạch.

Mạo hiểm giả cần lấy tai của ma thú để xác nhận nhiệm vụ đã hoàn thành rồi lĩnh thưởng.

Ma thạch là thứ mà một số ma thú ít ỏi có trong cơ thể, nó là nguyên liệu cao cấp vì vậy giá trị cũng rất cao.

Da, nanh và vuốt của chúng đều có giá nên mạo hiểm giả có thể lấy chúng bán cho thương nhân kiếm thêm thu nhập. Nhưng Điệp Vũ không thiếu tiền nên hắn cũng lười làm những việc đó.

Sau khi thu thập xong, hắn trở về trụ sở, trên đường đi thỉnh thoảng hắn phát hiện linh khí tụ về một nơi. Hắn biết chắc đó là thảo dược quý hiếm nên tiện tay hái luôn. Chân Nguyên Nhân đúng là một dụng cụ tìm được bảo bá đạo, không trách được Ám Thần lại cấm hắn dùng đan dược.

Trong công hội.

Điệp Vũ cầm mớ tai sói đưa về phía cô tiếp tân. Khi thấy mớ tai sói đó cô tiếp tân sững sờ.

“14 tai sói bạc hạ cấp, 3 tai sói bạc sơ cấp làm thế nào mà anh săn được những thứ này trong một ngày.”

Đây là ngày thứ 3 hắn đi săn, ngày đầu tiên chủ yếu là săn lũ Thổ Sừng Đỏ hạng F, bọn này tuy không mạnh nhưng lỗ tai rất thính, nghe thấy tiếng động là nó chạy ngay nên rất khó giết. Nhưng nhờ có Chân Nguyên Nhân hắn dễ dàng tìm ra vị trí của chúng, vậy nên hắn săn được hơn hai mươi con. Lần đó tuy cô tiếp tân cũng bất ngờ nhưng cô nghĩ đó là do may mắn nên cũng không quan tâm lắm.

Nhưng lần này khác với những Ma thú mà hắn săn lúc trước, cần phải có một tổ đội gồm mười Vũ đồ sơ cấp mới có thể săn được nhiều Sói Bạc như

vậy trong một ngày.

Điệp Vũ do dự một chút sau đó thành thật nói:

“Trong sách hướng dẫn có nói phải cẩn thận khi ăn uống gần khu vực Sói Bạc sinh sống bởi vì mùi nó rất nhạy cảm với mùi máu và thịt. Cho nên ta tìm một vách đá ở khu vực chúng sinh sống, đứng trên vách đá sau đó ném xác của một só ma thú cấp F xuống đó, lũ Sói Bạc bị mùi thịt thu hút đến chân vách đá, trong thịt có chứa mê dược, nên ta chỉ việc đợi cho bọn chúng ăn xong lăn ra ngủ. Cuối cùng dùng thổ thuật làm cho vách đá đổ xuống đè chết tất cả thôi!”

Ngày thứ nhất nhờ việc săn ma thú cấp F mà hấn tấn cấp lên Vũ đồ cấp 2, nhưng ngày thứ hai hấn săn hơn bốn mươi con mà vẫn không tấn cấp do linh lực không đủ nên hấn quyết định săn Ma thú cấp E.

Kế hoạch dùng bẫy giết chết đàn sói diễn ra suôn sẻ. Nhưng ngoài dự đoán của hấn là lũ Sói Bạc Sơ Cấp lại có thể sống sót sau vụ sụp đổ.

Cấp độ Ma Thú tăng dần từ F đến SSS. Ma thú hạng E hạ cấp mạnh ngang với Vũ đồ cấp 1. Hạng E sơ cấp ngang với Vũ đồ cấp 3, Trung cấp và Cao cấp thì ngang với Vũ đồ cấp 6 và cấp 9.

Mặc dù sống sót nhưng chúng vẫn bị ảnh hưởng bởi mê dược và thương tích do vụ sụp đổ nên Điệp Vũ có thể hạ được bọn chúng dễ dàng. Lượng linh lực thu được từ 14 con sói hạ cấp và 3 sơ cấp cũng đủ cho hấn tấn cấp lên Vũ đồ cấp 3.

Sau khi nghe xong câu chuyện cô tiếp tân không biết nói gì. Chưa từng có ai săn ma thú kiểu này cả! chưa kể tới mức độ mạo hiểm mà mê dược có ảnh hưởng đến Ma Thú cũng cần phải mua với một khoảng tiền lớn, nếu như trừ vào tiền nhiệm vụ và bán vật phẩm thì thu nhập chỉ còn dư lại chưa tới một nửa.

Nếu như cô ta biết hấn ta không lấy những thứ khác trừ tài và ma thạch thì chắc là cô ta sẽ ngất tại chỗ.

Sau khi hết ngạc nhiên cô tiếp tân bắt đầu nói:

“Nhiệm vụ diệt 5 Sói Bạc hạ cấp hoàn thành cộng 30 điểm cống hiến, số lượng sói bạc còn dư sẽ được thưởng thêm 47 điểm, tiền thưởng là 720 đồng bạc. Bây giờ anh được thăng hạn từ Đồng lên Vàng và có thể nhận nhiệm vụ cấp D, nhưng tôi khuyên anh chỉ nên làm nhiệm vụ cấp D khi đạt Sơ Cấp hoặc ít nhất là Vũ Đồ cấp chín.”

Cấp độ mạo hiểm giả theo thứ tự tăng dần là: Đồng- Bạc- Vàng- Bạch Kim- Kim Cương- Cao Thủ- Thách Đấu- Chí Tôn.

Bình thường muốn trở thành mạo hiểm giả cấp bạc ít nhất phải là Vũ đồ trung cấp, nhưng Điệp Vũ tu vi chưa tới Vũ Đồ sơ cấp mà đã là Bạc đoàn thì đúng là quái thai.

“Đa tạ!” Điệp Vũ nhận lấy tiền thưởng sau đó ra khỏi công hội.

Đi được vài bước hấn quay đầu lại nói với cô tiếp tân:

“Căn nhà cô giới thiệu ta lúc trước kém quá, cô có thể giới thiệu cho ta căn nhà khác tốt hơn được không?”

“Căn nhà đó là căn nhà tốt nhất có tiền thuê phù hợp với mạo hiểm giả rồi đấy ạ! nếu anh muốn ở căn nhà tốt hơn thì có thể thuê ở phía tây. Nơi đó dành cho mạo hiểm giả cấp Bạch Kim trở lên nếu anh muốn sống ở đó với cấp độ bạc đoàn hiện tại thì chi phí sẽ tăng lên rất nhiều. Có thể hơn 100 đồng vàng đấy ạ! căn nhà cũ tuy thưa xa về mức độ tiện nghi nhưng chỉ tốn có 1 đồng vàng mỗi tháng thôi cho nên là”

“Chỉ cần tốt là được tiền bạc không phải là vấn đề!” Điệp Vũ cắt lời.

Cô tiếp tân nhìn hấn bằng ánh mắt kỳ lạ.

“Nếu anh giàu như vậy thì tại sao lại đăng ký làm mạo hiểm giả?”

Điệp Vũ suy nghĩ một chút sau đó trả lời:

“Đam mê thôi!”

Cô tiếp tân cạn lời.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Mỹ nữ say rượu

Rời khỏi công hội, Diệp Vũ đi về phía Tây.

Trước mặt hắn là một khu nhà sang trọng, đây là khu vực sinh sống của mạo hiểm giả cấp cao.

“Ta muốn tìm một căn nhà rộng rãi, sạch sẽ, có phòng tắm” Hắn đi tới chỗ người đàn ông môi giới đang ngồi viết gì đó.

Người đàn ông nhìn vào miếng ngọc bội màu bạc được công hội cấp đeo trên cổ hắn, sau đó khinh thường nói:

“Bạc đoàn thì qua khu phía Nam mà ở! Cho dù ngươi có dốc hết tiền cũng không đủ thuê một căn phòng tàn nhất ở đây đâu.”

Diệp Vũ không quan tâm đến thái độ của người đàn ông. Hắn lấy trong người ra một đồng xu màu trắng xám trong túi có in số 1 trên mặt. sau đó hắn lãnh đạm nói:

“Sư phụ ta nói cứ chọn một căn phòng tốt là được. Tiền bạc không phải là vấn đề.”

Người đàn ông kia kinh ngạc khi nhìn thấy đồng tiền trên bàn. Bởi vì nó là 1 đồng Bạch Kim! 1 Bạch Kim có giá trị bằng 1000 đồng vàng!

Tiền tệ thế giới này được chia làm 6 loại: Đồng- Bạc- Vàng- Bạch Kim- Hắc Thiết- Linh thạch. 1 bạc bằng 1000 đồng, 1 vàng bằng 1000 bạc.

Hầu như mọi giao dịch ở Bạch Ngân đế quốc đều dùng Đồng, Bạc và Vàng còn những thứ như Bạch Kim thì chỉ có tầng lớp hoàng tộc mới dùng, ngay cả những mạo hiểm giả cấp bạch kim cũng chưa chắc có.

Sư phụ của tên tiểu tử này nhất định là một nhân vật không tầm thường -Tên môi giới trầm nghĩ.

Nở một nụ cười thân thiện khác hẳn với thái độ khinh bỉ lúc trước hắn nói:

“Nếu công tử muốn chọn một căn nhà sang trọng thì người đã tìm đúng chỗ rồi. Ta có một căn nhà đáp ứng được mọi yêu cầu của công tử, vô cùng rộng rãi đừng nói là phòng tắm hay nhà bếp cho dù mật thất tu luyện cũng có! nếu công tử không chê thì bây giờ ta sẽ dẫn công tử đi xem.”

“Được! dẫn đường đi.” Diệp Vũ sáng khoái đồng ý.

Cả hai rời đi.

Sau khi tham quan xong khu nhà thì Diệp Vũ hỏi người môi giới:

“Giá tiền bao nhiêu?”

“Thuê một tháng tốn 200 đồng vàng, nếu thuê một năm chỉ tốn 2000 đồng vàng thôi.” Tên đó cung kính đáp.

Diệp Vũ lấy ra 6 đồng bạch kim ném cho tên kia, mắt không thèm nhú một cái.

“Ta thuê 3 năm.”

Tên môi giới nhìn ba đồng Bạch Kim, miệng há hốc, bàn tay run lẩy bẩy. Sau khi bình tĩnh lại hắn lấy trong người một tờ giấy ra đưa cho Diệp Vũ ký vào. Giao dịch hoàn thành.

“Nếu công tử cần gì cứ nói với tiểu nhân. Nếu có thể giúp được thì tiểu nhân sẽ cố gắng hết sức.” Tên kia nói bằng giọng điệu nịnh nọt.

Suy nghĩ một chút Diệp Vũ hỏi:

“Ngươi biết nơi nào bán thuốc nổ và độc dược không?”

“Độc dược thì có thể nhờ dược liệu sư điều chế còn thuốc nổ là hàng quốc cấm cho nên không có bán.” Tên kia trả lời, sau đó nhìn xung quanh phát hiện không có ai, hắn bắt đầu nhỏ giọng:

“Nghe nói ở phía Bắc có một thương hội chuyên buôn những mặt hàng hiếm có. Chỉ cần có tiền đừng nói là thuốc nổ, cho dù đại pháo họ cũng có. Nghe đồn thế lực của thương hội này rất lớn cho dù Đế quốc cũng không dám làm gì. Nhưng cần phải có người giới thiệu thì mới vào đó được.”

“Hiểu rồi, cho ngươi.”

Diệp Vũ lấy ra một đồng vàng sau đó ném cho tên kia.

Tên đó bắt lấy đồng tiền vàng mà hai chân đứng không vững.

Nói mấy câu mà được một đồng vàng, nửa tháng lương đó nha! đại gia a!

“Đa tạ! đa tạ! ngài cần gì thì cứ đến trụ sở tìm ta, ta luôn sẵn lòng giúp đỡ.” tên kia nhanh chóng rời đi cứ như là sợ bị đòi tiền lại vậy.

Điệp Vũ cũng chẳng quan tâm, hấn vào nhà. Việc đầu tiên hấn làm là cởi đồ ra vào phòng tắm để rửa sạch mùi máu và mồ hôi trên cơ thể.

Hấn khoanh chân ngồi thềm trong phòng tắm. Nhắm chặt mắt hấn chuyển hóa linh khí của lũ ma thú để tấn cấp.

Linh khí đi qua kinh mạch tràn vào nguyên đan vô sắc của hấn làm nó phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

‘Phanh’ một âm thanh khô khốc vang lên, hấn thành công tấn cấp lên vũ đồ cấp ba. Nhưng linh khí vẫn tiếp tục tràn vào nguyên đan.

‘Phanh’ Hấn tiếp tục tấn cấp lên vũ đồ cấp bốn. Sau đó dòng chảy linh khí mới ngừng lại.

Làng sương đen từ lõi nguyên cũng đã rút về ẩn kỹ.

Điệp Vũ mở mắt.

Hấn có thể thấy được sự biến đổi trong cơ thể mình. Hấn nhũn mày.

Tại sao lại nhanh như vậy?

Thông thường việc tấn cấp của vũ đồ sẽ mất khoảng vài giờ, có khi cả ngày. Nhưng hấn chỉ mất có vài phút mà có thể tấn cấp liên tục hai lần! đây là điều mà thiên tài tu luyện cũng không làm được!

Thế chất này thật là kỳ dị. -hấn thôi không nghĩ về nó nữa.

Thay một bộ áo bào bình thường, hấn đi ra ngoài tìm một quán ăn nào đó. Bây giờ đã là 9 giờ đêm. Từ trưa tới giờ hấn vẫn chưa ăn gì.

Khi đi được một đoạn hấn phát hiện ở trước mặt hấn là một người phụ nữ kiều diễm khoảng 27,28 tuổi. Thân thể đầy đặn lồ lôm rất bắt mắt, eo thon dong đưa tỏa ra vị đạo mị người. Cô ta mở cửa nhà ra sau khi đi được mấy bước thì lần quay ra sân, hình như cô nàng bị say rượu.

Điệp Vũ nhìn người mỹ nhân đang nằm bẹp dưới sàn lộ ra cặp đùi trắng nõn kia. Chẳng hiểu sau trong lòng hấn có cảm giác không lành.

Do dự một chút nhưng hấn vẫn bước tới phía người phụ nữ, hấn nhẹ nhàng lay đôi vai nhỏ của cô.

“Này cô nương! có sao không?” hấn nhẹ giọng hỏi.

“@#%\$@%” người phụ nữ bắt đầu nói nhảm.

Hấn nhìn cô ta một lúc, sau đó diu cơ thể đầy đặn đó vào trong nhà.

Mùi hương quyến rũ từ người cô ta bay vào mũi hấn. Bộ ngực to lớn thỉnh thoảng cọ vào người khiến cơ thể hấn bốc lên dục hỏa.

Nhưng hấn vẫn cố kiềm chế. Nơi đây là khu thượng lưu, người ở đây không phải là kẻ giàu thì là kẻ mạnh, vì vậy không lên trêu vào thì tốt hơn.

Khi đến phòng khách hấn bật công tắc trên tường. Những viên ma thạch trên tường sáng lên như những bóng đèn.

Hấn nhìn vào gương mặt người phụ nữ bên cạnh. Khuôn mặt trái xoan, da trắng như sữa, bờ môi mọng đỏ quyến rũ mê người.

“Bình tĩnh! Đòi vạn thính, tâm vô thính. Đòi vạn thính, tâm vô thính...” Hấn lầm bầm để xua đi tạp niệm trong đầu.

Rời mắt khỏi khuôn mặt tuyệt mỹ đó, hấn nhìn xung quanh phòng tìm kiếm nơi để đặt cái cơ thể hại nước hại dân này xuống.

Nhưng khi vừa đưa mắt nhìn khắp phòng thì mồ hôi lạnh từ cơ thể hấn chảy xuống ròng ròng.

Trước mắt hấn là mấy chục cái đầu người được sắp xếp ngay ngắn trên kệ. Đôi mắt chúng trừng lên dữ tợn, máu tươi từ những chiếc cổ vẫn còn rỉ ra.

‘Ừc’

Điệp Vũ nuốt nước bọt, hấn từ từ xoay mặt qua nhìn vào người phụ nữ bên cạnh mình.

Đôi mắt của người phụ nữ từ lúc nào đã mở to, lạnh lùng nhìn hấn.

Hấn rê cặp mắt trống rỗng của mình nhìn vào hư không.

Đâu mà cuộc đời

‘Bụp’

Tâm trí hấn chìm vào bóng tối.

Chương 15: Nhất đao đoạt mạng, lãnh huyết vô tình

Ao' một gáo nước đổ vào đầu Diệp Vũ, làm hắn từ từ tỉnh dậy.

Khi mở mắt ra hắn thấy người phụ nữ kia lạnh lùng nhìn hắn. Phía sau cô ta là khung cảnh vô số cái đầu được chặt trên kệ. Bằng giọng nói lạnh lùng cô ta hỏi:

“Trả lời thành thật! Ngươi định làm gì ta?”

Diệp Vũ nhìn lại người phụ nữ sau đó đáp:

“Thấy cô nương say rượu nên ta đỡ cô vào trong thôi. Cô không thấy lúc đưa cô vào ta vẫn để cửa mở à! Nếu muốn làm gì cô thì ta đã đóng chặt cửa rồi.”

Người phụ nữ nhìn vào mắt hắn sau đó tiếp tục nói:

“Mặc dù ngươi không có ý xấu nhưng ngươi lỡ nhìn thấy thứ không nên thấy rồi! làm sao đây ta?” cô ta vừa nói vừa đun đưa con dao trên tay.

Hắn lập tức đáp lại:

“Không phải cô dụ ta vào đây xong rồi ‘thật’ ta như mấy người nằm trên kệ à? Con đàn bà biến thái!” Hắn trừng mắt nhìn cô.

Kiểu nào cũng chết thôi cứ chờ cho đã rồi chết. -Hắn thầm quyết định.

giương mặt lạnh lùng của cô ta đỏ lên vì tức giận. Cô ta hét lên:

“Ngươi nói ai biến thái hả? Ngươi có biết ta là ai không hả?”

“Nếu ngay từ đầu ta biết cô là một kẻ sát nhân biến thái thì ta đã kêu gọi binh lính tới tống cô vào ngục rồi! Chứ đâu có ngu dại gì mà lọt vào tay cô!” sau đó hắn thở dài “Aizz cũng tại mình tốt bụng quá mà!”

“Binh lính? ừc cười! Đế Quốc sợ Lãnh Huyết Công Hội của bọn ta như thỏ sợ cộp, cho tên hoàng đế đó 10 cái mạng hắn cũng chẳng dám động đến ta.” Người phụ nữ kia kiêu ngạo đáp lại.

“À nói mới nhớ lúc diu cô vào phòng thì ta có động vào ngực cô. Vậy ra ta đã làm một việc mà hoàng đế không dám làm. Ta thật là vĩ đại a!”

Người phụ nữ kia mặt càng lúc càng đỏ. Cô ta nghiến răng nghiến lợi, sau đó cô ta hít thở thật sâu để ổn định tâm tình. Cô sợ rằng mình không kiềm chế được sẽ sát chết tên tiểu tử chết tiệt này. Khôi phục lại dáng vẻ bình tĩnh cô nói:

“Tiểu tử giỏi lắm! Ngươi có biết ta là ai không hả?”

“Cô không giới thiệu thì làm sao ta biết cô là ai! nãy giờ cô hỏi ta câu ‘Ngươi có biết ta là ai không hả?’ hai lần rồi đó, sao cô tự giới thiệu bản thân luôn cho rồi! Đầu cô bị thiếu muối à hay ngu văn bẩm sinh?” Diệp Vũ thì càng chờ càng hăng.

Nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy hối hận.

Haizz biết chờ người sướng như vậy thì hỏi ở trong thần điện mình đã chờ sắp mặt nư Nữ Thần rồi!

‘Rầm’ Cơ thể Diệp Vũ nặng nề đập vào tường nhà. Bây giờ hắn mới phát hiện ra cơ thể mình không cử động được bởi vì nó đã bị phong bế. Phong bế là kỹ năng giống như điểm huyết mà tu chân giả nào cũng có thể sử dụng, nhưng chỉ có thể phát huy trên cơ thể của người có tu vi thấp hơn mình. Bây giờ hắn muốn lấy bảo vật trong giới chỉ ra để chống lại cô ta cũng không được.

Người phụ nữ thì thở phì phò nhìn hắn sau đó hỏi:

“Ngươi là ai? tại sao đọc ta truyền sang ngươi không có tác dụng.”

“Độc? cô truyền cho ta làm gì?” hắn hỏi lại.

“Dĩ nhiên cơ thể ta bị trúng độc cho nên lúc ngươi đưa ta vào nhà ta đã truyền độc sang cho ngươi rồi. Chứ ngươi nghĩ một tướng cấp có thể bị say rượu sao?”

Xem ra hệ thống kháng đơn được kháng luôn cả độc được dùng là trong cái rủi có cái may

“Ta là Diệp Vũ mới chuyển tới hôm nay, ta sống ở ngôi nhà đối diện. Còn việc độc được có tác dụng với cô mà không tác dụng với ta đó là do cách ăn ở! vậy thôi.”

“Ý người là ta ăn ở thất đức à?” Cô ta nghiêng răng nói.

“Chứ cô nghĩ việc sưu tập đầu người treo ở kệ làm vật trang trí là việc làm có đức à!” Hấn ta đáp lại.

“Người bị điên hay sao mà nghĩ ta lấy đầu người làm vật trang trí!” Cô ta hét lên.

“Vậy tại sao nơi đây toàn là đầu người.” Diệp Vũ thắc mắc hỏi.

“Đây là hàng cần được xử lý trước khi giao cho khách hàng.”

“Cô đang nói cái quái gì vậy?” Hấn cảm thấy chóng mặt.

Người phụ nữ đi về phía hấn sau đó giới thiệu:

“Ta là Lâm Nhược Trúc thành viên của Lãnh Huyết Công Hội. Người có biết tiêu chí của tổ chức ta là gì không?”

“Không biết!” hấn đáp lại.

“Tiêu chí của chúng ta là [nhất đao đoạt mạng, lãnh huyết vô tình.]”

Cô ta chụp lấy một cái đầu rồi đi đến phía Diệp Vũ.

“Này! nhìn đi! phần cổ bị cắt một cách vô cùng gọn gàng như mặt hồ tĩnh lặng không một chút gợn sóng! Nó cho thấy được sự dứt khoát của lưỡi đao và sự lãnh huyết của người cầm đao! Vì thế nên danh tiếng của Lãnh Huyết Công Hội lan xa khắp tứ đại Đế Quốc.” Cô ta vừa nói với giọng điệu hưng phấn pha lẫn tự hào trong khi đi cái phần đầu bị cắt thấy rõ cả mạch máu lẫn tủy sống vào mặt của Hấn.

“CÁI CON ĐIÊN! ĐƯA CÁI THỨ GỒM GHIẾC NÀY RA KHỎI NGƯỜI TA MAU!!!” Hấn ta hét lên. Nhưng cô nàng chẳng thèm quan tâm tới giọng nói của hấn.

Nhược Trúc khẽ thở dài sau đó chuyển sang giọng điệu phiến não:

“Nhưng mà một công hội sát thủ như chúng ta có cả chục ngàn thành viên. Vì vậy không phải ai cũng dùng đao hay kiếm mà có dùng cũng chưa chắc chém được đẹp như thế này.” Cô ta bỏ cái đầu đang dí vào mặt Diệp Vũ sang một bên, hấn thờ phào nhẹ nhõm. Nhưng khi nhìn thấy cô ta lấy từ trong túi không gian ra một cái đầu khác tiếp tục đưa tới trước mặt hấn thì hấn muốn khóc ra máu.

Nhược Trúc tiếp tục nói:

“Người nhìn đi! đây là cái đầu bị cắt bằng dao găm, do bị cổ bị cứa nhiều lần cho đến khi đứt ra cho nên thịt ở chỗ vết cắt tơi ra hết cả! Nếu cứ như vậy mà giao cho khách hàng thì sẽ làm mất đi thương hiệu [nhất đao đoạt mạng, lãnh huyết vô tình]. Bọn ta tuyệt đối không chấp nhận việc đó!”

“TA KHÔNG QUAN TÂM CÁI THƯƠNG HIỆU CHÓ MÁ GÌ CỦA CÔ. LẤY CÁI ĐẦU RA KHỎI MẶT TA MAUUUU!!!” Diệp Vũ hét lên. Từ lúc sinh ra tới giờ hấn chưa từng trải nghiệm cái cảm giác nào kinh dị như lúc này.

Bỏ ngoài tay những gì hấn nói cô ta lôi từ trong gói chỉ ra một cái bàn cắt giấy khổng lồ không thua gì ‘Củ Đầu Đao’ của Bao Công.

“Vì vậy để xử lý những cái đầu phi nghệ thuật đó trước khi giao cho khách bọn ta thường làm thế này.”

Cô ta đặt cái đầu vào bàn cắt giấy rồi kéo lưỡi dao xuống. Phần cổ tã tơi kia bị cắt ra khỏi cái đầu như một quả cà chua, máu tươi bắn vào mặt Diệp Vũ. Hấn ta muốn ngất.

Còn Nhược Trúc cầm lấy cái đầu vừa cắt nhìn đi nhìn lại với gương mặt giống như đang đánh giá một tác phẩm điêu khắc. Gật đầu hài lòng, cô ta lần nữa đưa cái đầu tới trước mặt hấn, cô nói:

“Người thấy chưa! nếu giao cái này cho khách hàng thì bọn họ sẽ biết rằng danh hiệu [nhất đao đoạt mạng, lãnh huyết vô tình.] của bọn ta không phải hư danh!”

Diệp Vũ nhìn vào mặt cô sau đó bằng giọng điệu thất thần hấn hỏi: “Cô nói những người trong tổ chức của cô có tới hàng chục ngàn người à?”

“Đúng vậy!” Cô ta đáp.

“Ta đã hiểu tại sao Đế Quốc lại sợ bọn cô rồi!”

Nếu như mấy chục ngàn người giống như con điên này ở chung một tổ chức thì đừng nói tới Hoàng Đế mà chắc cả cường giả đại lục cũng chẳng muốn động vào đâu.

Nhìn thấy biểu hiện ngang ngược trên mặt hắn đã biến mất Nhược Trúc mới hài lòng nói:

“Đáng lý ra ta đã giết ngươi vì tội hỗn xược rồi nhưng nghĩ lại ngươi đã giúp ta giải độc nên ta sẽ tha mạng cho ngươi”

“Ừ, cho ta ra khỏi nơi quái quỷ này ngay lập tức!!!” Hắn đáp lại bằng giọng điệu mừng rỡ, hắn không mừng vì mình được tha mạng mà mừng vì được thoát khỏi con điên này.

“Khoan đã, ta sẽ cho ngươi đi...với một điều kiện.” Cô ta nói với giọng điệu cáo già.

“Điều kiện gì?” hắn có một linh cảm không lành.

Nhược Trúc vứt cái túi không gian của mình trước mặt hắn sau đó nói:

“Ngươi giúp ta xử lý mấy cái đầu trong này giống như ta làm lúc này ta sẽ thả ngươi đi. Cũng không nhiều lắm đâu chỉ khoảng 200 cái thôi.”

“....”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Quan hệ mập mờ

Trong căn phòng to lớn tĩnh lặng.

Điệp Vũ đang ngồi đó, trên tay hắn là cái đầu của một người đàn ông với cặp mắt mờ trùng ghê rợn. Hắn vuốt mắt cho người đàn ông đó. Nhẹ nhàng đặt cái đầu lên bàn, hắn kéo con dao xuống. ‘Phập’ phần cổ bị cắt ra một cách dễ dàng.

Bây giờ mặt của hắn tái chẳng thua gì cái đầu mình đang cầm trên tay.

Hắn đặt cái đầu vừa cắt lên kệ. Đây là cái đầu thứ 50 mà hắn xử lý vẫn còn 150 cái nữa.

‘Phập’ Hắn đập đầu vào tường.

“Tại sao lại thành ra thế này?” nhớ lại những chuyện vừa qua.

Sau khi rời khỏi Lam gia hắn đã có một khởi đầu rất suôn sẻ khi trong ba ngày tấn cấp lên vũ đồ cấp 4.

Nhưng vừa chuyển nhà chưa kịp ngủ một giấc thì gặp ngay cái con điên này.

Trong tiểu thuyết thường thì khi nam nhân giúp đỡ nữ nhân lúc họ gặp khó khăn, nữ nhân sẽ nảy sinh hảo cảm với nam nhân đó, có khi sẽ lấy thân báo đáp. Đó chỉ là hư cấu thôi! như bây giờ nè! thân đầu chưa mà thấy toàn thấy đầu.

Điệp Vũ nhìn về phía Nhược Trúc đang nằm ngủ ngon lành trên ghế.

Nhìn thấy khuôn mặt tuyệt mỹ chứa đầy mỉa mai hoặc đó, tà tâm trong lòng tim hắn nổi lên.

Hắn nhẹ nhàng tiến lại gần nơi cô đang nằm. Miệng hắn nhếch lên nụ cười hề tiện. Bàn tay hắn vươn tới gương mặt ngủ say của cô....

“Ồ! xong một nửa rồi à? nhanh đấy.” Nhược Trúc sau khi ngủ một giấc đã tỉnh dậy. Trước mặt nàng là một dãy đầu người hơn trăm cái được xếp ngay ngắn trên kệ.

Điệp Vũ nhìn vào gương mặt của cô, nhớ lại những việc hắn vừa làm miệng hắn bắt giắc nhếch lên nụ cười thỏa mãn.

“Ngươi cười cái gì?” Nhược Trúc nghi hoặc hỏi.

“Không có gì! Ta thắc mắc cái bàn cắt đầu người này là thứ gì mà có thể cắt ngọt như vậy.” Hắn đánh trống lảng.

“Dĩ nhiên rồi! Đó là [Lãnh Huyết Dao] mà ai trong bọn ta cũng có. Nó được đúc từ kim loại hiếm giá trị của nó còn cao hơn so với vũ khí sơ cấp. Nó có thể cắt sắt như cắt bùn cho nên mấy cái đầu này đối với nó chẳng hơn gì một tờ giấy cả!” Cô ta đồng ý nói.

“Các người tạo ra một món vật phẩm sơ cấp đắt tiền chỉ để tía đầu người à?” Hấn ngạc nhiên vì không ngờ lũ điền này lại giàu như vậy.

“Đầu có! Thỉnh thoảng còn dùng để cắt chân và tay của mấy chủ thuê trả tiền muộn nữa.”

“....”

Cái lũ này tốt nhất không nên dây vào. Hấn tự nhủ.

“Tại sao lại phải cắt đầu? chỉ cần nhận nhiệm vụ của chủ thuê sau đó giết người rồi nhận tiền không được sao?” Hấn tiếp tục hỏi, đây cũng là điều hấn thắc mắc nhất.

Nhược Trúc nhìn hấn giống như nhìn một tên nhà quê.

“Bộ người đến từ thời cổ đại à? Bây giờ còn ai dùng phương thức lạc hậu đó để kiếm tiền nữa!” Sau đó cô ta bắt đầu kể về cách thức hoạt động của các tổ chức sát thủ ở thế giới này.

Tất cả các tổ chức sát thủ thường không trực tiếp nhận nhiệm vụ từ khách hàng mà thông qua trung gian là Liên Minh Sát Thủ.

Cách thức hoạt động của Liên Minh Sát Thủ tương tự Hội Mạo Hiểm Giả. Đối tượng ám sát bị treo tên trên bản nhiệm vụ, tổ chức nào lấy được đầu của hấn nộp cho liên minh sẽ được tính là người hoàn thành nhiệm vụ. Liên Minh sẽ bảo mật danh tính của người ám sát, nên có thể giảm thiểu khả năng trả thù. Đồng thời dựa vào số lượng và độ khó của nhiệm vụ để tạo ra bảng xếp hạng những công hội sát thủ tốt nhất. Vì vậy các công hội sát thủ cạnh tranh với nhau ngày càng gay gắt, phát triển ngày càng mạnh đến mức mà Đế Quốc muốn can thiệp cũng phải bó tay, thậm chí họ còn phải thâm công nhận nó là một tổ chức hợp pháp.

“Nếu như Liên Minh Sát Thủ đã tôn công bảo mật danh tính cho các người mà công hội các người lại gọt tía đầu người để quảng bá thương hiệu chẳng phải là lộ hết danh tính luôn rồi sao?” Hấn tiếp tục hỏi.

“Hừ công hội bọn ta chẳng thèm quan tâm tới mấy thứ nhỏ nhặt đó!” Nhược Trúc khinh thường nói.

Cái công hội này thật sự điên hết rồi!

“Bây giờ ta có việc đi đến công hội, người cố giải quyết xong hết đồng đầu còn lại. Nếu như người không sợ bị Lãnh Huyết Công Hội truy sát thì có thể thử chạy trốn.”

Điệp Vũ tưởng tượng đến việc bị một đám điên của Lãnh Huyết Công Hội truy sát thì hấn chợt rùng mình. Sau đó đáp:

“Cô yên tâm ta sẽ làm nốt phần còn lại, tuyệt đó không trốn chạy.”

“Rất tốt!” nói xong cô ta lắc mông đi ra ngoài.

Còn Diệp Vũ trở lại công việc cắt thịt của mình.

“Chắc chắc cái đầu này bị đập từ đằng sau nên mất lòi luôn ra ngoài. Nếu như cứ thế mà giao cho khách thì còn gì thương hiệu! cũng may mà có ta ở đây.” Diệp Vũ vừa lăm bầm vừa nhét con mắt bị lòi vào lại trong hốc mắt, sau đó cẩn thận vuốt mí mắt lại.

Hấn cầm cái đầu sau đó để vào [Lãnh Huyết Dao]. ‘Pháp’ một cái đầu nữa được cắt tía.

Hấn cầm lấy cái đầu nhìn đi nhìn lại, sau đó gặt đầu hài lòng rồi đặt lên trên kệ. Đây là cái đầu thứ 150.

Lúc mới làm công việc kinh dị này thì hấn thấy hơi sợ nhưng khi cắt hơn trăm cái thì hấn đã quên mất cảm giác sợ là gì. Bởi vì ... tâm hấn chết rồi còn biết sợ là gì đâu!

‘Cộc cộc’ tiếng gõ cửa vang lên kèm theo một giọng nói trong trẻo: “Nhược Trúc tỷ, tỷ có nhà không.”

Điệp Vũ do dự một chút nhưng hấn vẫn đi ra mở cửa. Trước mặt hấn là một cô nương tuổi khoảng 20 với khuôn mặt tươi trẻ xinh xắn, thân hình tuy không bằng Nhược Trúc nhưng vẫn lồi lõm đầy đặn. Cô ta bắt ngờ khi nhìn thấy Diệp Vũ.

“Người.. người là ai? người có quan hệ gì với Nhược Trúc tỷ?”

“Ta tên Diệp Vũ. Quan hệ của ta và Nhược Trúc à? Quan hệ của bọn ta mập mờ lắm cô nương tự hiểu đi!”

Nghe Diệp Vũ nói vậy mặt cô lúc trắng lúc xanh miệng lắp bắp kinh hãi: “không thể nào!”

“Cô không tin nhưng đó là sự thật! Đêm qua sau khi đưa Nhược Trúc vào trong ta định đi về nhưng cô ta giữ ta lại suốt đêm báo hại cả đêm ta không ngủ được. Người nhìn xem! mắt ta thâm hết rồi đây này!” Hấn ta vừa nói vừa chỉ vào con mắt thâm quầng của mình.

Cô gái kia đứng hình một lúc lâu không nói được chữ nào.

“Nhược Trúc vừa đi ra ngoài rồi một lúc. Cô nương vào trong đợi đi!” Hần lịch sự mời cô nương vào trong.

Cô ta thất thần đi theo hần vào trong nhà.

Hần rót một cốc nước sau đó đưa cho cô. Sau đó hỏi:

“Cô là ai?”

“Ta là Mộc Kiều, cấp dưới của Nhược Trúc tỷ.” Cô ta đáp

Sau khi nghe xong, Diệp Vũ nhìn cô bằng ánh mắt thương hại.

Còn trẻ như vậy mà lại bị điên, thật đáng tiếc!

Đối với hần thì Lãnh Huyết Công Hội chẳng khác gì nhà thương điên.

“Cô gia nhập được bao lâu rồi?” Hần tiếp tục hỏi.

“Ta mới chỉ gia nhập được một năm.” Mộc Kiều đáp.

Hần thở phào nhẹ sau đó chân thành nói:

“Bây giờ vẫn còn kịp! cô hãy ra khỏi đó đi trước khi không còn cách cứu chữa”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Tiểu gấu mèo

Bây giờ vẫn còn kịp. cô hãy ra khỏi đó đi trước khi không còn cách cứu chữa! ” Diệp Vũ nói.

“Mặc dù sự việc của Lý gia và Bạch gia hơi khó giải quyết nhưng bọn ta tuyệt đối không trốn chạy.” Mộc Kiều kiên quyết đáp.

“Sự việc của Lý gia và Bạch gia là sự việc gì?” Hần cảm thấy hứng thú.

“Nhược Trúc tỷ không nói với người à?” Mộc Kiều nghi hoặc hỏi.

“Không có! ta nghĩ cô ta không muốn ta lo lắng.” Hần đáp lại.

“Tỷ đối với người thật tốt!” Cô ta nói với giọng điệu ngưỡng mộ.

Tốt cái quái!- Hần đáp lại trong lòng.

“Mà sự việc người nói tới là gì có thể kể ta nghe được không?” Diệp Vũ tiếp tục hỏi, hần cảm thấy rất tò mò việc gì có thể làm khó được cái tổ chức điên khùng đó.

Mộc Kiều thở dài sau đó từ từ kể.

Ba ngày trước Lãnh Huyết Công Hội nhận được một đơn hàng từ công tử Lý gia ám sát công tử của Bạch gia. Nhóm của Lâm Nhược Trúc nhận nhiệm vụ này.

Theo kế hoạch của cả hai bên Lý công tử sẽ dẫn Bạch công tử uống rượu để lừa hần đến nơi phục kích của sát thủ.

Kế hoạch diễn ra suôn sẻ, ám sát thành công, nhiệm vụ nhanh chóng kết thúc.

Nhưng sau khi gửi cái đầu cho Lý gia để nhận tiền thưởng thì phát sinh biến cố.

Cái đầu đó không phải của Bạch công tử mà là của Lý công tử. Nhóm của Nhược Trúc không những ám sát nhầm Lý công tử mà còn gửi cái đầu đó về Lý gia. Điều này khiến cho danh tiếng của hội bị ảnh hưởng nghiêm trọng. Phó hội trưởng và các trưởng lão rất tức giận, họ định đuổi bọn Nhược Trúc ra khỏi công hội nếu không có hội trưởng can thiệp thì có lẽ họ đã ra đi thật rồi.

Ám sát nhầm đối tượng à? Há há cái nhóm này thật là thú vị. Diệp Vũ hả hê khi người khác gặp họa nhưng ngoài mặt hần tỏ vẻ lo lắng sau đó nói:

“Haizz sao lại bất cần như vậy?”

“Bọn ta chắc chắn rằng người bị ám sát là Bạch công tử nhưng không hiểu sau mọi chuyện lại như vậy.” Mộc Kiều bất bình nói.

Nghe vậy hắn mới cảm thấy có gì đó sai sai.

“Bạch công tử bây giờ thế nào?” Hắn hỏi.

“Không biết. Sau vụ ám sát không thấy hắn nữa. Nghe nói là sợ quá nên trốn mất rồi.”

“Ngoài nội bộ Lãnh Huyết Công hội có ai khác biết Nhưộc Trúc là người làm nhiệm vụ đó không?”

“Không có!”

Điệp Vũ đặt tay lên cằm nhớ lại tình huống Nhưộc Trúc bị trúng độc hôm qua. Hắn đã biết vấn đề nằm ở đâu rồi.

“Trong công hội, các cô có gây thù với ai không?”

“Ngươi hỏi làm gì?” Mộc Kiều nghi hoặc hỏi.

“Không có gì ta chỉ quan tâm chút thôi. Mà phải rồi! các cô không bị công hội phạt gì à?” Hắn nói lảng sang chuyện khác.

“Dĩ nhiên là có người không thấy những cái đầu ủa.” Cô ta chỉ vào những cái đầu quanh phòng đang định nói tiếp thì chợt im lặng.

“Thế nào? ta làm hết đó, đẹp không?” Điệp Vũ nói với cô.

“Người cắt hết những cái đầu này trong một ngày sao?” Mộc Kiều hỏi tiếp.

“Chuẩn rồi!”

Mộc Kiều lấy ra một cái túi không gian, cô nhìn hắn bằng ánh mắt mong chờ.

“Vậy ngươi có thể giúp ta xử lý luôn mấy cái đầu này được không?”

“Đẹp!” Hắn dứt khoát từ chối. Hắn ngăn công việc kinh dị này lắm rồi!

“Tại sao ngươi giúp Nhưộc Trúc tỷ mà không giúp ta! Giúp ta đi mà! đi mà! đi mà! ta không muốn làm cái công việc kinh khủng đó đâu!” Cô ta vừa năn nỉ vừa chụp lấy tay hắn lắc qua lắc lại với vẻ mặt đáng thương.

Làm như ta muốn làm cái công việc đó đấy! nếu không phải bị con điên kia ép thì ta cũng chẳng muốn động vào mấy cái thứ này đâu.

“Đây là công việc giúp quảng bá cái thương hiệu gì đó của các cô mà. Cô nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng chứ! ta còn 50 cái đầu nè muốn lấy thêm không?”

“Vinh hạnh cái đầu người! Nếu không phải vì vụ của Lý gia thì bọn ta đâu có làm cái việc này! đây rõ ràng là hình phạt tàn độc mà!” Cô ta đáp lại với giọng nói rung rung như sắp khóc, khuôn mặt xinh đẹp uất ức làm rung động người nhìn, nhưng hắn ta đánh care.

“Khoan! cô nói vụ cắt đầu này là hình phạt của công hội chứ không phải nhiệm vụ mà các ngươi làm hằng ngày à?”

“Ngươi có điên không mà lại đi làm việc này hằng ngày! Mỗi tuần cả nhóm bọn ta chỉ ám sát có một hai vụ thôi, cả nhóm chia ra cắt nên một tháng mỗi người chỉ cắt nhiều lắm là hai cái. Bao nhiêu đó đã đủ làm bọn ta chóng mặt buồn nôn rồi. Mà đằng này mấy trưởng lão bắt bọn ta cắt đầu một tháng cho nguyên khu vực Ngân Đế quốc. Họ còn nói [đây chỉ mới là hình phạt đầu tiên vẫn còn chưa xong đâu] nữa chứ! đúng là không muốn cho bọn ta sống mà oaaa!” Mộc Kiều ùi khua lê tuôn rơi.

Điệp Vũ cũng cảm thấy ùi khua theo.

Rồi thế quái nào mà họa do con điên kia gây ra lại để ta giải quyết. Còn vụ cô ta trúng độc, chất độc cũng chạy vô người ta luôn. Bộ ta có nợ gì cô ta à?.

“Nói tóm lại là ngươi phải giúp ta nếu không ta mách Nhưộc Trúc tỷ.” Mộc Kiều nhét túi không gian vào tay hắn sau đó bỏ chạy ra ngoài.

Hắn mở túi không gian trên tay ra và

.... 250 cái đầu

1 tiếng sau.

Điệp Vũ đã cắt xong hết 50 cái đầu còn lại của Nhưộc Trúc đang phân vân có nên giúp Mộc Kiều hay không thì ‘Rầm’ cánh cửa bị mở ra một cách bạo

lực.

Trước mặt hắn là Nhượng Trúc đang giận đỏ mặt trừng mắt nhìn hắn.

Điệp Vũ nhìn cô sau có cất tiếng nói:

“Tiểu gấu mèo! về rồi à.”

‘Vèo’ Nhượng Trúc nhảy về phía hắn như một mũi tên hai tay định bóp lấy cổ hắn.

Điệp Vũ né sang một bên, nhìn khuôn mặt của cô hắn nhận không được phì cười.

Bởi vì trên khuôn mặt của cô có 6 cái râu mèo, vành mắt đen như một con gấu trúc. Đây là kiệt tác mà hắn đã lên vẽ lên mặt cô ta khi cô ngủ.

Và Nhượng Trúc không hề hay biết điều đó mà vẫn hồn nhiên mang khuôn mặt gấu mèo đó đi đến công hội Kết quả không nói cũng biết.

“Tên khốn kiếp! ta phải giết ngươi!” Nhượng Trúc lao tới chụp lấy cổ hắn.

“Khục khục tha mạng! phì haha.” Diệp Vũ xin tha nhưng khi nhìn khuôn mặt gấu mèo đỏ lên như quả cà chua làm hắn không nhận được cười lớn.

Thấy hắn như vậy càng làm cho Nhượng Trúc thêm tức giận nhưng mà cô cũng chẳng làm gì được hắn.

“Hừ ngươi xong việc rồi thì rút đi ta không muốn nhìn thấy mặt ngươi nữa.” Nhượng Trúc hờn dỗi quay mặt sang một bên.

Thấy thế Diệp Vũ thôi cười.

Hắn lấy trong gói chỉ ra một cái khăn, dùng thủy thuộc tính làm ướt nó sau đó đưa sang cho cô ta. Hắn an ủi:

“Thôi nè! lớn rồi đừng có khóc nè!”

‘Rầm’ hắn bị cô ta đập bay vào tường.

Va đập quá mạnh làm cho hắn ta thổ huyết. Nhượng Trúc chợt nhớ ra hắn chỉ mới là Vũ đồ. Mặt cô tái đi, cô lo lắng chạy tới chỗ hắn đang nằm. Đỡ hắn dậy sau đó lo lắng hỏi:

“Ngươi.. ngươi có sao không? đây là đan dược trị thương, mau ăn vào!”

Nhượng trúc lấy một viên đan dược trị thương sơ cấp đặt tiền đưa cho hắn. Nhưng hắn không nhận lấy mà cầm lấy chiếc khăn ban nãy nhét vào tay cô. Sau đó cười nói: “Chúng ta hòa nhé!”

Nhìn thấy hắn như vậy không hiểu sao lòng cô ta có cảm giác kỳ lạ.

Nhượng Trúc dùng cái khăn mà hắn đưa lau khuôn mặt mình.

Còn Diệp Vũ đứng dậy chuẩn bị rời khỏi ngôi nhà. Khi đi được vài bước thì Nhượng Trúc cất tiếng gọi:

“Ngươi dù sao cũng đã giúp ta một việc lớn, ngươi có cần ta giúp ngươi làm gì không?”

Hắn suy nghĩ một chút sau đó nói:

“Ta muốn mua hàng của thương hội phía Tây nhưng nghe nói cần có thư giới thiệu, cô giúp ta được không?”

“Từ m công hội à? ngươi đợi một chút.” Nhượng Trúc lấy trong gói chỉ ra một tấm lệnh bài màu đỏ có khắc chữ [Huyết] đưa cho hắn sau đó nói: “Cầm cái này đưa cho họ, ngươi có thể trở thành khách hàng của họ.”

Điệp Vũ cầm lấy lệnh bài sau đó hắn cảm kích nói:

“Đa tạ cô, tuy chúng ta chỉ mới gặp nhau nhưng ta cảm thấy cô là một người phụ nữ tốt.”

“Ngươi.. ngươi nói gì vậy mau đi đi!” Nhượng Trúc đỏ mặt xấu hổ nói.

“Trước khi đi ta có một món quà muốn tặng cho cô” Hắn lấy trong gói chỉ ra một cái hộp màu trắng được gói tinh tế đưa cho Nhượng Trúc. Sau đó hắn đi ra khỏi ngôi nhà.

Căn nhà trở nên vắng lặng. Chỉ còn bóng dáng cô đơn của Nhượng Trúc ở đó.

Cô tiếc nuối nhìn cánh cửa mà hắn vừa ra đi, đã lâu cô không được trải nghiệm cảm giác náo nhiệt như vừa rồi.

Cô nâng niu chiếc hộp trên tay như một vật báu, sau đó từ từ mở ra.

Bên trong là một tờ giấy kèm một chiếc túi.

Tìm cô đập rộn ràng. Cô hồi hộp mở tờ giấy ra đọc từng chữ trên đó.

**Nhược Trúc thân mến, lúc cô vắng mặt có một cô nương tên là Mộc Kiều đến tìm cô. Cô ta có đưa cho ta cái túi không gian chứa 250 cái đầu người và nhờ ta xử lý hộ. Nhưng ta thiết nghĩ công việc thiêng liêng như vậy nên dành cho những người mang nhiệt huyết cháy bỏng với Lãnh Huyết Công Hội như cô làm. Cho nên ta tặng lại 250 cái đầu người này lại cho cô, hy vọng cô sẽ thích món quà này.

Ký tên: Diệp Vũ

Tái bút: khi cô đọc xong lá thư này thì ta đã đi xa rồi vì vậy không cần tìm ta. Chào thân ái và không hẹn gặp lại.**

“TÊN KHỐN KIẾP TA PHẢI GIẾT NGƯỜI!!!!!!!!!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Tiêu tiểu thư

Sau khi ra khỏi ngôi nhà kinh dị đó, Diệp Vũ đi về hướng Bắc.

Đi được một lúc hắn đã thấy được khu mua sắm. Không hổ là nơi mua bán sầm uất của Đế quốc, khắp nơi đều có bán những loại hàng hóa mà hắn chưa gặp bao giờ.

Hắn quyết định dạo một vòng trước khi đi tới Tử m thương hội.

Trên đường đi hắn mua một số thứ linh tinh khác. Đi một lúc hắn cảm thấy đói bụng nên ghé vào một quán ăn sang trọng. Đã nhiều ngày rồi hắn chưa ăn gì.

“Nhìn kia! Tiêu đại tiểu thư của Tiêu gia.” Một giọng nói kích động vang lên.

m thanh này làm cho quán ăn đang ồn ào bỗng chốc im bật.

Một nữ nhân từ cửa đi vào, toàn thân mặc áo váy màu cam, để vòng eo hoàn mỹ của nàng bị buộc chặt, đồng thời cũng hiện rõ bộ ngực cao vót của nàng. Mặt trắng như trứng gà bóc, mắt phượng, đôi mi thanh tú hiện lộ vẻ quyến rũ động lòng người.

Xung quanh cô ta là những thiếu niên tuấn tú mặc áo bào sang trọng, đang cố lấy lòng nàng. Họ nói gì nàng cũng chỉ cười nhẹ đáp lại.

Chỉ là một nụ cười nhưng nó đã làm cho tất cả nam nhân ở đây trở nên say đắm. Trừ Diệp Vũ.

Hắn chỉ hờ hững nhìn qua, sau đó quay mặt đi về phía tên tiểu nhị đang đứng đực ra say mê nhìn Tiêu tiểu thư. Bằng giọng điệu khó chịu hắn nói:

“Ta đang đói, mang đồ ăn ra nhanh lên.”

Giọng nói của hắn như đánh thức mọi người tỉnh dậy từ trong mộng đẹp. Mọi người trừng mắt nhìn hắn.

Kể cả Tiêu tiểu thư cũng nhìn về phía hắn với ánh mắt thích thú.

Cô tiến về phía hắn, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người cô nói với hắn:

“Chào công tử. Không biết ta có thể ngồi đây được không?”

Câu nói này như một quả bom dội thẳng vào quán ăn. Những thanh niên tuấn tú bên cạnh Tiêu tiểu thư đang định nói gì đó thì Diệp Vũ đã đáp lại trước:

“Thứ lỗi. Ta thích ngồi một mình!” Hắn đáp.

Thấy hắn từ chối thẳng thừng như vậy làm Tiêu tiểu thư cảm thấy hơi tức giận. Từ trước tới nay chưa có ai dám từ chối thỉnh cầu của nàng. Nhất là nam nhân, họ mong còn không được.

Mặc dù giận nhưng nàng cố vẫn giữ nụ cười trên môi. Vẫn dùng giọng nói nhỏ nhẹ đó, cô hỏi hắn:

“Ngồi một mình hoài như vậy công tử không thấy cô đơn sao?”

Hắn nhìn cô sau đó hỏi lại:

“Bị người khác vây quanh hoài như vậy cô không thấy phiền phức sao?”

Câu nói này làm chọc tức những nam nhân vây quanh Tiêu tiểu thư. Một thanh niên áo bào trắng chỉ vào mặt hắn hét lên:

“Tên khốn kiếp nguoi có biết bọn ta là ai không hả?”

Hắn hờ hững đáp lại:

“Này giờ nguoi có giới thiệu đầu mà biết! thiếu năng trí tuệ à?”

Cả đám mặt lúc trắng, lúc xanh. Một tên khác nói:

“Nói cho nguoi biết bọn ta là”

“Nguoi không cần nói! Ta cũng không cần biết!” Diệp Vũ cắt lời.

“Tên khốn chịu chết đi!” Tên khác rút kiếm ra định chém cho hắn một nhát nhưng chưa kịp động thủ thì hắn bỗng dừng lại, mặt hắn tái đi, tay cầm kiếm rung rung.

Bởi vì hắn nhìn thấy Diệp Vũ lấy từ trong người ra một cái lệnh bài màu đỏ có khắc chữ [Huyết]- đây là lệnh bài mà Nhược Trúc đã đưa cho hắn.

“Hắn ta là người của Lãnh Huyết công hội!” Một người khác hét lên. Tất cả mọi người trong quán đều lộ vẻ sợ hãi. Bọn họ biết rõ sự hùng mạnh và tàn ác của Lãnh Huyết Công Hội.

Riêng Tiêu tiểu thư nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ. Sau đó cô ta nói với hắn:

“Thì ra công tử là người của Lãnh Huyết Công Hội! Đắc tội rồi!”

Nói xong cô ta bước ra ngoài. Những kẻ khác cũng đi theo cô ta, gương mặt của họ vẫn còn lộ vẻ sợ hãi.

*Quả nhiên ai cũng sợ những kẻ kẻ điên. Đặc biệt là kẻ điên có tổ chức.” -Hắn thầm nghĩ.

Tiểu nhị mặt xanh lè bụng đồ ăn tới chỗ hắn rồi bỏ đi luôn.

Diệp Vũ nhìn đồ ăn trên bàn.

Một miếng thịt bò lớn được trang trí cùng với gia vị màu đỏ giống như sốt cà. Tỏa ra mùi hương thơm ngát kích thích vị giác của mọi người.

Diệp Vũ nhìn miếng thịt màu đỏ trên bàn. Nhớ lại cảnh những cái cổ người bị cắt thành khúc lúc trước.

Hắn đứng dậy tính tiền xong đi ra ngoài luôn không ăn nữa.

Trước mắt Diệp Vũ bây giờ là một khu nhà còn lớn hơn cả hội mạo hiểm giả. Trước cổng có hai chữ [Tử m] được làm bằng Bạch Kim.

Diệp Vũ lấy ra tấm lệnh bài đưa cho tên bảo vệ. Hắn nhìn tấm lệnh bài đó sau đó cung kính cúi người mời Diệp Vũ vào trong.

Hắn đi đến chỗ lão thương buôn, lấy ra một tờ giấy đưa cho lão, hắn nói:

“Ta cần những thứ trong đây các nguoi có không?”

Lão già nhìn hắn bằng ánh mắt kỳ lạ, sau đó hỏi:

“Nguoi định xây dựng pháo đài à?”

“Lão không cần quan tâm. Chỉ cần nói cho ta biết có hay không là được!”

“Có! dĩ nhiên là có! Nhưng số lượng này cần phải cần có thời gian mới chuyển tới được và lại giá cũng không rẻ.” Lão già nói.

“Bao nhiêu?” Hắn hờ hững nói. Hắn từ lâu đã không còn quan tâm tới tiền bạc nữa rồi.

“Tất cả 4000 vàng! phải đặt cọc trước 2000 vàng.”

Hắn ta lấy ra hai đồng bạch kim đưa cho lão. Mắt chẳng thèm nhú một cái.

Lão già nhìn hai đồng tiền trên tay sau đó nhanh chóng lấy ra một tờ giấy cho hắn ký tên.

“Khoảng mười ngày nữa sẽ có hàng.” Lão già cung kính đáp.

“Ở đây có luyện được sư nào có thể chế tạo độc dược không.” Hắn hỏi.

“Từ mội của chúng ta cũng có một hội luyện dược. Nếu công tử không chê, ta có thể dẫn đường.” Lão ta hăng hái mời.

“Được!”

Sau đó hai người rời đi.

Lão già đưa hắn đến một trang viên to lớn, bên trong nồng nặc mùi dược liệu.

Lão ta đi tới chỗ một người đàn ông khác thì thăm gì đó.

Ông ta đi đến chỗ hắn sau đó thân thiện nói:

“Có phải công tử muốn tìm người điều chế độc dược cao cấp?”

“Đúng vậy! các người có không.” Hắn hỏi.

“Độc dược sư vốn rất ít, mặc dù bọn ta cũng có vài người nhưng bọn họ đều được người khác thuê hết rồi nên không thể giúp công tử được. Xin thứ lỗi!” Ông ta đáp

Điệp Vũ thất vọng thở dài, độc dược rất có ích trong kế hoạch tu luyện của hắn.

“Nhưng mà....” Người đàn ông do dự một chút nhưng vẫn nói:

“Bọn ta có một người không chỉ có thể giúp công tử điều chế độc dược mà còn cả đan dược hỗ trợ tu luyện nữa chỉ là ... cô ta gia nhập hội luyện dược của bọn ta chỉ để học tập thôi. Vì vậy cô ta không nhận công việc của hội. Cô ta cũng rất hiếm khi ghé qua đây, bây giờ cô ta đã đi nơi khác rồi. khoảng mười ngày nữa cô ta sẽ ghé qua, công tử có thể thử thuyết phục cô ta.”

“Hiểu rồi! đa tạ.” Hắn lấy ra một cây dược liệu sơ cấp có giá khoảng mấy trăm vàng đưa cho ông ta.

Người đàn ông hoan hỉ nhận lấy. Trong lòng thầm nghĩ:

Đại gia a!

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Vui quá hóa buồn

Rừng rậm tử vong.

Trời đã vào thu, những cánh rừng đã ngả sang màu vàng, những chiếc lá rụng rơi trên đất gợi cho ta cảm giác vắng vẻ.

Trong khung cảnh đó có một bóng người đang chậm rãi đi xung quanh khu rừng. Nhưng không ai nhìn thấy hắn.

Bởi vì hắn đang tàn hình.

Kỹ năng không cấp độ thuộc tính Âm [Thiền hành].

Kỹ năng không cấp độ là những kỹ năng có uy lực phụ thuộc vào mức độ tu luyện của người dùng, nhưng số lượng vô cùng ít ỏi.

[Thiền hành] là kỹ năng giúp người dùng trở nên vô hình, ưu điểm của nó là ít tiêu hao đầu khí nên có thể kích hoạt trong thời gian dài. Nhược điểm của nó là khi di chuyển ở tốc độ cao hoặc tấn công sẽ mất đi khả năng tàng hình. Và bởi vì hắn chỉ mới tu luyện lần thứ nhất của [thiền hành] nên những kẻ có thực lực tương đối sẽ có thể cảm nhận được vị trí của hắn. Cho nên nó hầu như vô dụng trong chiến đấu.

Điệp Vũ trong khi tàng hình lặng lẽ đi tới chỗ một con sói bạc sơ cấp đang ăn thịt trên mặt đất.

4 mét, 3 mét, 2 mét. Hắn nhảy lên.

Lưỡi đao trên tay ánh lên ngọn lửa đỏ.

‘Phập’

Đầu của con Sói Bạc rơi xuống đất. Diệp Vũ thản nhiên đi tới xác của nó thu thập vật phẩm. Sau đó dùng thổ thuật chôn xác con sói xấu số xuống đất.

Đây là nạn nhân thứ 23 trong ngày của hắn.

Đã ba ngày kể từ khi hắn rời khỏi thương hội. Để trốn Nhược Trúc hắn đã bỏ luôn ngôi nhà mới thuê mà thuê luôn một ngôi nhà khác ở khu phía bắc.

Sau một ngày nghỉ ngơi, hắn dành ngày thứ hai để học vũ kỹ.

Cuộc gặp gỡ với Nhược Trúc đã giúp hắn nhận ra rằng vũ kỹ giúp hắn sống sót trong cái thế giới điên cuồng này không phải là vũ kỹ chiến đấu mà vũ kỹ chạy trốn!

Vì vậy hắn quyết định bỏ ra một ngày để tu luyện kỹ năng [thiền hành].

Nhưng mà hắn có thể chạy trốn khỏi nguy hiểm chứ không thể chạy trốn khỏi lời nguyền.

Vì vậy hắn lại lần nữa trở về với nguy hiểm.

“Woooo!!!” Tiếng sói tru vang lên.

Từ phía vách đá một con Sói Bạc to lớn xuất hiện trước mặt Diệp Vũ.

Nó khác với những con Sói Bạc mà hắn đã đối mặt trước đây. Nó to gấp đôi con sói bình thường. Con mắt màu máu trùng trùng nhìn hắn.

Sói Bạc trung cấp! nó có sức mạnh ngang với vũ đồ cấp 6. Mà Diệp Vũ chỉ mới là vũ đồ cấp 4, cho nên hắn khá là phân vân việc có nên hay không nên săn luôn con quái này.

Nhưng con sói kia không chờ hắn đưa ra quyết định đã lao thẳng tới phía hắn.

Hắn thi triển kỹ năng [Phong Bộ] né sang một bên. Sau đó ném một cái túi đen vào phía con sói.

Con sói bạc dùng bộ móng vuốt sắc nhọn của mình xé nát cái túi.

Từ trong cái túi, một đồng bụi màu đen và đỏ bung ra hất vào mặt con sói bạc.

Khi tiếp xúc với đồng bụi đó, con sói trở nên quẫn quai vì khó chịu, cố gấn dùng chân của nó để chà sạch đồng bụi trên mặt nhưng càng làm nó càng trở nên quẫn quai. Nước mắt nước mũi chảy ra.

‘Ấu’ nó kêu lên như một con chó con khác hẳn với điệu bộ hung dữ ban đầu.

Thứ bụi mà con sói ăn phải vào mặt là hỗn hợp giữa tiêu xay và bột ớt. Vì không có độc dược nên hắn dùng tạm những thứ này nhưng mà ngay cả hắn cũng không ngờ nó có hiệu quả đến như vậy.

*Xem ra mình nên thường xuyên dùng những thứ này khi đi săn.” -hắn thầm nghĩ.

Diệp Vũ nhảy về phía con sói đáng thương. Lần nữa phát động [Diễm Trảm] hắn chém vào cơ thể con sói bạc. Trúng đòn chí mạng con sói chết ngay lập tức.

Khi đang định thu thập chiến lợi phẩm thì ‘Vèo’ từ bầu trời một con chim ưng bay xà xuống chỗ hắn. Đôi móng vuốt sắc nhọn của nó xòe ra như muốn cắt đứt hắn ra làm hai.

Diệp Vũ thi triển “Phong bộ” né sang một bên, tiện tay dùng kiếm bồi thêm một nhát [Diễm Trảm].

Thanh kiếm va chạm với cơ thể nó làm cho tay hắn tê rần còn con phi ưng kêu lên giận dữ.

Nó dùng đôi cánh to lớn của mình quạt ra một cơn lốc thổi bay Diệp Vũ.

Diệp Vũ bị hất văng ra xa, hắn lảng người trên đất để giảm lực va chạm. Hắn nhìn về con phi ưng.

Tch không phải xui vậy chứ.

Con ưng trước mặt hắn là [Thiết Đực Phi Ưng] thực lực sơ cấp đỉnh phong. Nó mạnh ngang với tên [Ngưu đầu dã nhân] mà hắn tiêu diệt lúc trước nhưng do đặc tính bay lượn mà nó còn khó chơi hơn tên quái vật kia. Lần trước sở dĩ hắn thắng được tên dã nhân là nhờ tên đó đã bị trọng thương từ

trước cộng với sự khinh địch của hắn đối với Điệp Vũ.

Mặc dù bây giờ hắn mạnh hơn lúc trước rất nhiều nhưng nếu chiến đấu với con phi ưng này hắn không nắm chắc phần thắng, mà việc chạy trốn còn bất khả thi hơn khi nó có khả năng bay lượn và giác quan sắc bén của thú săn mồi.

Trong quyển sách hướng dẫn ghi rằng [Thiết Địch Phi Ưng] khi ở trên mặt đất bị giảm đáng kể sự cơ động. Vì vậy cơ hội tốt nhất để chiến thắng là lúc này!

Điệp Vũ quyết định tấn công.

Hắn dùng Phong Bộ lao tới, xung quanh hắn xuất hiện những mũi tên bằng băng. Hắn kích hoạt kỹ năng sơ cấp [Băng Tiễn].

Lúc nó định bay lên né tránh thì từ dưới đất vô số cành cây mọc lên trói chặt chân nó.

Những mũi tên đâm vào cơ thể của con Phi Ưng làm cho nó thét lên đau đớn.

Điệp Vũ dùng thanh kiếm của mình chém vào cơ thể con Phi Ưng.

Nó dùng đôi cánh sắc bén của mình xé nát đám rễ cây, sau đó nhảy lùi về sau tránh đòn.

Lưỡi kiếm chém hụt vào hư không, nhưng đòn tấn công vẫn còn. Chỉ thấy từ trong lưỡi kiếm một luồng kiếm khí sắc bén bay ra đập vào cơ thể của con phi ưng làm nó lao đảo.

Vũ kỹ phong hệ [Kiếm Khí]. Đây là kỹ năng không cấp độ thông dụng mà hầu như bất cứ ai tu luyện phong hệ đều biết.

Do hắn chỉ mới tu luyện tầng thứ nhất của [Kiếm Khí] cho nên không tạo ra nhiều sát thương cho con Phi Ưng. Nhưng hắn chỉ cần ngăn cản không cho nó bay lên là đủ rồi.

Điệp Vũ lấy từ trong gói chỉ ra một bình rượu sau đó ném về phía con Phi Ưng. Bình rượu vỡ ra khi tiếp xúc với cơ thể của nó. Chất lỏng trong suốt văng ra làm ướt bộ lông của con Phi Ưng.

“Chết nhá!” Điệp Vũ nhếch miệng cười, sau đó hắn búng tay.

Một đốm lửa net lên trong không khí, đó chỉ là một đốm lửa nhỏ nhưng khi tiếp xúc với bộ lông bị chất lỏng bám lên người thì ngọn lửa bùng lên dữ dội.

Dầu lửa! Đây là thứ mà hắn mua khi ở khu thương mại. Hắn định chế tạo bom xăng nhưng do có thể sử dụng hóa thuật cho nên cứ thế hắn bỏ vào bình rượu sau đó ném đi luôn.

Điệp Vũ định đợi con Phi ưng kiệt sức sau đó kết liễu nó, nếu ngọn lửa giết nó luôn thì càng tốt.

“Muốn móc lớp ta à! không dễ đâu! ta bị ăn hành bao nhiêu đó là đủ rồi!” Hắn nói với con phi ưng trong khi nhớ lại những trải nghiệm kinh khủng mà mình đã trải qua vài hôm trước.

Hắn đứng đó há hê nhìn Phi Ưng vùng vẫy trong ngọn lửa.

Nhưng vui quá hóa buồn.

Con phi ưng vẫy cánh bay lên bầu trời. Nó không tấn công nữa mà bay khắp nơi như muốn trốn chạy khỏi ngọn lửa.

Những chiếc lông đang cháy của nó rơi xuống mặt đất, làm những chiếc lá vàng mùa thu của khu rừng bị bắt lửa. Ngọn lửa nhanh chóng lan ra.

Con Phi Ưng bay loạn khắp nơi. Nó bay tới đâu thì khu rừng cháy tới đó.

Điệp Vũ lạng người nhìn ‘tác phẩm’ do mình gây ra.

“Cái này.. cái này không liên quan tới ta. Ta chỉ là người qua đường vô tội mà thôi haha... Hôm nay săn nhiều đây là đủ rồi, về thôi!”

Hắn quay người ra về.

Trên đường đi hắn không quên kích hoạt [Thiền Hành] để tránh bị người khác nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Thiên phú trên người

Hệ thống hấp thụ linh lực từ kẻ thù là một hệ thống kỳ lạ. Hệ thống này rất rắc rối.

Nó không giống như hệ thống farm quái trong game. Không nhất thiết phải tự tay giết chết đối thủ mới có thể hấp thụ linh lực. Mà chỉ cần có những tay vào quá trình hạ sát là được rồi.

Ví dụ ta ăn cấp thức ăn từ kẻ khác làm cho kẻ đó chết đói, thì lượng linh lực đó sẽ được ta nhận vào. Nhưng nếu ta nhờ người khác giết hộ thì hệ thống sẽ không công nhận ta là người hạ sát và lượng linh lực đó sẽ không được hấp thụ.

Điệp Vũ vừa nhận ra điều này. Và thứ giúp hắn nhận ra là...

Sau vụ cháy rừng linh lực từ phía rừng rậm tử vong cứ ào ào chảy vào người hắn. Trong vòng một ngày hắn đã tấn cấp từ Vũ đồ cấp 4 sang vũ đồ cấp 8. Mà lượng linh lực trong người hắn vẫn chưa chuyển hóa hết, nếu chuyển hóa hết thì có thể dư sức đưa hắn lên Cấp Sư. Nhưng nhờ Chân Nguyên nhân hắn đã phát hiện ra căn cơ của mình bắt đầu có dấu hiệu không vững nên phải dừng lại.

Đây có thể coi là một đại cơ duyên. Nhưng hắn ế vui nổi với cái cơ duyên kiểu này. Bởi vì càng nhận nhiều linh lực chứng tỏ vụ cháy càng nghiêm trọng.

Hy vọng đừng có ai chết nha. -Hắn thầm cầu nguyện.

Mang tâm trạng thấp thỏm, hắn tới công hội.

Khi đến nơi thì hắn phát hiện không khí trong công hội có cái gì đó rất trầm trọng.

‘Ưc’ nuốt một ngụm nước bọt, hắn bước chân tới phía bàn tiếp tân.

Cô tiếp tân nhìn thấy hắn thì thờ phào nhẹ nhõm.

“May quá! anh không bị gì.” Cô ấy nói.

“Hôm qua ta hơi mệt nên về nghỉ sớm, hôm nay tới đây báo cáo nhiệm vụ. Công hội hôm nay hình như.. hơi kỳ lạ thì phải?” Hắn vừa nói vừa cố tỏ ra bình tĩnh.

“Anh thật may mắn! nếu anh ở khu rừng thêm một chút nữa thì đã có tai nạn giáng đầu rồi.”

Sau đó cô ta nói tiếp:

“Hôm qua phần rìa của rừng rậm tử vong bỗng nhiên bốc cháy. Ngọn lửa lan ra rất nhanh, chẳng mấy chốc phần rìa của khu rừng đã thành biển lửa.”

“Kinh khủng nhỉ! có thiệt hại gì không?” Hắn hỏi trong khi mồ hôi lạnh chảy ra ròng ròng.

“Vô số ma thú hạ cấp và sơ cấp bị chết cháy. Những con mạnh hơn thì tránh xuống vùng an toàn làm cho mạo hiểm giả bọn tôi vất vả cả đêm mới ngăn chặn được. Tuy không có người chết nhưng có rất nhiều người bị thương, nhà cửa, đường xá, hoa màu thì bị tàn phá nặng nề, ngay cả số được liệu hiểm trong rừng cũng bị cháy sạch. Thiệt hại ước tính là 50.000 vàng. Bao nhiêu đó đủ để xây cả một tòa lâu đài a!” Cô tiếp tân buồn bã trả lời.

“Không.. không biết là tên nào đã làm ra chuyện thất đức đó nhỉ?” Điệp Vũ vu vơ hỏi trong khi tim đập thình thịch. Đây là điều mà hắn quan tâm nhất.

“Sẽ sớm tìm ra hắn thôi! hiện giờ công hội mạo hiểm giả đã treo nhiệm vụ tìm kiếm hắn trên bảng nhiệm vụ cấp B, Tên khốn đó phải bị trừng trị!” Cô tiếp tân tức giận nghiêng răng nói.

Thật ra tên khốn cô tìm đang ở đây này! Điệp Vũ thầm trả lời.

Hắn lặng lẽ mang ra thu hoạch của ngày hôm qua đưa cho cô, trong lòng thầm cân nhắc có nên hay không nên rời khỏi Đế Quốc này.

Sau khi làm xong mọi thứ, hắn lấy trong người ra một túi tiền chứa 10.000 vàng đưa cho cô tiếp tân, hắn nói:

“Đây là chút lòng thành của ta, mong cô chuyển nó tới những người không may gặp nạn trong vụ cháy.”

Cô tiếp tân nhận lấy cái túi, cô bất ngờ vì số tiền khổng lồ bên trong. Cô hỏi lại hắn:

“Anh có chắc không? Mặc dù tôi biết anh rất giàu nhưng đây là số tiền lớn, anh không cần phải...”

“Giúp người là chuyện nên làm mà! con người không thể chỉ sống vì lợi ích của bản thân được.” Hắn ta cắt ngang lời nói của cô.

“Cảm ơn anh! Ta thay mặt bọn họ cảm ơn anh! Anh đúng là người tốt!” Cô ta nói với hắn.

Nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của cô đang cảm kích nhìn hần, hần thấy hơi nhột.

Nếu như biết mình là thủ phạm thì không biết cô ta cảm thấy thế nào nhỉ?

“Không cần bận tâm, nếu như có tin tức của tên đó thì hãy nói cho ta biết, nếu giúp được ta sẽ giúp.” Hần nói.

Do dự một chút cô tiếp tân mở lời:

“Thật ra.. bọn ta đã tìm thấy một ít chứng cứ để xác minh hung thủ rồi, nhưng chưa chắc chắn thôi.”

Điệp Vũ Nghe vậy tìm đập chân rung, mồ hôi lạnh chảy ra như tắm. Cố gấn bình tĩnh lại, hần hỏi:

“Ồ vậy à! cô có thể nói cho ta biết không?”

“Thật ra.. bọn ta nghi ngờ việc này là do phượng hoàng tộc làm!”

Phượng hoàng là một trong những loài yêu thú có huyết mạch siêu VIP ở [Yêu Vực]. Yêu thú khác với ma thú ở chỗ bọn họ có trí tuệ và có thể tu luyện, khi tu luyện đến đẳng cấp nhất định thì có thể hóa thành hình người.

Do trên cơ thể Yêu Thú có yêu đan và một số vật phẩm tốt để chế tạo đan dược và vũ khí cho nên họ thường là mục tiêu nhắm đến của các tu chân giả. Nhưng yêu thú không phải quả hồng mềm, cường giả nhân loại chết dưới vuốt của họ cũng không ít.

Vì vậy quan hệ của hai bên vốn không tốt lắm.

“Ồ! tại sao cô lại nghi việc đó là do phượng hoàng tộc gây ra?” Hần lại hỏi.

“Khi xảy ra đám cháy có nhiều người thấy một con chim lớn, trên người bốc lên hỏa diễm. Đây chính là đặc điểm của phượng hoàng tộc!” Cô ta đáp.

Nghe vậy hần thở phào nhẹ nhõm, hần biết đó là con [Thiết Đực Phi Ưng] mà hần đã đối mặt hôm qua.

Khi chuẩn bị ra về thì cô tiếp tân gọi hần:

“Hôm nay ở trung tâm Đế Quốc có tổ chức [Thi Nhân Hội] anh nên đến đó nghỉ ngơi một hôm.”

Do tâm lý tội phạm cho nên hần cũng không muốn đến rùng rợn tử vong, vả lại do vừa gặp ‘kỳ ngộ’ cho nên bây giờ hần không cần lo về lời nguyên trong một thời gian.

“Cảm ơn cô, ta sẽ đến đó!” Nói xong hần tiến về phía trung tâm Đế Quốc.

Trung tâm đế quốc là nơi ở của tầng lớp quan lại của Đế Quốc, nơi đây quanh năm yên bình nên rất nhiều hoạt động được tổ chức. Một trong những hoạt động lớn nhất đó là [Thi Nhân Hội].

“Lam Nhu cô nương! thật trùng hợp được gặp cô ở đây!” một âm thanh vang lên.

Nó xuất phát từ một thanh niên có gương mặt chữ điền, mặt mày thanh tú, mặc áo bào trắng, tay ve vẩy chiếc quạt làm điệu bộ thư sinh.

Lam Nhu nhìn sang phía tên kia, cố rặn ra một nụ cười trên mặt, cô lịch thiệp đáp:

“Chào Lương công tử. Thật là trùng hợp!”

“Haha không ngờ cô nương không chỉ xinh đẹp mà còn đam mê thi ca, đúng là tài sắc vẹn toàn!” Lương công tử nói với giọng điệu lấy lòng.

“Đa tạ công tử đã khen! Nếu không có gì thì xin cáo từ!” Cô ta khiêm tốn đáp lại sau đó định rời đi.

“Nếu đã gặp tức có duyên sau chúng ta không đi cùng nhau!” Hần ta nói.

Lam Nhu mặc dù khó chịu nhưng cũng không trực tiếp từ chối bởi vì hần là đại công tử của Lương gia -một trong tứ đại gia tộc của Bạch ngân đế quốc.

“Tiểu Nhu! thật trùng hợp gặp được muội ở đây!” Một giọng nói khác cất lên. Nghe thấy giọng nói này, gương mặt của Lam Nhu trở nên vui vẻ.

“Tiêu Ngưng tỷ! tỷ cũng đến đây à!”

Người xuất hiện là Tiêu tiểu thư của Tiêu gia.

Kẻ mỉm cười cô nói:

“Ồ nhà buồn chán nên ta tới đây giải khuây. Tình cờ gặp muội ở đây, sao chúng ta không đi cùng nhau nhỉ?”

“Vâng! ta cùng đi.” Lam Nhu vui vẻ đáp.

“Thật vinh hạnh khi được gặp Tiêu cô nương, nếu các cô không chê thì tại hạ tình nguyện phụng bồi hai cô!” Tên kia mặt dày cất tiếng nói.

Lời nói của hắn làm cả hai người thấy khó chịu, lúc Lam Nhu đang định thẳng thừng từ chối thì bỗng một bóng người phía xa làm cho cô ta im lặng. Mặt cô lộ vẻ vui mừng, cô chạy về phía hắn.

Hai người còn lại cũng tò mò đi theo.

“Điệp Vũ! người cũng tới đây à, ta cứ tưởng người bị ma thú ăn thịt rồi chứ.”

Điệp Vũ quay về phía Lam Nhu, hắn cũng bất ngờ khi thấy cô xuất hiện ở đây.

Hắn nhìn gương mặt cô sau đó ánh mắt dời xuống ngực. Khẽ thở dài hắn nói:

“Cô không cần che dấu khuyết điểm của mình bằng những thứ giả tạo đâu!”

Lam Nhu nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh gân đỏ thi nhau chạy dọc trên trán. Khi đang định đập hắn một cái thì một giọng nói khác cất lên:

“Lam Nhu cô nương, cô không nên có quan hệ với loại người như thế này, nó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô.” Lương công tử thấy biểu hiện vui vẻ của Lam Nhu khi gặp Điệp Vũ thì trong lòng trở nên trầm xuống.

Điệp Vũ nhìn sang hắn ta sau đó nhìn lại Lam Nhu, hắn hỏi:

“Gia đình mới à?”

Nghe vậy tên kia mặt lúc trắng lúc đỏ đang định nói thì Lam Nhu đã giành lời:

“Không phải!”

“Cũng đúng! trong Lam Gia có ai mà không biết quan hệ của chúng ta!”

Nghe vậy mặt Lam Nhu đỏ lên.

“Người.. người nói năng bậy bạ gì đó.”

Lương công tử nghe cuộc nói chuyện của hai người, càng nghe hắn càng khó chịu. Đang định lên tiếng thì Điệp Vũ đã nói trước:

“Còn người nữa! Là đàn ông mà ăn nói khúm núm làm ta cứ tưởng người là gia đình, lần sau ra đường làm ơn ưỡn ngực nói chuyện đùm ta!”

Lương công tử nghe vậy mặt tái đi vì giận, hô hấp không thông. Đang định lên tiếng thì lại bị giọng nói khác chen vào lần nữa hắn có tức cũng không phát ra được. Chỉ đành bất lực ôm cục tức đó trong lòng.

“Công tử! chúng ta lại gặp nhau rồi.” Tiêu Ngưng - Tiêu tiểu thư nói, nàng cũng không ngờ gặp mặt Điệp Vũ ở đây.

Hắn nhìn sang cô, đôi mắt hắn chạy ngang chạy dọc khắp người cô.

Ánh mắt của hắn làm cho cả ba người trở nên tức giận. Đặc biệt là Lam Nhu, cô hận không thể tát chết tên sắc lang này.

Sau khi đánh giá xong thì hắn nhìn vào mặt Tiêu tiểu thư, hắn hỏi:

“Ai đây?”

Câu nói này làm cho Tiêu Ngưng tức giận đỏ mặt, nàng chưa từng gặp nam nhân nào cực phẩm như tên nam nhân trước mặt này!

Mới gặp mặt nói chuyện có mấy câu mà hắn đã làm cho cả ba người tức giận tái mặt.

Điệp Vũ đúng là có thiên phú trên người.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thi họa

“Ai đây?”

“Ta là Tiêu Ngưng, đã gặp công tử ở khu thương hội vài ngày trước.” Tiêu Ngưng mặc dù muốn mở miệng chửi nhưng vẫn cố kiềm chế.

Như nhớ ra được gì đó, hắn nói:

“Ta nhớ cô rồi! xin lỗi bởi vì hôm nay cô không có đám ruồi vây quanh vì vậy ta không nhớ ra.”

Ruồi? đầu người có vấn đề không mà không nhớ mặt ta lại đi nhớ tới lũ phiền phức đó. Chẳng lẽ ấn tượng của ta là phải có ruồi vây quanh hay sao? - Cô ta thâm lắng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn phải cố tỏ ra bình thường.

“Bình thường ta chỉ đi ra ngoài một mình. Hiếm lắm mới đi cùng người khác!” Tiêu Ngưng giải thích cho hắn.

Hắn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu sau đó đáp:

“Cô bình thường chỉ đi một mình à? Ta nhớ rồi! lúc bắt chuyện với ta cô có hỏi ta: [Ngồi một mình không cô đơn sao?], chắc cô cảm thấy bản thân mình cô độc nên muốn tìm người cùng cảnh ngộ chứ gì? Ta hiểu mà! cô thật đáng thương!”

Tiêu Ngưng nghe hắn nói, trán nổi gân xanh hận không thể cắt đứt cái lưỡi của hắn.

Lam Nhu thấy tình hình không ổn bèn đổi đề tài:

“Phải rồi! người đến đây làm gì?”

“Nghe nói ở đây có thi hội nên ta tới góp vui.” Hắn đáp

“Hừ loại người như ngươi đến thi hội chỉ để làm trò cười thôi!” Lương công tử ôm cục tức trong lòng này giờ, thấy có cơ hội trả thù liền nhảy vào ngay.

Điệp Vũ nhìn hắn sau đó nói:

“Tên nào mà vô giáo dục thế này? không thấy chỗ người khác đang nói chuyện à? Lần sau muốn phát biểu ý kiến phải xin phép, người ta đồng ý mới được nói nghe chưa! Tại sao Thi Hội lại có một tên như thế này ở đây không biết?”

“Ngươi.. ngươi.. ta.. ta” Lương công tử chỉ vào mặt Diệp Vũ, miệng hắn lắp bắp cả ngày vẫn không nói được thành câu.

“Thì ra là người cà lăm, thật là đáng thương!” Hắn cảm thán.

Bỗng một giọng nói khác cất lên:

“Lương công tử cần gì phải cháp nhất hạng người như vậy!”

Một thanh niên mặc áo bào vàng mặt mày thanh tú đi tới. Sau khi thấy Lam Nhu và Tiêu Ngưng mắt hắn sáng lên.

“Không ngờ được gặp hai vị đệ nhất mỹ nữ của Bạch Ngân thành ở đây! thật là vinh hạnh.” Hắn nói.

Điệp Vũ hỏi Lương công tử:

“Gia đình nhà ngươi à? Sao hắn ăn nói khúm núm giống ngươi thế?”

Nghe vậy tên mặc áo vàng trở nên tức giận, còn Lương công tử chẳng làm gì cũng bị dính miếng chai.

Chỉ một câu nói, hắn ta đã thành công chọc tức cả hai người.

“Hắn ta là Đào công tử của Đào gia - một trong tứ đại gia tộc. Cũng là đệ nhất tài tử của Bạch Ngân Đế Quốc.” Lam Nhu thì thầm vào tai hắn.

“À hiểu rồi!” Diệp Vũ gật đầu sau đó nói tiếp:

“Hắn ta muốn tâm sự thân mật với tên kia nên chúng ta nên đi chỗ khác để hai người bọn họ có không gian riêng tư với nhau thì hơn.”

Nghe vậy Lương công tử và Đào công tử tức giận muốn thổ huyết. Lương công tử nói:

“Ngươi có biết bọn ta là ai không?”

“Tên mặc áo màu chuối thì lúc này ta có nghe giới thiệu rồi! còn tên cà lăm ngươi thì ta chưa biết.” Hắn đáp.

“Nói cho ngươi biết ta đại công tử của Lương gia - một trong tứ đại gia tộc!” Lương công tử cao ngạo nói.

“À! hiểu rồi sao?” Diệp Vũ hờ hững đáp lại.

“Bọn ta là người của tứ đại gia tộc vì vậy người không xứng đứng cùng chỗ với bọn ta! khôn hồn thì mau rút!” Hắn ta đồng dục nói.

“Người dựa vào đâu mà nói ta không ngang hàng với bọn người?”

“Chỉ cần nhìn vào vẻ bề ngoài của người là ta đã biết rồi!” Lần này tới phiên Đào công tử nói. Hắn khinh thường nhìn vào bộ trang phục đơn sơ trên người Diệp Vũ.

Bây giờ hắn đang khoác trên mình cái áo choàng màu đen rộng thùng thình che hết cơ thể mà hắn thường dùng khi đi săn cho nên có chút không thích hợp với không khí tao nhã của thi hội.

Diệp Vũ khinh thường nhìn Đào công tử sau đó nói:

“Uổng cho cái danh đệ nhất tài tử. Thầy người không dạy người là đừng đánh giá quyền sách qua cái bìa hay sao? nếu hắn chưa dạy, thì ta sẽ thay hắn dạy cho người.”

Sau đó bằng giọng điệu ‘bỏ đời’ Diệp Vũ nói:

“Vẻ ngoài của con người không phải thứ quyết định thứ bên trong họ, có một số cổ galls tạo ra vẻ ngoài thật đẹp để che dấu khuyết điểm bên trong ví dụ như..” Hắn nhìn Lương công tử trong chiếc áo bào trắng tuyết rồi nói:

“Những kẻ mặc áo trắng nhìn có vẻ thanh bạch nhưng thật ra bên trong lại đen tối..”

Hắn quay sang Đào công tử trong bộ áo bào màu vàng

“Những người mặc áo màu vàng sang trọng thật ra chỉ để che dấu sự ti tiện bên trong”

Lương công tử và Đào công tử tức giận muốn ngắt xù tại chỗ. Còn Diệp Vũ càng nói càng hăng, hắn nhìn sang Tiêu tiểu thư:

“Những người mà ta thấy họ bị vây quanh bởi ruồi, bọ, ong, bướm nhưng thật ra họ có một cuộc sống rất là cô đơn.”

Tiêu Ngưng nghe vậy muốn xắn tay đập hắn một cái. *Tên khốn này! ta vẫn chưa chọc ghẹo gì người nha!*

Diệp Vũ đưa mắt qua cơ thể của Lam Nhu.

“Có một số người có vẻ ngoài lờ lững đờ đẫn nhưng thật ra bên trong là hàng độ.. ặc.” Chưa kịp nói xong chữ ‘độ’ thì hắn đã bị Lam Nhu bóp cổ.

Mặt cô đỏ bừng, vừa xấu hổ vừa tức giận, hận không thể bóp chết tên khốn này.

“Khụ khụ ta sai, ta sai cho ta nói lại.” Diệp Vũ nói với Lam Nhu.

Lam Nhu nghe vậy mới thả hắn ra, nhưng vẫn cẩn thận đề phòng nếu hắn nói cái gì bậy bạ thì bóp cho hắn chết ngay.

“E hèm có một số người bên ngoài bình thường giản dị nhưng thật ra họ chỉ dùng nó để che dấu sự giàu có của mình.”

Nói xong hắn cởi cái áo khoác rộng thùng thình của mình ra, vừa cởi ra xong thì cơ thể hắn rực sáng một góc trời.

Chỉ thấy trên người Diệp Vũ nào là vàng bạc, trang sức, thủy phỉ, bảo thạch, hột xoàn, kim cương... treo lủng lẳng trên cơ thể gầy gò của hắn.

Lúc giảng đạo cho bọn họ thì Diệp Vũ đã tranh thủ lấy ra mấy thứ này từ giới chỉ đeo lên người. Giới chỉ của hắn chứa cả đồng thứ như thế này. Vừa show ra là chói mù mắt chóa.

Bốn người ghen ghét nhìn trắng trời. Họ sinh ra trong gia đình giàu có nên những thứ này chưa phải không thấy qua. Nhưng số lượng và phẩm chất như này thì họ cũng không chắc có được.

“Người.. người lấy ở đâu ra mấy thứ này?” Lam nhu hỏi, cô biết rõ Diệp Vũ nhất cho nên cô không hiểu tại sao trong thời gian ngắn hắn lại trở nên giàu như vậy.

Diệp Vũ đáp:

“Đạo này làm ăn không tệ cho nên bao nhiêu đây chẳng là gì. Đây! cho cô một cái.” Hắn nói xong tháo chiếc nhẫn có đính viên ngọc màu đỏ to bằng nắm tay em bé đưa cho cô, trong lòng thầm cảm thán:

Chẳng biết tên nào làm ra cái thứ này, đeo vào nặng muốn rớt cả ngón tay.

Lam Nhu nhìn vào chiếc nhẫn trên tay sau đó cô kinh ngạc thốt lên:

“Huyết Ngọc Bảo Thạch!”

Nghe vậy mọi người đều giật mình kinh hãi. Trừ Diệp Vũ, hẳn chẳng biết đó là cái gì.

Huyết Ngọc Bảo Thạch là một nguyên liệu cực phẩm dùng để luyện chế Huyền Khí, giá trị của nó là vô cùng lớn.

Những người khác nhìn Lam Nhu ghen tỵ.

Lương công tử và Đào công tử cảm thấy mình bị lép vế về mặt thân phận trước Diệp Vũ.

Tự nhủ lòng ‘mình phải sang’, Đào Công tử nói:

“Đây là thi nhân hội! người giàu có thì ích lợi gì? Có giỏi thì thi thử tài nghệ với ta.”

Diệp Vũ chưa kịp trả lời thì Lam Nhu đã giành nói trước:

“Nè! người là đệ nhất tài tử của Bạch Ngân thành người không thấy bất công khi kêu hấn ta thi thử với người sao hấn ta chỉ là ...”

“Thi thế nào?” Diệp Vũ cắt lời.

“Ta cũng không muốn mang danh bất nạt kẻ khác, cho người chọn đề tài.” Đào công tử tự tin nói.

“Được! ta cũng không muốn chèn ép người. Chúng ta thi vẽ tư thế hình thể của nhau, ai vẽ giống thì kẻ đó thắng, như thế rất công bằng! Nếu người thua thì người và tên kia cúi đầu ôm nhau chạy một vòng Bạch Ngân thành thế nào?” Diệp Vũ chỉ vào Lương công tử nói.

“Hừ không biết lượng sức mình! Nếu người thua thì người phải trần truồng chạy một vòng Bạch Ngân thành đồng thời tránh xa hai vị cô nương này ra. Thế nào?” Lương công tử nói như chắc chắn mình sẽ thắng vậy.

“Diệp Vũ không được! Đào công tử nổi tiếng về hội họa đặc biệt là vẽ chân dung. Người không thắng nổi đâu!” Lam Nhu lo lắng khuyên bảo.

Diệp Vũ chỉ cười nhạt sau đó nói:

“Ta chấp nhận, thua đừng khóc!”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Vô sĩ

“Này nghe gì không? Đào công tử thi vẽ với một tên nào đó đấy.”

“Hả? có chuyện đó sao? chẳng lẽ là tài tử của đế quốc khác?”

“Họ bên kia kia ta đi xem!”

.....

Tại thi trường.

Mặc dù chỉ mới gần trưa nhưng đã có hàng ngàn người tập trung về đây, bọn họ cùng nhìn về hướng đài thi vẽ.

Đào công tử đứng đó ve vẩy cây quạt trên tay, bằng giọng điệu kiêu ngạo hấn nói:

“Bây giờ người rút lui vẫn còn kịp!”

“Kêu ta thi đấu cũng là người, bây giờ kêu ta rút lui cũng là người. Bị thần kinh à?” Diệp Vũ đáp.

Đào công tử mặc dù tức nhưng trước mắt nhiều người không thể phát tác được, hấn đành nuốt cục tức vào người.

“Nội dung thi là vẽ tư thế hình thể của nhau ai vẽ giống hơn sẽ thắng, các người đã chuẩn bị xong chưa? Ai vẽ trước?” Một giọng nói già nua cất lên, nó xuất phát từ lão già chừng 60 tuổi cũng là trọng tài của trận đấu.

“Nhường người vẽ trước!” Đào công tử tỏ vẻ hào phóng nói.

Điệp Vũ đi tới nơi vẽ.

Cầm lên cây bút lông cọ mà hấn chưa đụng vào bao giờ, hấn nói:

“Ngươi tạo dáng đi!”

Mọi người ở đây đều là người biết đọc biết viết. Nhìn vào cách cầm bút của Điệp Vũ là biết hấn không phải người biết vẽ. Đào công tử thấy vậy cười khinh bỉ. Hấn xòe cây quạt trên tay ra để ngang ngực làm ra dáng vẻ tiêu sái.

Điệp Vũ cầm cây bút vẽ vẽ vài đường.

Chưa tới mười giây, hấn nói:

“Xong rồi!”

Xong rồi? mọi người kinh ngạc há hốc mồm.

Điệp Vũ cầm lấy bức họa vừa vẽ mang đến chỗ Đào công tử đang đứng.

Hấn hết nhìn Đào công tử rồi lại nhìn vào bức họa trên tay.

“Hoàn hảo!” hấn nói xong show bức ảnh cho mọi người xem. Chúng nhân hết hồn.

Bức tranh hấn vẽ đầu to hơn thân, cơ thể tứ chi mỗi bộ phận chỉ quét có một nét, ngón tay cũng lười không thèm vẽ. Cây quạt nhìn như cái chân vịt. Đầu có vài vài ba sợi tóc.

Nhìn thì miễn cưỡng vẫn có thể gọi đó là tranh vẽ người, còn giống thật hay không thì nếu hỏi 10 người thì sẽ có một người trả lời ‘éo’... chung với chín người còn lại.

Đề bài kêu vẽ tư thế thì Điệp Vũ làm sát đề luôn, bởi vì ngoài tư thế cầm quạt ra thì tranh của hấn chẳng giống chỗ nào cả.

Chúng nhân cạn lời.

Còn Điệp Vũ lấy bức tranh đưa ngang người Đào công tử để cho mọi người đối chiếu. Hấn đắc ý nói:

“Thế nào giống hong? Mọi người đừng nhìn ta bằng ánh mắt ngưỡng mộ đó, ta ngại!”

“Ngươi.. ngươi đang đùa ta à?” Đào công tử nói với hấn.

“Thấy ta vẽ đẹp quá then không bằng à? Ấy da ngươi không cần xấu hổ đâu, nhìn đi! mặt đỏ hết rồi này” Điệp Vũ vừa nói vừa chỉ vào gương mặt đỏ bừng lửa giận của Đào công tử.

“Ngươi thua rồi! theo giao ước trần trường chạy một vòng Bạch ngân thành ngay lập tức!” Lần này đến lượt Lương công tử nói.

“Ngươi dựa vào đâu mà nói ta thua. Tên kia vẫn chưa vẽ mà.”

“Hừ vẽ như vậy mà còn chưa nhận thua đúng là nực cười! Đào huynh, nhờ huynh giáo huấn tên tiểu tử này!” Lương công tử khinh thường nói.

“Được! ta sẽ cho hấn biết thế nào là chân họa.” Đào công tử nói xong tiến đến chỗ vẽ.

Dùng tay trái nhẹ nhàng nâng tay áo, tay phải đưa bút lên. Tư thế tiêu sái thể hiện phong độ nho sĩ khiến cho bao tiểu thư đắm đuối.

Hấn ta hài lòng với ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh. Từ khi gặp Điệp Vũ tới giờ lòng tự tôn của hấn đã bị đã kích nghiêm trọng nên hấn phải dùng dịp này để lấy lại mặt mũi. Hấn từ tốn nói:

“Ngươi hãy tạo dáng d..”

Chưa nói hết câu thì hấn phải ngậm mồm lại.

Bởi vì Điệp Vũ đang đứng trước mặt hấn bỗng nhiên bay màu. Bay màu theo đúng nghĩa đen.

Chỉ thấy thân ảnh hấn cứ mờ dần, mờ dần rồi mất luôn.

Mọi người cứng họng trố mắt nhìn cảnh tượng kinh dị đó, từ nơi Điệp Vũ vừa đứng một âm thanh vang lên:

“Ta tạo dáng xong rồi! ngươi vẽ đi, vẽ tư thế cho giống đấy nhá!”

....

Tĩnh lặng.

Thi đài trở nên hoàn toàn tĩnh lặng.

“Là [Thiểm Hành]! tên đó dùng [Thiểm Hành]!” một người khác lên tiếng.

âm thanh này làm mọi người hiểu ra. Tên trước mặt này là Vũ giả mà còn là Vũ giả dùng Âm hệ hiếm có.

“Thế nào! về nhanh đi!” Diệp Vũ tiếp tục lên tiếng.

Về? lấy gì mà về? đề kêu về tư thế mà người lặn mất tiêu rồi có biết người nằm hay bò đâu mà về?

Đào công tử tay cầm bút rung rung, muốn vút luôn cây bút vào mặt Diệp Vũ. Hắn tức giận hét lên:

“Người gian lận!”

“Gian lận? bị ngu à? đề có bảo là không được dùng vũ kỹ đâu!”

“Người.. người..” Đào công tử lắp bắp không biết nói gì.

“Bây giờ có về không? không về xem như người thua!”

“Không về! người là tên tiểu nhân vô sỉ ta không thèm so hơn thua với người!”

Đào công tử nói xong đặt bút chuẩn bị ra về. Lương công tử cũng chuẩn theo.

“Thực hiện giao ước trước rồi muốn đi đâu thì đi.” Diệp Vũ nói, hắn ta đã hóa giải [Thiểm Hành].

Nghe vậy cả hai khựng người lại. Lúng túng không biết làm gì. Đây là vấn đề liên quan đến danh dự của hai gia tộc, nếu không thực hiện thì sau này suốt đời sẽ mang danh bội ước. Nhưng nếu thực hiện giao ước thì sẽ trở thành trò cười trước toàn bộ dân chúng của Bạch Ngân thành, như vậy còn tệ hơn.

“Có làm không?” Diệp Vũ hỏi.

Lương công tử nói

“Người gian lận, trận này không tính bọn ta không làm!” Lương công tử quyết định xù nợ bằng cách đổ lỗi cho Diệp Vũ.

“Đứng đứng.” Đào công tử phụ họa theo.

Diệp Vũ nhìn hai người khinh bỉ, khẽ thở dài hắn quay về phía Lam Nhu và Tiêu Ngưng, hắn nói:

“Ta nói không nên đánh giá con người qua vẻ bề ngoài có sai đâu! các cô thấy đó hai tên này vẻ ngoài thư sinh nhưng thật ra lại là một lũ tiểu nhân, thua không chịu nhận.”

Nhị vị tiểu thư nghe vậy cũng không đáp lại, thế nhưng dựa vào biểu hiện trên khuôn mặt thì mọi người đều biết cả hai đều không vừa ý với sự thất tính Lương công tử và Đào công tử.

Hai vị công tử thấy vậy thì càng trở nên lúng túng hơn, bởi vì nếu như để lại ấn tượng xấu trước mặt họ thì sau này đừng mơ tiếng thêm bước nữa. Do dự một chút, Đào công tử nói:

“Chúng ta thi đấu ba trận hai thắng. Trận trước người ra đề, trận này tới lượt ta thế nào?”

“Đề thế nào? người nói đi.” Diệp Vũ đáp.

“Trận trước chúng ta thi họa bây giờ chúng ta thi thư pháp. Ai viết nhanh, viết sạch, viết đẹp sẽ thắng thế nào?” Đào công tử nói, hắn tự tin rằng trận này sẽ không dễ bị dắt mũi như trận trước.

“Được thôi!” Diệp Vũ bình tĩnh đáp.

Thấy hắn như vậy Đào công tử có dự cảm không lành nhưng phóng lao thì phải theo lao. Cả hai tiến vào chỗ thi đấu.

Người trọng tài tiến tới tuyên bố:

“Trận trước do Đào công tử không vẽ được gì cho nên Diệp công tử thắng. Trận này cả hai thi thư pháp, trận đầu bắt đầu!”

Vừa nghe hiệu lệnh Đào công tử nhanh chóng cầm bút cẩn thận vẽ từng nét. Lần này hắn không được phép thua.

Nhưng khi vừa về được vài nét thì hần nghe Điệp Vũ kêu lên:

“Xong rồi!”

Mọi người kinh ngạc trở mắt nhìn vào Điệp Vũ cầm tờ giấy của mình đưa cho trọng tài.

Chỉ thấy tờ giấy của hần trắng tinh không một giọt mực.

Trọng tài cầm tờ giấy miệng lắp bắp nói không nên lời.

“Ngươi.. ngươi làm gì vậy? tại sao lại không viết!” Lam Nhu lo lắng hỏi.

Tiêu Ngưng thì ngược lại, cô thầm khen Điệp Vũ thông minh. Hần biết rằng Lương gia và Đào gia không phải dễ chọc, cho nên cố tình chịu thua một trận tạo ra kết quả hòa để giải tỏa hiểm khích giữa hai bên.

Nhưng trái với suy nghĩ của cô, Điệp Vũ nói:

“Đề có ba tiêu chí nhanh, sạch, đẹp ta không viết chữ nào cho nên ta thua ở tiêu chí đẹp. Nhưng ta lại làm xong trước nên ta thắng ở tiêu chí nhanh và tờ giấy của ta chưa dính giọt mực nào nên ta thắng luôn tiêu chí sạch. Ba tiêu chí ta thắng hai, nên trận này ta thắng!”

.....

Toàn bộ thi trường lại lần nữa trở nên tĩnh lặng.

Trong lòng họ thầm mắng - *Vô sỉ a!*

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Kết thúc thi hội

“Bọn ngươi thua rồi! cả hai mau cúi đầu ôm nhau chạy một vòng Bạch Ngân thành đi.” Điệp Vũ nói, âm thanh của hần phá tan không khí tĩnh lặng xung quanh.

“Ngươi.. ngươi..” Đào công tử tái mặt, giọng hần rung rung.

“Nhanh đi” Điệp Vũ hối thúc.

“Ta.. ta..”

“Có làm hay không?” Điệp Vũ khó chịu nói.

“Không làm!” Cả hai mặt dày đáp.

Điệp Vũ thở dài sau đó nhìn về phía Tiêu Ngưng và Lam Nhu, hần nói:

“Ta nói với các cô nương này, cô không nên có quan hệ với loại người như thế này, nó sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của cô.”

Những từ mà Lương công tử nói lúc trước hần trả lại không sót một chữ.

Lương công tử đỏ mặt nói:

“Ngươi nói vậy! bọn ta là người của tứ đại gia tộc, bọn ta..”

“Đây là thi nhân hội! ngươi là người của tứ đại gia tộc có thì ích lợi gì? chẳng lẽ người của tứ đại gia tộc có quyền nói không giữ lời sao?” Lần này hần mượn lời lúc này của Đào công tử.

Bị hần phản pháo như vậy cả hai cũng chỉ biết ngậm miệng. Trong lòng thầm hối hận tại sao lại chọc phải tên vô sỉ này.

Điệp Vũ nhìn sang nhị vị tiểu thư hỏi:

“Có phải là người của tứ đại gia tộc có quyền nói không giữ lời không?”

Cả hai cũng không biết trả lời như thế nào, đây là việc ảnh hưởng đến danh dự của cả bốn gia tộc. Do dự một chút Tiêu Ngưng đáp:

“Tứ đại gia tộc nói lời thì nhất định giữ lời.”

“Vậy tại sao bọn tiểu nhân này lại tự nhận mình là người của tứ đại gia tộc? Có phải là bọn hèn giả danh không?”

“Cái này...” Tiêu Ngưng chẳng biết đáp lại thế nào cho phải.

Đào công tử và Lương công tử nghe hai người đối thoại tức giận muốn học máu. Cả hai cắn răng nói:

“Được! có chơi có chịu, bọn ta làm!”

Nói xong cả hai cởi áo chạy ra ngoài.

“Quên ôm nhau kia!” Diệp Vũ lên tiếng nhắc nhở.

Cả hai muốn tìm cái lỗ nào đó mà chui vào. Nhưng lỡ rồi phải làm chứ biết sao giờ?

Đào công tử và Lương công tử choàng tay qua eo nhau nhìn y như một cặp tình nhân vậy.

Nhìn thấy cảnh hai tên đực rựa cởi trần ôm nhau chạy ngoài đường cả bọn nam nhân ở đây muốn tìm chỗ để ới.

Riêng đám nữ nhân đỏ mặt, mắt không rời khỏi thân ảnh hai người đang dần chạy đi, có một số còn chạy theo xem.

Nhìn thấy cảnh đó Diệp Vũ cảm thấy lạnh sống lưng.

Đừng có nói là ta vừa vô tình thức tỉnh dòng máu hủ nữ của bọn họ nha!

“Ngươi phải cẩn thận, bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” Lam Nhu lo lắng nói với hắn.

“À! cô không cần lo đâu, ta tự có cách.” Hắn bình tĩnh đáp lại. Từ khi chứng kiến sự điên cuồng của Lãnh Huyết công hội thì hắn đã không còn sợ sệt mấy cái gia tộc tầm thường nữa rồi.

“Bây giờ vẫn còn sớm muốn đi đâu chơi không?” Diệp Vũ hỏi.

“Ta cũng rảnh, đi cùng ngươi cũng không sao.” Lam Nhu nói, chợt nhớ ra mình đã có hẹn với Tiêu Ngưng mà bây giờ vừa nghe Diệp Vũ mời lại chấp nhận ngay. Cô quay sang Tiêu Ngưng, thấy Tiêu Ngưng cũng đang nhìn cô với ánh mắt giống như nhìn một kẻ mê trai. Lam Nhu đỏ mặt nói:

“Tiêu Ngưng tỷ, tỷ đi cùng bọn muội được không?”

“Thôi! ta đi một mình được rồi. Tỷ cũng không muốn phá bầu không khí riêng tư của hai người.”

Nghe vậy, mặt của Lam Nhu càng đỏ lên, hận không thể tìm cái lỗ nào đó chui xuống.

Diệp Vũ nhìn tấm lưng Tiêu Ngưng chuẩn bị rời đi, hắn thờ dãi nói:

“Haizz những kẻ cô đơn thật đáng thương.”

Nghe vậy Tiêu Ngưng suýt té dập mặt, cô quay trở lại rồi nói:

“Ta nghĩ lại rồi! chúng ta đi với nhau thì hơn.”

“Ừ! đi thôi!” Lam Nhu đáp, sau đó cả ba lên đường.

Giữa trưa, trời bắt đầu trở nên nóng bức. Lam Nhu than thở:

“Đang giữa thu tại sao trời trở lại nóng thế này không biết?”

“Đúng vậy!” Tiêu Ngưng đồng tình nói. Hôm nay cô mặc bộ áo màu lục, cái nóng làm cho khuôn mặt cô ửng đỏ động lòng người.

“Ước gì được ăn kem.” Lần này tới phiên Diệp Vũ nói.

“Kem? nó là cái gì?” Lam Nhu hỏi, cả Tiêu Ngưng cũng tò mò muốn biết.

“Kem là.. à đúng rồi!” Như nhớ ra được điều gì. Hắn dừng lại.

Lấy từ trong gói chỉ ra một cái ly to bằng ấm trà, hắn đổ nước và mật ong vào, cho thêm chút chanh, khuấy đều. Rồi cắm ba cái que làm bằng cây vào.

Dùng thủy thuộc tính điều khiển dòng nước bao quanh cây que tạo thành một hình trụ, sau đó hấn dùng thủy thuộc tính đông lạnh chúng. Hấn nhanh chóng làm xong ba cây kem.

Tiêu Ngưng kinh ngạc nói:

“Ngươi là Vũ giả song hệ Âm- Thủy?”

“Không phải! ta là phé căn.”

“Phé căn?” nghe vậy Tiêu Ngưng kinh ngạc im lặng không nói gì nữa, cô biết phé căn đại diện cho thứ gì. Cô nhìn Diệp Vũ đầy thương hại. Nhưng hấn không quan tâm bởi vì hấn đã nhìn ra được tiềm năng của cơ thể này.

Cầm cây kem cắn một miếng, hấn gật đầu hài lòng sau đó đưa hai cây còn lại cho Lam Nhu và Tiêu Ngưng.

Cả hai nhận lấy, do dự một chút nhưng vẫn quyết định ăn, vị chua và ngọt dịu tràn trong khoang miệng như xóa tan cái oi bức của khí trời. Cả hai thỏa mãn miệng tươi cười.

Nhìn thấy cảnh hai mỹ nhân dùng đầu lưỡi quyến rũ liếm thân kem sau đó cho vào miệng nút ra, nút vào. Làm hấn liên tưởng tới những thứ không trong sáng.

Nút like đâu rồi?

“Ngươi nhìn cái gì?” Lam Nhu thấy hấn say mê nhìn nàng, cô đỏ mặt nói.

“Không có gì! bây giờ đi đâu đây?” Hấn lảng sang chuyện khác.

“Phía trước hình như có người đánh đàn ta qua đó xem.” Tiêu Ngưng nói.

Cả ba người tiếp tục đi chơi hội. Trên đường đi Diệp Vũ thường chọc hai tiểu thư làm hai người tức giận đỏ mặt. Nhưng trong lòng họ có chút cảm giác vui vẻ mà trước nay chưa được trải nghiệm.

Trời đã gần tối. Đoàn người tham gia thi nhân hội đã về gần hết. Khác hẳn với không khí nhộn nhịp buổi sáng, bây giờ không gian gọi cho người ta cảm giác cô đơn.

“Ta phải về trước đây!” Tiêu Ngưng nói. Cô nhìn xung quanh lần nữa, có chút luyến tiếc thời gian hôm nay sao trôi qua quá nhanh.

“Đi đường cẩn thận!” Lam Nhu nói.

“Nên ra ngoài kết bạn đi, ở một mình lâu quá có thể bị tự kỷ đó.” Diệp Vũ chân thành khuyên bảo.

“Ngươi nên ngậm miệng lại đi nếu không có ngày bị ta cắt lưỡi đó.” Tiêu Ngưng giận dữ đáp lại, cô ta đã vứt bỏ cái điệu bộ tiểu thư ngoan hiền của mình.

Diệp Vũ nhìn cô cười cười không đáp lại. Tiêu Ngưng nhìn hấn sau đó nói:

“Lần sau ta cho phép ngươi đi theo hầu hạ bốn tiểu thư lần nữa.” Nói xong cô ta quay mặt ra về.

Diệp Vũ nhìn bóng lưng Tiêu Ngưng dần rời xa, sau đó quay sang hỏi Lam Nhu:

“Cô đã là Vũ đồ cấp chín rồi phải không?”

“Ừ, ngươi hỏi làm gì?”

Diệp Vũ lấy trong gói chỉ ra một bình đan dược sau đó đưa cho cô. Hấn nói:

“Cái này tặng cho cô.”

Lam Nhu nhận lấy mở ra xem. Chỉ thấy trong đó là những viên đan dược đắt giá mà chưa chắc có tiền đã mua được. Lam Nhu hỏi hấn:

“Ngươi có biết những thứ này giá trị như thế nào không?”

“Ta biết! nhưng đây là tấm lòng của ta cô cứ nhận đi!” *Tại vì ta có dùng được đâu.*

Lam Nhu do dự một chút nhưng vẫn nhận lấy. Cô nói với hấn:

“Sau khi gia nhập Ngân Long Môn ta sẽ trả lại ngươi gấp đôi.”

“Ta sẽ đợi!” hấn đáp.

Sau đó cả hai ra về.

Kể từ khi thi hội kết thúc thì từ đó không thấy ai dùng tiêu chí nhanh, sạch, đẹp để thi thư pháp nữa. Kể cả việc dùng vũ kỹ khi thi đấu cũng bị cấm luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Update hệ thống

Trong căn phòng tại một quán rượu. Đào công tử đang cùng Lương công tử uống rượu.

Sau hôm thi hội thì cả hai đều trở thành trò cười của cả Bạch Ngân thành. Cho nên họ hẹn nhau đến đây bàn chuyện trả thù Diệp Vũ.

“Đào huynh, huynh đã điều tra thân phận của tên khốn đó chưa?” Lương công tử nghiêng răng hỏi. Khuôn mặt hắn đã tiêu tụy đi rất nhiều.

“Ta đã cho người đi thăm dò rồi, đợi một chút nữa sẽ có tin tức.” Đào công tử nói, khuôn mặt hắn cũng chẳng khá hơn Lương công tử bao nhiêu.

“Theo huynh thấy thì tên này có bối phận như thế nào?” Lương công tử nhớ lại cảnh Diệp Vũ show tài sản, có chút lo lắng hỏi.

“Không biết! nhưng ta chưa thấy hắn bao giờ nghĩa là hắn không phải người vùng này, chỉ cần ta âm thầm ám sát hắn là xong, lúc đó đồng bào vật của hắn. Hắc hắc.” Đào công tử nở ra một nụ cười tham lam, đôi mắt như một con rắn độc vừa tìm thấy con mồi.

Nghe vậy Lương công tử cũng trở nên kích động. Chỉ cần lấy được một thứ có giá trị ngang Huyết Ngọc Bảo Thạch thì cho dù chịu cảnh mất mặt cũng đáng. Nghĩ vậy hắn liền cao hứng uống sạch chén rượu trên tay.

Cửa phòng mở ra một tên mặc áo đen vội vã chạy vào, hắn nói:

“Thưa công tử, người mà ngài nhờ điều tra đã có thông tin rồi!”

“Mau nói!” Đào công tử kích động nói.

“Theo điều tra thì hắn là người của Lãnh Huyết Công Hội.”

Nghe vậy tâm trạng hưng phấn lúc nãy của cả hai như bị tạt một gáo nước lạnh vào.

Hai người lặng lẽ ra về, chẳng thêm quan tâm chuyện trả thù nữa.

Làm gì có ai chán sống mà đi chọc cái hội hung danh có tiếng này.

Đã tới ngày hẹn giao hàng của Từ m Thương Hội,

Diệp Vũ đi đến trước mặt người thương nhân lần trước. Hắn hỏi:

“Hàng ta đặt đã có chưa?”

“Đã có! Công tử đợi một chút.” Tên thương nhân nhanh chóng phân phó người mang hàng ra.

Số lượng hàng hóa nhiều đến mức chất đầy cả sân. Diệp Vũ thu tất cả vào trong giới chỉ. Sau đó thanh toán số tiền còn lại.

Người thương nhân nhận lấy tiền sau đó khách khí nói:

“Sau này có cần gì công tử cứ việc liên hệ với Từ m thương hội chúng ta, chúng ta nhất định sẽ làm công tử hài lòng.”

“Sau này ta sẽ tới!” Hắn nói xong quay người bước đi về phía hội luyện được.

Trong hội luyện được.

Không khí ở đây khác hẳn mọi ngày, mặt mày ai nấy đều thể hiện sự lo lắng.

Diệp Vũ đi đến chỗ người đàn ông lúc trước hắn hỏi:

“Hôm nay ở đây xảy ra chuyện gì à?”

Người đàn ông quay về phía Diệp Vũ. Thoáng do dự nhưng ông ta vẫn nói:

“Chuyện này có liên quan tới người mà ta nói với công tử lúc trước.”

“Cái người luyện chế độc dược ấy à? cô ta làm sao?” Hần lo lắng hỏi, do cơ thể có thể kháng độc cho nên hắn có thể dùng độc thoải mái mà không cần sợ tác dụng của nó. Nhưng độc dược sư quá khó tìm cho nên hắn không thể bỏ qua cơ hội này.

“Thật ra trên đường đi tới đây, cô ta bị tập kích.”

“Tập kích?”

“Đúng vậy! Sáng hôm nay, một trong số những người hộ tống cô ta trở về trong tình trạng trọng thương. Theo lời hắn thì cô ta bị tập kích khi đi ngang qua phía nam của Rừng Rậm Tử Vong. Bây giờ cao thủ của Tử m thương hội đang ráo riết tìm nàng.”

Nghe vậy hắn lập tức chạy về phía Rừng Rậm Tử Vong. Mặc dù bây giờ hắn chỉ mới là Vũ Đồ cấp 8, nhưng hắn có hàng VIP trong người vì vậy cho dù đối mặt với cấp Đế vẫn có khả năng sống sót.

Rừng Rậm Tử Vong.

Một cô gái trẻ xinh đẹp đang bị ba tên đàn ông bịt mặt đuổi theo, nàng vừa chạy vừa rải những túi bột phấn về phía họ.

Những kẻ đó như kiêng kỵ đám bột phấn đó cho nên liên tục thay đổi vị trí để tránh xa chúng, nhờ đó mà nữ tử kia không bị bắt kịp.

Nhưng đột nhiên cô dừng lại. Trước mặt cô là một nhóm người bịt mặt khác.

Mặc dù nàng có tu vi Vũ Tướng cấp 1, nhưng nàng chỉ là luyện dược sư, cho nên chiến đấu không phải là sở trường của nàng.

Bên kia có tận 6 người gồm 4 Vũ Sư và 2 Vũ Tướng. Thực lực quá chênh lệch.

“Đại ca! tiểu cô nương này xinh đẹp như vậy, hay là chúng ta hắc hắc.” Một lên cất tiếng nói, hắn đưa con mắt dâm đãng của mình nhìn khắp người của cô.

Tên được gọi là đại ca nghe vậy cũng bắt đầu động tâm. Hắn liếm môi thèm thường tiến lại gần.

Cô gái hoảng sợ lấy từ trong người ra một miếng ngọc bội. Miếng ngọc sáng lên ánh sáng màu vàng, ánh sáng đó tạo thành một kết giới bao bọc lấy không gian xung quanh.

Tên đại ca dùng thanh đao trên tay mình đập vào kết giới. Kết giới thoán rung rinh rồi trở lại bình thường.

Hắn ta hừ lạnh nói:

“Ngươi nghĩ thứ giẻ rách này có thể giúp ngươi sao? Cứ ở đó đợi bọn ta đè ngươi xuống rồi cưỡng gian đi. Anh em lên!”

Hắn vừa ra lệnh, những tên khác liền xông tới đánh vào kết giới. Kết giới bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy yếu.

Diệp Vũ đã chạy tới nơi được nói đến. Hắn nhắm mắt lại, hội tụ Phong Thuộc Tinh để phát động kỹ năng [Truy Tung] tìm tung tích của đám người kia.

Sau năm phút hắn đã phát hiện dấu tích của đám người đó. Phát động [Phong Bộ] hắn nhanh chóng rời đi.

Đến nơi hắn nhìn thấy một nhóm đàn ông bịt mặt gồm sáu người đang bao vây một nữ tử xinh đẹp. Tầng kết giới bao quanh cô ta đã xuất hiện nhiều vết nứt, nếu tiếp tục như thế này nó sẽ nhanh chóng sụp đổ.

Hắn quan sát đối phương.

Mặc dù bên kia có tận sáu người, đẳng cấp cũng cao hơn hắn rất nhiều nhưng hắn vẫn không sợ. Hắn lấy từ trong giới chỉ ra một viên kim loại hình cầu được khắc ấn ký phức tạp, ném nó ra ngoài viên kim loại phát sáng rồi từ từ biến thành một hình nhân bằng sắt cao hơn 2 mét. Khí tức hung bạo tỏa ra làm cho người khác run sợ.

Đây là khôi lỗi có thực lực Vũ Tôn cấp 1. Sức mạnh của nó thể đánh sập một tiểu quốc trong vòng một ngày. Cũng là bùa hộ mệnh của Diệp Vũ, mặc dù hắn có nhiều pháp bảo nhưng do vẫn còn quá yếu cho nên có dùng cũng vô dụng.

Nhưng khôi lỗi thì khác, nó được luyện chế ra nhằm mục đích bảo hộ những người yếu đuối cho nên không cần đẳng cấp cao vẫn có thể sử dụng.

“Tiến lên giết chết bọn bịt mặt!” Diệp Vũ ra lệnh.

Mắt của khôi lỗi sáng lên. Nó văng lên tiến về phía trước, nhưng khi chỉ mới đi được vài bước thì bỗng nhiên nó bị một ngọn lửa đen đột nhiên xuất hiện bao phủ.

Ngọn lửa không tỏa ra chút nhiệt độ nào nhưng con khòì lỏì Tôn cấp nhanh chóng bị thiêu cháy tan biến vào hư vô.

Điệp Vũ ngạc nhiên há hốc mồm nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt. Sau đó hắn cảm thấy ấn ký của Âm Thần trong ngực hắn nhói lên, hắn nhìn vào đó thấy xuất hiện dòng chữ: ‘Cấm dùng khòì lỏì’.

Chuyện gì tới nó cũng tới, điều hắn từng lo lắng đã thành sự thật. Mụ thần thật sự update cái hệ thống khòì nạn này.

Hắn thật sự muốn khóc.

Ngày xưa khi chơi game hắn cứ nghĩ rằng chỉ cần có tiền, mua đồ ngon thì chẳng phải sợ thắng nào. Nhưng hắn đã làm, cho dù hắn có đồ ngon tới đâu thì hắn cũng không thể chống lại nhà phát hành.

Ta phản đối chính sách chèn ép người chơi này! nút reply đâu rồi? tại sao không có thiết kế nút reply? -Điệp Vũ thầm kêu gào.

‘Rắc’ một âm thanh vang lên.

Kết giới chuẩn bị sụp đổ. Bọn bật mặt thấy vậy hét lên vui sướng. Ánh mắt cả đám tro trên quét khắp người vị mỹ nữ.

Điệp Vũ thấy vậy cũng gác việc hệ thống sang một bên. Hắn suy nghĩ cách để giải cứu cô nương kia.

Một lúc sau hắn đã nghĩ ra giải pháp.

Mặc dù hơi mạo hiểm nhưng hết cách rồi.

Hắn lấy ra một cái túi nhỏ, sau đó dùng một thứ bột màu đỏ vẽ một pháp trận đơn giản lên đó.

Sau đó hắn tiến vào trạng thái [Thiền Hành] đi về phía đám người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khòì Nạn Tại Di Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cao thủ

Rầm’ kết giới ánh sáng cuối cùng đã sụp đổ.

“Haha tiểu mỹ nhân đến đây hầu hạ đại gia nào!” Tên đại ca cùng đồng bọn cười dâm tiến tới gần thiếu nữ xinh đẹp kia.

Thiếu nữ hét lên:

“Các nguoi không sợ bị người của chúng ta báo thù sao?”

“Báo thù? Nếu sợ thì bọn ta đã không làm rồi!” Mặc kệ lời đe dọa của cô ta, bọn chúng vẫn tiếp tục tiến tới.

Từ phía sau bọn chúng một âm thanh khàng khàng vang lên:

“Bao nhiêu người như vậy ức hiếp một cô gái trẻ không thấy nhục sao?”

“Ài?” Bọn bật mặt kinh hoàng nhìn về phía sau.

Chỉ thấy một thân ảnh toàn thân mặc đồ màu đen, trên mặt mang một chiếc mặt nạ hình đầu lâu có đồ án dữ tợn.

Càng kinh ngạc hơn là bọn chúng không cảm nhận được chút khí tức Vũ giả nào từ người đó.

“Ta cho các nguoi một phút để rời khỏi đây!” Nói xong người thần bí kia khẽ rút thanh kiếm treo bên hông ra. Khí tức huyền khí lập tức bao phủ không gian.

“Là.. là huyền khí cao cấp.. nguoi là ai?” Một tên sợ hãi lên tiếng hỏi.

“Còn 30 giây!” Người thần bí kia lãnh đạm đáp lại.

Tên thủ lĩnh nhanh chóng lấy lại tinh thần, hắn lên tiếng nói:

“Đây là chuyện cá nhân của bọn ta! người ngoài tốt nhất đừng nên xen vào! Nói cho người biết bọn ta là..”

“Còn 10 giây!” Người thần bí kia khề khom người, chân phải tiến lên một bước, tay nắm chặt cán kiếm làm tư thế của một kiếm sĩ chuẩn bị rút kiếm.

Nhìn thấy cảnh đó, bọn bịt mặt trở nên sợ hãi lùi lại một bước. Kể cả vị thiếu nữ kia cũng căng thẳng nhìn vào người thần bí kia.

‘Xoẹt’

Đột nhiên người thần bí rút kiếm chém vào hư không và.. không có gì xảy ra.

Tất cả ngó người ra nhìn cảnh đó. Im lặng một chút, tên thủ lĩnh hét lên:

“Tên khốn! người dám hù dọa bọn ta? Anh em lên!”

Lũ đồng bọn nghe vậy mới giật mình hiểu ra mình bị lừa, bọn chúng tiến về phía người thần bí kia.

Người thần bí đó không một chút hoảng sợ. Hắn chậm chậm rút thanh kiếm vào vỏ.

‘Cạch’

Khi thanh kiếm vừa trở về vỏ bỗng một thanh âm dữ dội vang lên.

‘Rầm’ vách núi cách xa hàng trăm mét trước mặt người thần bí kia sụp đổ.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía sau. Chỉ thấy tại đó, vô số tảng đá rơi xuống đất. Trên vách đá có một lỗ lõm sâu vào trong, khói đen bốc lên vô cùng rợn người.

Mọi người hít vào một ngụm khí lạnh, nhất kiếm lúc này không hề phát ra một chút dao động đầu khí nào mà lại chứa đựng sát lực lớn như vậy. Nếu như lúc này trúng đòn thì...

Nghĩ tới đây bọn che mặt cảm thấy sợ hãi. Trong đầu họ xuất hiện hai từ ‘cao thủ’.

Thần người một lúc, tên thủ lĩnh mới cúi người cung kính nói:

“Tại hạ có mắt như mù mong tiền bối tha mạng!”

“Cút!” Người thần bí kia đáp.

Bọn áo đen nghe vậy giống như được đại xá, chúng nhanh chóng chạy đi.

Thiếu nữ kia thấy vậy thì thở phào nhẹ nhõm, cô tới chỗ người thần bí kia sau đó nói:

“Tiểu nữ Mộc Linh, đa tạ tiền bối giúp đỡ!”

Người thần bí nhìn cô sau đó hỏi:

“Cô là người của hội luyện dược ở Tử m thương hội phải không?”

“Đúng vậy!” Mộc Linh đáp.

“Ta có một đệ tử, hẳn cần một luyện dược sư cao cấp. Cô có thể giúp hắn không? Dĩ nhiên ta sẽ trả công xứng đáng.” Người thần bí đề nghị.

Nghe người kia nói vậy, Mộc Linh cảm thấy khó xử. Do dự một chút, cô nói:

“Tiểu nữ rất biết ơn sự giúp đỡ của tiền bối nhưng tiểu nữ chỉ gia nhập hội luyện dược để nâng cao trình độ bản thân thôi, không có ý trở thành luyện dược sư cho người khác. Nhưng mà tiểu nữ có thể dùng đan dược của mình trả ơn cứu mạng. Cho nên... xin thứ lỗi!”

Nghe vậy, người thần bí kia khề thờ dài. Suy nghĩ một chút hắn lấy từ trong giới chỉ ra một miếng ngọc bội, sau đó đưa cho cô, hắn hỏi:

“Nhưng thế này thì sao?”

Mộc Linh nhận lấy ngọc bội, khề do dự, cô đưa thần thức của mình vào trong miếng ngọc bội kia.

“Đây là..” Mộc Linh kinh ngạc hô.

“Trong đó chứa các cách điều chế đan dược cao cấp đã bị thất truyền, nếu cô nương muốn nâng cao trình độ của mình thì nó vô cùng thích hợp với cô. Đây chỉ là một phần thôi đệ tử của ta giữ phần còn lại. Nếu cô giúp hắn thì hẳn sẽ đưa nó cho cô.” Người đàn ông bắt đầu dụ dỗ.

“Vẫn còn nữa sao?” Nghe vậy cô bắt đầu động tâm, nếu không phải còn bận việc riêng thì cô đã ngay lập tức đồng ý rồi. Nhưng buông tha cho cơ hội ngàn năm có một này thì cô lại không nỡ.

Thấy cô ta còn do dự hắn quyết định tung ra chiêu cuối. Hắn lấy từ giới chỉ ra một cái đinh to lớn mang trên mình ấn ký phức tạp, linh khí từ được đỉnh lang khắp không gian.

“Linh Được đỉnh thượng cấp!” Mộc Linh kinh hô. Đây là thứ mà tất cả luyện được sư điều mơ ước. Giá trị của nó quý tới nỗi cả hoàng tộc đế quốc cũng chưa chắc có được.

“Nếu như cô giúp đồ đệ ta thì cái này cho cô.” Người thần bí kia hào phóng nói.

“Cho.. cho ta sao?” Mộc Linh kinh hãi nói, cô không ngờ là thứ mà tất cả luyện được sư tranh nhau đến sứt đầu mẻ trán qua lời nói của người đàn ông giống lại như thứ không đáng tiền như vậy.

“Nếu như cô vẫn không vừa ý thì ta đành..”

“Vừa ý! Dĩ nhiên vừa ý! Đồ đệ của người ở đâu? Ta nhất định sẽ giúp hắn.” Cô cắt ngang. Sức hấp dẫn của những thứ này là quá lớn.

Nhìn thấy cô như vậy, người thần bí gật đầu hài lòng sau đó nói:

“Hắn ở bên kia, để ta tới kêu hắn.”

Nói xong người thần bí quay lưng đi vào rừng.

Đi được một đoạn, Diệp Vũ tháo cái mặt nạ đầu lâu ra, hắn thở phào nhẹ nhõm. Cái mặt nạ này đã giúp hắn che dấu khí tức của bản thân.

“Lúc này nguy hiểm thật!”

Hắn cắt chiếc mặt nạ và thanh kiếm trên người vào giới chỉ.

Mặc dù thanh kiếm đó là huyền khí cao cấp nhưng do hắn vẫn còn yếu cho nên có dùng cũng vô dụng. Hắn lấy nó ra chỉ để hù dọa đối phương mà thôi.

Hắn nhìn vào vách núi phía xa, trên đó vẫn còn vết tích của vụ nổ.

Diệp Vũ đã dùng [Thiền Hành] đặt thuốc nổ trên vách đá, sau khi già vờ dùng kiếm chém. Hắn kích hoạt ấn ký tạo lửa trên gói thuốc sau đó làm cho vách núi phát nổ. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng là do nhát chém của hắn gây ra.

Mặc dù đã dọa được bọn bật mặt, nhưng mà cảm giác diễn vai cao thủ hù dọa lũ đó đúng là căng thẳng run người.

Hắn nhẹ nhàng thở dài.

Diệp Vũ thay bộ quần áo trên người sau đó tiến đến chỗ cô gái kia.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Vào ổ rồi

Ta là Diệp Vũ. Cô nương chính là người luyện được sư mà sư phụ ta nhắc đến à?” Diệp Vũ đến chỗ Mộc Linh, hắn thân thiện nói.

“Đúng vậy! ta là Mộc Linh.” Nàng lãnh đạm đáp lại, mặc dù nhận ủy thác của người thần bí kia nhưng do ấn tượng của đám che mặt để lại cho nên bây giờ nàng cảm thấy vô cùng chán ghét đàn ông.

Nhưng Diệp Vũ không quan tâm lắm, hắn đang chăm chú đánh giá cô nương trước mặt này.

Khuôn mặt trái xoan, khuôn mặt trắng trẻo, mái tóc đen huyền. Mặc dù được lớp áo kín đáo bao quanh nhưng vẫn lộ ra dáng người và phong thái yếu điệu. Nhìn các đường cong thật khiến cho người ta cảm thấy động lòng.

Nhìn thấy dáng hình xinh đẹp này, Diệp Vũ cảm thấy hơi quen thuộc hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng có vắc óc nhớ lại cũng không nhớ ra được.

“Người nhìn xong chưa?” Mộc Linh khó chịu đáp, nhìn thấy hắn như vậy làm cho ấn tượng của cô đối với Diệp Vũ ngày càng giảm.

Nghe cô nói vậy, hắn mới nhận ra mình vừa thất lễ.

“Xin lỗi! Ta không cố ý.” Hấn đáp.

“Hừ!” Mộc Linh hừ lạnh đáp lại.

Điệp Vũ thấy thế chỉ biết nhún vai chẳng biết đáp lại thế nào. Sau khi im lặng một lúc hấn mới cất lời hỏi:

“Tại sao cô lại bị đám người đó truy sát?”

“Đây là chuyện của ta không cần người quan tâm!” Mộc Linh đáp.

“Thật ra chỉ hỏi vậy thôi chứ ta biết lý do rồi!”

“Lý do là gì người nói thử xem?” Mộc Linh hỏi hấn.

Điệp Vũ trả lời:

“Chắc là do chúng thấy cô nương xinh đẹp nên muốn rước cô về làm tân nương chứ gì?”

Nghe hấn nói vậy, Mộc Linh khinh thường đáp:

“Chỉ vì muốn thân thể ta mà cử đi sáu cao thủ trong đó có hai tướng cấp sao?”

“Xem ra cô đã đánh giá thấp dung mạo của mình thì phải.” Diệp Vũ nói.

“Người thấy dung mạo của ta thế nào.” Mộc Linh tò mò hỏi. Là phụ nữ thì ai cũng muốn được khen đẹp, cô cũng không ngoại lệ.

Điệp Vũ chân thành đáp lại:

“Dung mạo của cô nương có thể nói là vô cùng xinh đẹp mắt phượng, mày ngài, làn da như tuyết càng nhìn vào ta càng thấy... mặc dù đẹp nhưng hình như đúng là không đáng để cử sáu cao thủ đi bắt, nên chắc là ta đoán lầm rồi. Xin lỗi cô nương!”

Đang vui vẻ nghe Diệp Vũ khen thì đột nhiên hấn chột câu cuối như dội một gáo nước lạnh vào mặt, làm nàng tức muốn lộn ruột. Mặt của cô đỏ lên, tức giận nói:

“Người dám trêu ta?”

“Nào có! không phải ta chỉ đồng ý với nhận định của nàng về việc sắc đẹp của mình không đủ để thu hút nhiều cao thủ như vậy sao? Tại sao lại nói là ta trêu nàng?” Diệp Vũ tỏ ra oan ức đáp lại.

“Người.. người..” Mộc Linh nghe hấn nói thế cũng cứng miệng chẳng biết đáp lại thế nào. Cô tức giận thở hồng hộc, bộ ngực to lớn trở nên phập phồng.

Điệp Vũ thỏa mãn nhìn cảnh đó, sau đó hấn nói:

“Bây giờ ta đưa cô về Từ m công hội được không?”

Nghe hấn nói vậy Mộc Linh mới bình tĩnh lại, suy nghĩ một chút cô nói:

“Bây giờ người đưa ta đi gặp bằng hữu của ta. Ta có chuyện cần bàn với họ.”

“Được! cô dẫn đường đi.”

Sau đó cả hai rời khỏi khu rừng.

Mộc Kiều dẫn Diệp Vũ tới một quán rượu trong Bạch Ngân Thành.

Người chủ quán rượu khi nhìn thấy Mộc Linh thì cung kính gập đầu, hấn khẽ nhìn qua Diệp Vũ mặc dù hơi nghi hoặc nhưng cũng không nói gì.

Sau đó cả hai đi tới một căn phòng ở cuối quán rượu.

Mộc Linh gõ vào cánh cửa ba cái. Cánh cửa căn phòng mở ra.

Từ trong căn phòng một thiếu nữ tuyệt mỹ xuất hiện. Người thiếu nữ đó nhìn thấy Mộc Linh thì lập tức mừng rỡ nói:

“Mộc Linh! muội có sao không? Nghe tin muội bị truy sát làm cho ta lo lắng chết được.”

“Tỷ yên tâm muội không sao, trên đường chạy trốn may mắn được một vị cao thủ giúp đỡ cho nên ta vẫn bình an vô sự.”

Nghe vậy, thiếu nữ kia mới thở phào nhẹ nhõm

Lúc này cô mới để ý bên cạnh có người. Cô ngạc nhiên đưa mắt nhìn Diệp Vũ, hắn cũng nhìn cô, sau đó hắn nói:

“Bắt đầu kiểm người tâm sự cho bớt cô đơn rồi à? Có tiến bộ!”

Người thiếu nữ kia không ai khác chính là Tiêu Ngưng, nàng kinh ngạc hỏi:

“Tại sao ngươi lại ở đây?”

“Cô ta dẫn ta tới.” Diệp Vũ vừa nói vừa chỉ vào Mộc Linh, cô ta cũng bất ngờ vì Diệp Vũ và Tiêu Ngưng biết nhau.

“Hai người quen nhau sao?” Mộc Linh hỏi.

Diệp Vũ trả lời:

“Ừ! tuy rằng mới biết nhau không bao lâu nhưng...”

“Ta và hắn mới gặp nhau có một vài lần, còn muội thì sao? Tại sao muội lại đi cùng hắn?” Tiêu Ngưng cắt ngang. Cô đã trải nghiệm sự lợi hại của cái lưỡi của hắn, cho nên cô tuyệt đối cho hắn phát biểu ý kiến để tránh cho hắn nói bậy.

“Chuyện kể ra dài dòng lắm. Chúng ta vào trong từ từ nói.”

“Được!”

Cả ba vào phòng, Mộc Linh từ từ kể lại mọi chuyện.

Sau khi nghe câu chuyện của Mộc Linh, Tiêu Ngưng mới thở dài nói:

“Thì ra là vậy, lần này may mắn là có vị tiên bói kia giúp đỡ. Muội có biết bọn truy sát là ai không?”

Nghe vậy Mộc Linh do dự nhìn về phía Diệp Vũ. Tiêu Ngưng biết cô lo lắng điều gì vì thế liền nói:

“Không sao đâu hắn cũng là người của chúng ta.”

Nghe vậy Mộc Linh bất ngờ nhìn Diệp Vũ. Cô hỏi hắn:

“Ngươi cũng là người của công hội à?”

Diệp Vũ bắt đầu thấy có gì đó sai sai.

Công hội? công hội mạo hiểm giả à? Hình như mình nghe nói cô ta ít khi đến chỗ luyện được của Tử m công hội. Không lẽ cô ta cũng là mạo hiểm giả. Nhưng mà hình như mình không nói cho Tiêu Ngưng biết mình là mạo hiểm giả vậy thì tại sao cô ta lại biết? -Diệp Vũ suy nghĩ.

Ngay lúc này cánh cửa phát ra tiếng gõ. Tiêu Ngưng nghe vậy liền ra mở cửa.

Một âm thanh trong trẻo vang lên:

“Tỷ tỷ! tỷ làm ta lo lắng chết được.”

m thanh có chút quen thuộc này làm cho cảm giác bất an trong hắn dần lên mãnh liệt.

Một thân ảnh yếu điệu chạy vào phòng, cô xà lòng Mộc Linh. Mộc Linh trêu mếu vuốt ve mái tóc cô, sau đó nhẹ nhàng nói:

“Nha đầu ngọc! Tỷ tỷ không sao.”

Nhìn cảnh tượng cảm động đó Diệp Vũ mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bởi vì người đó là Mộc Kiều đàn em của Nhượng Trúc đồng thời cũng là thành viên của Lãnh Huyết Công Hội.

Hắn đã rời khỏi căn nhà mới thuê để chạy trốn khỏi Nhượng Trúc nhưng không ngờ lại gặp lại đàn em của cô ở đây.

Hắn đã hiểu ra cái tổ chức mà Tiêu Ngưng nói tới là gì rồi. Đó chính là Lãnh Huyết Công Hội!

Hắn thầm mặc niệm - *Vào ổ rồi*

Đang định đứng dậy chuẩn bị thì phía sau hắn một thân ảnh quỵn rũ đứng chắn trước cửa.

Giương mặt xinh đẹp đang lạnh lùng nhìn hấn. Đôi mắt chứa đầy lửa giận.

Thần ơi! Bà định troll ta tới khi nào! Diệp Vũ khóc không ra nước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Đẹp mẹ đi

Diệp Vũ nhìn Nhược Trúc, mồ hôi lạnh đã ướt đầm cả lưng.

Mặc dù bản năng của hấn gào thét *chạy ngay đi!*. Nhưng hấn cố dùng lý trí để khống chế cơ thể mình đứng im.

Theo kinh nghiệm của hấn ở kiếp trước thì khi đối mặt với chó điên tuyệt đối không nên bỏ chạy.

Hít một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh, hấn nói:

“Chào Nhược Trúc cô nương, thật không ngờ được gặp cô ở đây.”

“Ồ! ta cũng không ngờ là được gặp người ở đây.” Nhược Trúc nói, cô ta cười mà như không cười.

“Haha gặp nhau là có duyên, các cô cứ ở đây đi ta ra ngoài kêu thức ăn!” Diệp Vũ đứng dậy ra khỏi phòng.

Khi hấn vừa ra khỏi cửa phòng thì một sợi roi trói quanh người hấn hất hấn bay ngược về bên trong.

Nhược Trúc lạnh lùng nói:

“Sau những chuyện mà người làm với ta thì người tưởng rằng có thể bỏ đi được sao?”

Đang bất ngờ không hiểu chuyện gì, Tiêu Ngưng lên tiếng hỏi:

“Nhược Trúc tỷ, tỷ biết hấn sao?”

“Ừ! ta biết hấn, tại sao hấn ta lại ở đây?” Nhược Trúc hỏi lại.

Mộc Kiều từ lúc nào đã rời khỏi người Mộc Linh, bây giờ cô mới phát hiện Diệp Vũ ở đây, cô bất ngờ kêu lên:

“Ủa! Tại sao nam nhân của Nhược Trúc tỷ lại ở đây?”

Câu nói đó giống như một quả bom thả thẳng vào căn phòng. Cả căn phòng như bùng nổ.

“Nam. nam nhân? Hấn ta là nam nhân của Nhược Trúc tỷ?” Mộc Linh kinh hãi nói.

“Tiểu Kiều! Muội nói bậy gì đó?” Nhược Trúc đỏ mặt nói.

“Là hấn ta nói với muội như vậy!” Mộc Kiều ngây thơ đáp, cô vừa nói vừa chỉ vào Diệp Vũ.

Diệp Vũ hét lên: *Cô định giết ta à!* Nhưng mà chưa kịp mở miệng thì đã bị Nhược Trúc đập bay ra cửa sổ.

“Hấn nói với muội như thế nào?” Nhược Trúc nghiêng răng hỏi.

Thấy bộ dạng như muốn giết người của Nhược Trúc, Mộc Kiều hoảng sợ nói:

“Một tuần trước muội đến nhà tỷ để thông báo nhiệm vụ, nhưng lại gặp hấn từ nhà tỷ bước ra, hấn nói hấn và tỷ có quan hệ mập mờ, hấn còn nói đêm qua tỷ giữ hấn lại suốt đêm làm hấn không ngủ được.”

Nghe vậy, Mộc Linh và Tiêu Ngưng đều trở nên kinh hãi, cả hai nhớ lại một tuần trở lại đây tính khí của Nhược Trúc trở nên thất thường. Càng nghĩ cả hai càng tin tưởng lời nói của Mộc Kiều.

Còn Nhược Trúc thì nộ khí xung thiên, cô nhảy ra ngoài cửa sổ.

‘Vèo’ thân thể của Diệp Vũ bị ném ngược vào trong phòng.

Tiêu Ngưng chạy về phía Diệp Vũ, cô hỏi hần:

“Ngươi.. ngươi rốt cuộc đã làm gì Nhượng Trúc tỷ?”

Diệp Vũ từ từ rên thân thể đầy thương tích của mình dậy, hần có cảm giác mình vừa sống sót trở về từ cửu môn quan. Lắc lắc đầu để lấy lại tỉnh táo, hần hét lên:

“Ta không có làm gì cô ta cả! Đêm đó, ta thấy cô ta say rượu bị ngã trước phòng nên mới dìu cô ta vào trong, khi ta định đi ra ngoài thì cô ta đánh ngất ta sau đó còn phong bế kinh mạch khiến ta không cử động được, rồi đêm đó đủ thứ chuyện kinh khủng xảy ra! Là cô ta làm ta mới đúng!”

Nghe chuyện Nhượng Trúc tỷ đáng kính của mình lại táo bạo như vậy, cả ba đều kinh ngạc đưa mắt nhìn về Nhượng Trúc đang tức giận tái mặt ở đằng kia.

Trong không gian tĩnh lặng, Mộc Kiều bỗng ngậm thơ nói:

“Hình như tỷ mập ra một chút thì phải? Không lẽ tỷ có thai với hần?”

Câu nói này làm cho mọi người chấn động. Nhượng Trúc đỏ mặt lên tiếng:

“Nha đầu muội nói bậy gì đó! Ai có thai với hần!”

“Đúng vậy! việc cô ta béo lên là do cô ta ăn nhiều nên không tiêu. Chẳng liên quan gì đến ta hết, đừng có vu oan cho ta!”

‘Vèo’

Diệp Vũ đang nói thì một thứ gì đó bay ngang qua mặt hần với tốc độ kinh người.

Hần nhìn về phía sau, chỉ thấy tại đó chiếc dép của Nhượng Trúc đang ghim trên tường, bức tường nứt ra.

Diệp Vũ tưởng tượng cảnh chiếc dép đó mà bay vào mặt mình thì hần nuốt một ngụm khí lạnh, không lên tiếng nữa.

Tiêu Ngưng hoan mang hỏi Nhượng Trúc:

“Vậy quan hệ giữa tỷ và hần là gì?”

“Quan hệ giữa ta và hần là...” Nhượng Trúc nói đến đây thì cũng không biết nói gì nữa. Cô ta cũng không không biết cả hai có quan hệ gì.

“Là mập mờ!”

“Đúng vậy! là mập m...TÊN KHỐN NGƯỜI CÓ TIN TA ĐẬP CHẾT NGƯỜI KHÔNG?”

Nhượng Trúc nhìn Diệp Vũ rồi hét lên. Diệp Vũ thấy chiếc dép còn lại trên tay nàng thì đành im lặng.

Ba người còn lại trong phòng bắt đầu cảm thấy đau đầu với cặp đôi này.

Sau đó mọi người bắt đầu ngồi lại kể lại mọi chuyện. Trừ Diệp Vũ, hần đang bị Nhượng Trúc treo ngược lên tường. Khi nghe câu chuyện của Nhượng Trúc và Diệp Vũ, thì cả ba người đều có cảm giác dở khóc dở cười.

“Vậy là tiểu Linh sẽ tạm thời rời đi để giúp tên này à?” Nhượng Trúc hỏi, cô đã bình tĩnh trở lại.

“Đúng vậy! Xin lỗi mọi người.” Mộc Linh đáp.

“Không sao đâu! đây là cơ hội tốt, phải biết bắt lấy. Không ai trách muội đâu.” Tiêu Ngưng nhẹ nhàng nói.

“Đúng vậy! Mặc dù ta không nỡ xa tỷ nhưng đây là cơ hội để tỷ tiến một bước dài cho nên tỷ không được từ bỏ. Còn ngươi nữa! Nếu dám khi phụ tỷ tỷ của ta thì bọn ta chắc chắn sẽ cho ngươi chết không toàn thây!” Mộc Kiều trừng mắt nhìn Diệp Vũ cảnh cáo.

“Hay ta chúng ta cắt đứt hợp đồng không làm nữa, những thứ kia coi như cho các cô.” Diệp Vũ trả lời, hần hồi hận tại sao lại dính vào cái ổ này.

“Không được! Mộc Linh ta nói lời tuyệt đối giữ lời! Ta đã hứa với sư phụ ngươi sẽ giúp ngươi thì nhất định sẽ làm được!” Mộc Linh lên tiếng nói.

Ta xin cô làm ơn nuốt lời đi. -Diệp Vũ thầm gào thét.

Nhượng Trúc bỗng nhiên nói.

“Thật ra ta có cách giúp cho Mộc Linh vừa có thể giúp hần vừa có thể làm việc cùng chúng ta!”

Mọi người nhìn về phía cô. Mộc Linh lên tiếng hỏi:

“Tỷ có cách gì?”

“Rất đơn giản!” Nhược Trúc đứng dậy, cô lấy trong người ra một tờ giấy, sau đó nhìn Diệp Vũ đang treo lơ lửng trên tường, miệng cô nhếch lên nụ cười độc ác. Nhìn thấy nụ cười đó, hắn ta rùng mình.

Nhược Trúc giật mạnh sợi dây trời Diệp Vũ ra, làm cho hắn rơi mạnh xuống đất.

Nhược Trúc cầm tờ giấy trên tay sau đó đưa cho hắn.

Diệp Vũ loạn choạng đứng dậy, hắn cầm lấy tờ giấy. Trên tờ giấy có ghi dòng chữ lớn màu đỏ: [ĐƠN XIN GIA NHẬP LÃNH HUYẾT CÔNG HỘI].

Hắn xé tờ đơn luôn mà không cần suy nghĩ. Hắn gầm lên:

“Cô đang đùa ta đấy à!”

Thấy bộ dạng thất thố của hắn, Nhược Trúc vui vẻ nói:

“Ta nghiêm túc mà! Mộc Linh là luyện được sư của ngươi mà ngươi gia nhập nhóm của ta thì có nghĩa là Mộc Linh cũng là luyện được sư của chúng ta! Một công đôi việc.”

“Còn lâu ta mới gia nhập nhóm các cô nhá!” Hắn nói.

“Ta cho ngươi lời khuyên chân thành: [Gia Nhập Đi!].”

“Ta cũng cho cô câu trả lời chân thành: [Đẹp Mẹ Đi!].”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Gia nhập lãnh huyết công hội

Nhược Trúc nói:

“Tại sao ngươi không muốn gia nhập Lãnh Huyết Công Hội? Nói cho ngươi biết muốn gia nhập tổ chức bọn ta không phải chỉ có năng lực là được mà còn phải được thành viên cấp cao giới thiệu mới có thể vào.”

“Ta không gia nhập bởi vì tổ chức của các cô chẳng mang lại lợi ích gì cho ta cả.”

“Ai nói không có?”

Nhược Trúc ưỡng bộ ngực căng phồng của mình lên, cô kiêu ngạo nói:

“Nói cho ngươi biết nhóm của ta không có nam nhân! Biết bao nhiêu kẻ muốn gia nhập vào nhóm của bọn ta để được nhìn ngắm bọn ta mà không được. Nếu như gia nhập nhóm bọn ta ngươi sẽ ngày ngày được ngắm mỹ nhân! không chỉ một mà là bốn người! như vậy không phải ngươi lời to sao?”

Diệp Vũ nhìn thẳng vào mặt Nhược Trúc. Hắn nói:

“Khi nào cô vá xong cái bộ não bị lỗi của mình thì hắn nói với ta câu đó.”

Nghe vậy Nhược Trúc tức giận, gân xanh nổi trên trán

Tiêu Ngưng thấy vậy mới lên tiếng:

“Nếu ngươi gia nhập nhóm của bọn ta thì mặc dù ngươi là thành viên của công hội nhưng thực tế ngươi vẫn tự do, trong lúc không nhận nhiệm vụ, chỉ cần không làm ảnh hưởng đến lợi ích của công hội thì ngươi muốn làm gì cũng được. Vì vậy ngươi cũng chẳng bị thiệt gì.”

“Nhưng ta không hứng thú với cái tổ chức của các cô!” Diệp Vũ đáp, hắn kiên quyết không để mình sa vào cái ổ toàn những kẻ không bình thường này.

Tiêu Ngưng tiếp tục khuyên:

“Hình như sư phụ ngươi bây giờ không ở bên cạnh ngươi phải không? Nếu ngươi gia nhập thì bọn ta sẽ bảo vệ ngươi, Bạch Ngân Đế Quốc không yên bình như vẻ ngoài đâu.”

Điệp Vũ hơi động tâm.

Lúc trước ý trong người có khôi lỗi cấp cao cho nên hắn chẳng cần quan tâm nhiều đến việc bị hãm hại, bây giờ khôi lỗi bị cầm rồi mà trùng hợp là mấy hôm trước hắn vừa đắc tội với hai đại gia tộc lớn của Bạch Ngân đế quốc. Vì vậy gia nhập Lãnh Huyết công hội cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhưng khi nhìn về phía Nhược Trúc thì hắn dẹp hết mọi tính toán nảy giờ.

Tuyệt đối không thể đặt sự an toàn của bản thân lên người con điên này được. -Hắn tự nhủ.

“Mặc dù đề nghị đó rất hấp dẫn nhưng thứ lỗi ta không đáp ứng được!” Hắn đáp.

Tiêu Ngưng nghe vậy thì thờ dài nói:

“Tại sao ngươi lại cứng đầu như vậy? Chẳng phải lần trước ngươi đã nhìn thấy uy lực của [Lãnh Huyết Lệnh Bài] rồi sao?”

Nhược Trúc nghe vậy thì kinh ngạc hỏi:

“Tiêu Ngưng muội nói tên đó sử dụng [Lãnh Huyết Lệnh Bài] à? mau kể cho ta nghe có chuyện gì đã xảy ra!”

“Chuyện là lần trước ở trong quán rượu hắn và nhóm công tử của Bạch Ngân thành xảy ra xung đột, lúc bên kia chuẩn bị động thủ thì hắn lấy [Lãnh Huyết Lệnh Bài] mà tỷ đưa cho hắn ra và..” Nói tới đây Tiêu Ngưng chợt phát hiện ra có gì đó không ổn.

Còn Nhược Trúc thì đặc ý nhìn Điệp Vũ, cô nói:

“Ngươi cũng thật to gan! Dám mạo nhận người của Lãnh Huyết công hội để gây chuyện thị phi.”

Điệp Vũ cũng ý thức được có gì đó không ổn.

“Tầm lệnh bài đó rõ ràng là cô đưa cho ta mà, cô có bảo là không được dùng đâu. Ta chỉ lấy nó ra thôi, bọn kia thấy thế tự động rút hết mà! Ta có tự nhận mình là người của Lãnh Huyết công hội bao giờ!”

“Trong Lãnh Huyết công hội có quy định không được bại lộ thân phận vì vậy bọn ta ai cũng có hai thân phận cả. Tầm lệnh bài mà ta đưa cho ngươi chỉ để xác nhận thân phận giữa các tổ chức với nhau mà thôi. Mà ngươi! ngươi không phải là người của bọn ta mà lại làm lộ tầm lệnh bài ra ngoài. Nếu để người trong công hội biết được thì chắc chắn..” Nói tới đây cô ngừng lại sau đó hã hê nhìn hắn.

“Vậy thì tại sao khi đưa nó cho ta cô không cảnh báo hả?” Hắn ta tức giận hỏi.

“Bởi vì ta quên!” Nhược Trúc ngẩn gọn trả lời.

Điệp Vũ ức chế trào dâng. Hắn hận không thể đập Nhược Trúc một cái cho đỡ tức.

Nhìn thấy gương mặt hắn đỏ bừng vì giận, Nhược Trúc cảm thấy sảng khoái lạ thường. Kể cả Tiêu Ngưng thường ngày vẫn dịu dàng thùy mị khi nhìn thấy cảnh Điệp Vũ cứng lưỡi tức tối không nói lên lời cũng có chút hả hê.

Nhược Trúc tỷ thật lợi hại, có thể áp chế được cái lưỡi của cái tên này! -Tiêu Ngưng ngưỡng mộ nghĩ.

Khẽ thu lại sự vui sướng trên khuôn mặt, Tiêu Ngưng nói:

“Ta khuyên ngươi nên gia nhập đi, nếu không thì hậu quả cho dù sự phụ ngươi cũng chưa chắc gánh nổi đâu. Lãnh Huyết Công Hội thật ra nội tình sâu không thấy đáy, chưa kể nào đắc tội với chúng ta mà còn sống cả kẻ cả các siêu cấp tông môn cũng phải nể mặt chúng ta ba phần.”

Tổ chức này đúng là tai họa mà!

Điệp Vũ thầm tính toán một hồi, hắn thấy mặc dù ở bên cạnh Nhược Trúc có hơi nguy hiểm nhưng cô ta có lẽ cũng không muốn giết hắn. Người xưa có câu ‘Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất’ vì vậy hắn cắn răng nói:

“Được! ta đồng ý gia nhập nhóm các cô. Nhưng ta có một điều kiện.”

“Điều kiện gì cứ nói! Nhưng mà nếu ngươi dám yêu cầu ta làm điều gì dung tục thì ta sẽ cho ngươi chết ngay lập tức!” Nhược Trúc lấy tay che trước ngực giống như đề phòng sắc lang.

Điệp Vũ thấy vậy khinh thường đáp:

“Ta không đói khát đến mức ăn không chọn lọc như vậy. Đừng khinh thường khẩu vị của ta!”

Nhược Trúc nghe vậy tức giận đỏ mặt. Cô ưỡng bộ ngực của mình lên đồng thời hất cặp mông đầy đặn làm lộ ra những đường cong quyến rũ.

“Người nói xem ta có chỗ nào không hợp với khẩu vị của người?”

Điệp Vũ nhìn vào cơ thể ma mị của cô, thông qua Chân Nguyên Nhân hần có thể nhìn thấy luồng âm khí thuần khiết trong người Nhược Trúc nên cô chắc chắn là xử nữ nhưng vẻ ngoài lại của cô lại có sự quyến rũ của phụ nữ thuần thực. Đây đúng là yêu tinh hại nước hại dân mà.

Mặc dù say mê trước vẻ đẹp đó nhưng hần ngay lập tức quay mặt sang chỗ khác, không thể hiện sự bối rối ra ngoài mặt. Hần hơi dỗi lòng nói:

“Về ngoài của cô mặc dù xinh đẹp nhưng cái quan trọng nhất đó là cái đầu của cô có vấn đề. Vì vậy muốn ta động tình với cô à? Mơ đi!”

Nghe vậy, Nhược Trúc muốn phang luôn chiếc dép vào mặt hần. Nhưng cô cố kiềm chế. Nhược Trúc nghiêng răng nói:

“Vậy người rút cuộc có điều kiện gì, mau nói!”

“Ta muốn cô dạy ta cách chiến đấu!” Diệp Vũ đáp.

Mặc dù bây giờ hần có thể chiến đấu với ma thú khá ổn nhưng suy cho cùng con người mới là loài vật nguy hiểm nhất mà hần cần đề phòng. Mà hần ta chưa từng đối chiến với bất kỳ ai nên kinh nghiệm chiến đấu của hần gần như bằng không.

Bọn Nhược Trúc thì ngược lại, bọn họ là sát thủ cho nên đây là sở trường của họ. Cho nên việc nhờ họ chỉ dạy cũng là một lựa chọn không tồi.

Mộc Linh này giờ vẫn im lặng bất ngờ lên tiếng:

“Sư phụ người chẳng lẽ không dạy người cách chiến đấu sao? Ông ta mạnh như thể cơ mà!”

Điệp Vũ trầm suy nghĩ sau đó trả lời:

“Ta mới bái sư không lâu, sư phụ ta lại bận nhiều chuyện cho nên không chỉ bảo nhiều.”

Tiêu Ngung cảm thấy nghi ngờ lời nói của hần nhưng cô không nói gì.

“Được! bọn ta đồng ý chỉ dạy cho người, nói gì thì người cũng là người của bọn ta nên không thể quá yếu khiến bọn ta mất mặt được.” Nhược Trúc thì sáng khoái đồng ý.

Sau đó nàng lấy ra một tờ giấy giống như tờ giấy lúc trước hần đã xé.

Điệp Vũ cầm lấy tờ giấy sau đó điền thông tin và ký tên vào.

Nhược Trúc nhận lại tờ giấy sau đó cất vào người. Rồi cô nói:

“Bây giờ người là cấp dưới của ta nên trước tiên ta sẽ giao cho người một nhiệm vụ đơn giản!” Nói xong cô lấy cái túi không gian chứa đầu người ra đặt trước người hần, những người khác cũng vui vẻ lấy ra theo.

“Nhiệm vụ của người là giải quyết 700 cái đầu người trong này.”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Hết hạn sử dụng

Đã hai ngày từ khi Diệp Vũ gia nhập Lãnh Huyết công hội. Bởi vì hần không cần phải trốn tránh Nhược Trúc nữa nên hần đã trở về khu nhà phía Tây của mình.

Hần ta cảm thấy căn cơ đã ổn định cho nên đã tấn cấp lên cấp sư.

Trong hai ngày qua hần ta cắm đầu vào nhiệm vụ ‘đơn giản’ mà Nhược Trúc và đồng bọn giao cho.

Trong phòng của mình, Diệp Vũ ngồi đó cầm cái đầu đặt lên [Lãnh Huyết Đạo].

Con dao hạ xuống. ‘Phập’. Cái cổ ‘kém sang’ được cắt ra.

Cái đầu cuối cùng nữa được xử lý xong, hần ném ngay vào túi không gian. Bây giờ mặt của hần trắng không còn một giọt máu.

Đang định nằm xuống nghỉ ngơi một chút thì ‘cộc cộc’ tiếng gõ cửa vang lên. Nhưng hắn lơ luôn nó mà nằm xuống giường.

Sau hơn một phút không thấy trả lời thì ‘Rầm’ cánh cửa bị đập bay đi. Nhược Trúc cùng đồng bọn bước vào.

Điệp Vũ từ từ mở con mắt nặng trĩu của mình ra, hắn nhìn cả nhóm sau đó úp mặt vào cái gối. Hắn rên rĩ:

“Các cô không vào bình thường được à?”

“Ai bảo người không chịu mở cửa cho ta vào?” Nhược Trúc đáp.

“Các cô là sát thủ mà, chui cửa sổ vào không được sao?”

Nhược Trúc khinh thường trả lời:

“Người đừng đánh đồng nhóm sát thủ cao quý của bọn ta với đám trộm cắp rẻ tiền đó!”

“Khác gì nhau sao?”

“Dĩ nhiên là khác! Nghe đây! Bọn đạo tặc mục đích của bọn chúng chỉ là tài sản của mục tiêu thôi, bọn chúng không cần mạng của đối phương vì vậy bọn chúng rất ít khi giết người để nhanh chóng có thể chạy thoát. Còn sát thủ bọn ta muốn lấy cả tài sản lẫn tính mạng của đối phương cho nên bọn ta không chỉ cướp của mà còn giết luôn người vậy thì hiển nhiên chúng ta cao cấp hơn lũ đạo tặc chết nhất đó rồi!” Nhược Trúc nói với giọng điệu tự hào.

“.....”

Điệp Vũ lại bắt đầu cảm thấy hối hận khi quyết định gia nhập Lãnh Huyết Công Hội, đây là lần hối hận thứ n trong ngày rồi.

“Việc bọn ta nhờ người làm đã xong chưa?” Nhược Trúc hỏi.

Điệp Vũ ném chiếc túi chứa đầu người ném cho cô.

Nhược Trúc nhận lấy chiếc túi sau đó thả thần thức vào trong, cô gật đầu hài lòng rồi cất nó vào giới chi. Cô lại nói tiếp:

“Hôm nay bọn ta đến đây để đưa người đến công hội để xác nhận làm thành viên chính thức.”

Nghe vậy Điệp Vũ bất ngờ hỏi:

“Chẳng phải ta đã điền vào tờ giấy cô đưa ta rồi sao?”

“Đó chỉ là đơn xin thôi, người cần phải đến trụ sở để đánh giá năng lực thì mới được duyệt.” Lần này đến lượt Tiêu Ngưng nói.

Nghe vậy, mặc dù không nguyện ý nhưng hắn vẫn cố rên thân thể của mình dậy để đi đến Lãnh Huyết Công Hội.

Sau ba tiếng đi bộ hắn được Nhược Trúc đưa đến một tòa nhà to lớn được trang trí bằng vô số sọ người.

Biết ngay là đầu óc lũ này có vấn đề mà! Điệp Vũ thầm cảm thán.

Nhược Trúc cầm lệnh bài đưa tới trước mặt người gác cổng. Sau đó cả nhóm tiến vào bên trong.

Bên trong là cảnh vô số sát thủ của Lãnh Huyết Công Hội đang bàn tán gì đó. Tất cả đều có tu vi thấp nhất là Vũ Sư, khi thấy nhóm của Nhược Trúc bước vào thì họ ngay lập tức trở thành tâm điểm chú ý.

Từ đằng xa một mỹ phụ nhân tuổi chừng 30 mang trên mình một bộ áo khá hở hang tiến đến. Cô ta mỉm cười nói:

“Nghe nói nhóm của muội vừa tuyển một nam nhân vào! Có phải thiếu hơi đàn ông lâu quá rồi phải không? Sao không nói cho tỷ biết để tỷ giới thiệu cho muội vài tráng đinh đảm bảo cho muội dục tiên dục tử.”

Người đó là Thư Mỹ, một thành viên cấp tiểu đội trưởng của Lãnh Huyết Công Hội, mặc dù có ngoại hình khá xinh đẹp nhưng so với những thành viên của nhóm Nhược Trúc thì cô lại thua xa, cho nên cô luôn mang trong mình lòng ghen ghét, nay nghe tin nhóm của Nhược Trúc tuyển vào một nam nhân nên cô không bỏ qua cơ hội để hạ thấp danh dự đối phương.

Bọn Nhược Trúc nghe vậy liền trở nên tức giận, Nhược Trúc đáp

“Thư Mỹ! chuyện của bọn ta không tới lượt người xía vào, lo lên giường tiếp tục phục vụ đám nam nhân ghê tởm của người đi! coi chừng bọn chúng lại lên ra ngoài chọc người không nên chọc sau đó bị biến thành thái giám thì lại không hay.”

Nghe Nhược Trúc nói vậy, Thư Mỹ đỏ mặt tía tai. Trong Lãnh Huyết Công Hội nếu như nhóm của Nhược Trúc chỉ toàn thành viên nữ được mọi người biết đến như những đóa hoa băng thanh ngọc khiết, thì nhóm của Thư Mỹ hoàn toàn ngược lại, nhóm của ả ngoại trừ ả ra toàn bộ đều là nam nhân, tất

cả bọn họ đều là những người bị ả dùng nhang sắc để câu dẫn, vì vậy trong mắt mọi người ả chỉ là một dâm nữ không hơn.

Có lần một trong số nam nhân của ả dám cả gan trêu ghẹo Nhượng Trúc bị nàng biến thành thái giám, từ đó quan hệ của cả hai ngày càng gay gắt.

Thư Mỹ mặc dù tức giận nhưng ả vẫn cố kiềm chế, ả nhìn sang Điệp Vũ, sau đó ả lắc lư cái thân thể lỏng lẻo của ả lại gần hấn. ả quỵn rữ cất tiếng:

“Tiểu đệ đệ! Có phải đệ muốn thân thể của những nữ nhân kia phải không? Ta nói cho đệ biết bọn họ đến cả thành viên cao cấp của công hội cũng không thèm nhìn đến, họ chỉ trêu đùa đệ thôi! Đệ hãy về với đội của ta, ta sẽ hảo hảo phục vụ đệ.” ả vừa nói vừa cúi người xuống làm lộ bầu ngực to lớn của mình.

Nhượng Trúc thấy vậy thì vô cùng tức giận, định lên tiếng thì Điệp Vũ đã nói trước:

“Hoa đẹp dù không thể ăn nhưng vẫn có thể ngắm, đồ ăn thiêu thì cho dù có thể ăn nhưng nó quá tởm nên có mời ta cũng không thèm ăn!”

Nghe hấn nói thế tâm trạng khó chịu của tứ nữ lập tức được thay thế bằng cảm giác sáng khoái.

Ngược lại Thư Mỹ bị hấn chửi thì lập tức nổi giận, cô lạnh lùng nói:

“Ngươi vừa nói gì?”

“Ta nói vẫn chường quá nên nghe không hiểu à? Vậy để ta nói thẳng cho ngươi dễ hiểu: Cái thân thể bản thiếu của ngươi hết hạn sử dụng rồi! đừng có tưởng là dùng nó có thể dụ dỗ được ta.” Điệp Vũ đáp, tính cách của ả đàn bà này khiến hấn chán ghét.

Khí tức tương cấp từ người Thư Mỹ đè lên người hấn, mặc dù vài ngày trước hấn đã đột phá sư cấp nhưng chênh lệch thực lực vẫn quá lớn, hấn có cảm giác khó thở nhưng cảm giác đó lập tức biến mất vì Nhượng Trúc đã đứng chắn trước người hấn, khí tức tương cấp từ người cô toát ra đánh bật lại luồng khí tức kia.

Thư Mỹ thấy thế liền hừ lạnh rồi quay người bỏ đi.

Nhượng Trúc nhìn theo bóng lưng ả, tâm trạng hơi bất an. Cô biết ả ta có thù tất báo, mặc dù nhóm của cô không sợ ả ta nhưng do Điệp Vũ còn quá yếu cho nên khó có thể tự vệ trước sự trả đũa của ả. Cô thầm tự nhủ mình phải để mắt đến hấn nhiều hơn.

Nhượng Trúc thờ dãi sau đó nhìn sang Điệp Vũ, cô nói:

“Cuối cùng cũng nghe ngươi nói được một câu dễ nghe.” Mặc dù biết hấn vừa mang lại phiền phức nhưng cô vẫn khá hài lòng với biểu hiện của hấn hôm nay, kể cả ba người kia cũng vậy. Là đàn ông thì phải biết che chở cho những nữ nhân xung quanh mình.

Điệp Vũ nhún vai nói:

“Tình thế bất buộc nên ta mới dối lòng nói vậy thôi, chứ thật ra khen các cô ta cũng cần rút lương tâm lắm.”

Nghe hấn nói vậy tâm trạng cảm kích của chúng nữ nhanh chóng bị dập tắt.

Cái tên này đúng là không chọc tức bọn ta không ăn cơm ngon mà!

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Đối chiến

Sau cuộc va chạm với đám người Thư Mỹ, Nhượng Trúc dẫn Điệp Vũ tới một đấu trường lớn ở bên trong. Những người khác cũng đi theo, họ tò mò không biết kẻ mà nhóm người Nhượng Trúc mang đến có gì đặc biệt.

Một người đàn ông từ trong đấu trường bước ra, người đàn ông này về ngoài tuy đã hơn 60 nhưng những khối cơ rắn chắc trên cơ thể làm cho ta cảm thấy sức trẻ cuộn trào. Nhượng Trúc nhìn thấy người đàn ông, liền cung kính nói:

“Ngô lão! Ta đã mang người tới.”

Ngô lão nghe vậy nhẹ gật đầu sau đó nhìn về phía Điệp Vũ, sau khi đánh giá một hồi Ngô lão mới mở miệng:

“Ta có thể ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc trên người của ngươi.”

Nghe lão nói vậy, hấn cũng ngờ ngờ chẳng hiểu lão nói gì. Nhưng hấn chợt nhớ lại trong hai ngày nay mình đã chặt 700 cái đầu nên dĩ nhiên là có mùi

máu tanh nồng nặc. Mặc dù hấn đã tắm rửa sạch sẽ nhưng quả nhiên vẫn không thể tránh được giác quan của sát thủ chuyên nghiệp.

“Ta thấy trên người ngươi có dính máu tươi của mấy trăm người nhưng ngươi vẫn ẩn tàng sát khí rất tốt, nếu người khác nhìn vào sẽ tưởng rằng ngươi đến giờ vẫn chưa giết ai. Tốt! tốt! ngươi rất có tố chất để trở thành sát thủ của Lãnh Huyết Công Hội.”

Thì ta từ trước tới giờ có giết ai đâu!

Mặc dù biết lão hiểu lầm gì đó nhưng Diệp Vũ vẫn im lặng.

Nhưng những người khác nghe lão nói thế thì kinh ngạc há hốc mồm, tên trước mặt nhìn có vẻ yếu nhược, tu vi lại thấp nhưng không ngờ đã giết tận mấy trăm người.

Chẳng lẽ hấn cố tình làm bộ dạng yếu nhược đó làm kẻ địch mất cảnh giác để thuận tiện hạ sát sao? - Tất cả thăm phỏng đoán.

Ngô Lão tiếp tục nói:

“Bây giờ ta sẽ kiểm tra khả năng chiến đấu của ngươi. Ở đây có kẻ nào muốn kiểm tra chất lượng tân binh không?” Ngô lão hỏi những người xung quanh.

Tức thì một giọng nói vang lên:

“Ngô lão! ta cảm thấy có chút hứng thú với tên tân binh này, ta tình nguyện lên dạy dỗ hấn.”

Một thanh niên bước lên, hấn ta có gương mặt ngăm đen, mặc trên người một bộ giáp xích sơ cấp. Tu vi Vũ Sư cấp 5 hơn Diệp Vũ tận 4 cấp.

Mọi người nhìn thấy hấn bước lên thì đồng loạt nhìn về phía Thụ Mỹ, bởi vì hấn ta là một trong những tình nhân của ả. Nếu nói hấn ta chỉ đơn giản nổi hứng muốn đấu với một tên tân binh tu vi thua xa mình thì mọi người tuyệt đối không tin. Rõ ràng là hấn muốn báo thù cho đại tỷ của mình.

Nhược Trúc thấy vậy trừng mắt nhìn hấn, cô lạnh giọng nói:

“Ngươi muốn làm gì?”

Thấy thái độ đe dọa của cô ta thì tên da đen cảm thấy hơi sợ hãi nhưng nghĩ lại có Thụ Mỹ chống lưng nên hấn bỏ nỗi sợ sang một bên, rồi mỉm cười đáp:

“Ta chỉ muốn biết người mà các cô nương chọn rốt cuộc có gì đặc biệt thôi.”

Ngay lúc Nhược Trúc định lên tiếng đáp lại thì Ngô lão đã nói trước:

“Được rồi! Hắc Sùng ngươi lên đi, nhớ là phải có chừng mực.” Ngô lão sớm biết hiềm khích giữa Nhược Trúc và Thụ Mỹ nhưng ông cũng chẳng để tâm làm gì.

“Rõ!” Hắc Sùng nghe vậy liền chạy lên sân. Nhược Trúc thấy Ngô lão đã lên tiếng thì cũng không thể phản đối. Cô lo lắng nói với Diệp Vũ:

“Ngươi chỉ cần cố gắng không để bị thương là được. Hấn ta là Vũ Sư cấp 5 ngươi không chống lại được đâu!”

“Yên tâm tâm đi, ta biết mình phải làm gì!” Diệp Vũ nói sau đó tiến lên sân đấu, đây là trận đối chiến đầu tiên của hấn từ khi sang thế giới này bởi vậy hấn có chút chờ mong.

Hắc Sùng thấy Diệp Vũ tiến lên thì thầm cười khẩy, Mặc dù Hắc Sùng không thể làm hấn trọng thương thì vẫn có thể hạ nhục hấn trước mặt mọi người.

Cố nén nụ cười trên môi, Hắc Sùng hào phóng nói:

“Ngươi đánh trước đi!”

“Ồ!” Diệp Vũ cũng không từ chối mà rút đao ra tặng tên kia một đòn kiếm khí.

Hắc Sùng thấy thế liền lấy thanh kiếm bên hông ra đỡ lấy. Thanh kiếm của hấn dễ dàng ngăn cản đòn kiếm khí của Diệp Vũ.

“Phong hệ à? Hiếm có đấy!” Nói xong hấn cầm thanh kiếm trên tay lao về phía Diệp Vũ, thân pháp của hấn vô cùng nhanh nhẹn chẳng mấy chốc đã tiếp cận Diệp Vũ, Hắc sùng phát động kỹ năng sơ cấp Kim thuộc tính thân đao của hấn sáng lên ánh sáng sắc bén màu vàng.

Khi thanh đao của hấn chuẩn bị bỏ xuống thì đột nhiên hấn chân vấp phải cái gì đó khiến hấn té đập mặt xuống đất.

Hấn nhìn lại thì thấy dưới chân mình là một cái rễ cây. Hấn ta ngơ ngác. Làm gì có chuyện sân đá mọc rễ cây. Trừ khi... song hệ mộc-phong.

Hấn ta kinh ngạc ngược mặt lên nhìn Diệp Vũ nhưng chẳng thấy thân ảnh hấn đâu. Hắc Sùng nhìn xung quanh sân đấu nhưng vẫn không thấy bóng dáng của hấn.

Chỉ những người xung quanh mới biết, lúc Hắc Sùng còn ngỡ ngác vì cái rẽ cây thì Diệp Vũ đã [Thiểm Hành] biến mất. Mọi người kinh hãi không thôi, không ngờ hắn ta là Vũ giả tam hệ còn có hai hệ nằm ngoài ngũ hành hiếm có. Với thiên phú này thì dư sức trở thành trọng điểm bồi dưỡng của bất cứ tông môn nào.

Hắc Sùng hoang mang cực độ, hắn tìm kiếm thân ảnh của Diệp Vũ nhưng không thấy, bỗng một thanh kim loại lạnh ngắt kề vào cổ hắn. Diệp Vũ từ lúc nào đã đi tới sau lưng Hắc Sùng dùng thanh đao của mình kề vào cổ hắn.

“Ta thắng!” Hắn nói.

Diệp Vũ ngay từ đầu đã tính toán đánh lén nhưng chính hắn cũng không ngờ là lại có thể dễ dàng đắc thủ như vậy.

“Trận đấu kết thúc, người được nhận vào Lãnh Huyết Công Hội.” Ngô lão tuyên bố.

Nghe lão nói vậy mọi người mới giật mình phát hiện Diệp Vũ đã thắng. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh khiến họ không tin vào mắt mình, mặc dù nói vũ giả đa thuộc tính có lợi thế hơn đơn thuộc tính nhưng đó chỉ là thể hiện rõ ở tốc độ tu luyện thôi. Tuy rằng trong chiến đấu họ vẫn có lợi thế nhất định nhưng nếu tu vi chênh lệch quá nhiều thì cũng chẳng chống lại được.

“Hắn ta dùng biện pháp hèn hạ, trận này không tính.” Thư Mỹ lên tiếng phản đối.

“Lúc ngươi dùng cái cơ thể lỏng lẻo của ngươi để dụ dỗ đám đàn ông bản thiếu lên giường rồi ám sát chúng ngươi có thấy mình hèn hạ không?” Lần này tới lượt Mộc Linh lên tiếng, cô đã sớm chú ý tới việc ả đàn bà dám tiện này.

Nghe vậy mặt của Thư Mỹ đỏ lên vì giận, cô quay người bỏ đi. Hắc Sùng thấy vậy cũng chạy theo.

Ngô lão đánh giá Diệp Vũ sau đó ông hỏi hắn:

“Với thiên phú tam hệ của ngươi thì ngươi có thể gia nhập bất kì tông môn lớn nào mà, tại sao ngươi lại chọn gia nhập Lãnh Huyết Công Hội.

“Ta không phải là vũ giả tam hệ, ta là phế căn!” Diệp Vũ thẳng thắn đáp, chuyện hắn mang trong mình phế căn trước sau gì cũng bại lộ nên hắn cũng chẳng thèm che giấu làm gì.

Nghe hắn nói vậy mọi người càng kinh ngạc hơn. Mặc dù phế căn từ trước tới nay chỉ có một người sở hữu, bọn họ cũng chưa chứng kiến nó bao giờ nhưng do tai tiếng mà nó để lại quá lớn cho nên gần như không ai không biết.

“Thì ra chỉ là một tên phế vật!” Một âm thanh khinh bỉ cất lên, người nói là một trong những tình nhân của Thư Mỹ.

“Chúng ta là sát thủ, chúng ta sinh ra là để ám sát chứ không phải để tỉ thí luận võ như đám tông môn ngoài kia. Ngươi không thấy hắn ta trong tình huống mặt đối mặt, địa hình không có một chút lợi thế ẩn nấp vẫn có thể thực hiện kỹ năng ám sát thành công với kẻ địch mạnh hơn mình nhiều lần à? Đúng là thiên cật!” Ngô lão đáp lại.

Nghe Ngô lão nói vậy tên kia dù không cam lòng nhưng vẫn ngậm miệng lại.

Ngô lão nói với Diệp Vũ:

“Ngươi rất có thiên phú làm sát thủ, ta hy vọng ngươi sẽ trở thành một sát thủ đỉnh cấp trong tương lai.”

“Ngô lão quá khen.” Diệp Vũ khiêm tốn đáp.

Xem ra tổ chức này vẫn có người bình thường. -Hắn thầm đánh giá lại Lãnh Huyết Công Hội.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31: Nhiệm vụ đầu tiên

Trong một căn hầm cũ kỹ.

Con dao lao tới, Diệp Vũ lăn người né sang một bên. Hắn nhặt lấy con dao trên sân phóng đi đáp trả.

Bàn tay hội tụ phong thuật, kẻ địch dễ dàng gạt đi con dao đang lao tới. Thân ảnh của hắn ta đột nhiên biến mất.

Diệp Vũ thấy vậy ngay lập tức nhảy lùi về sau. Nhưng đã muộn, thân ảnh đó hiện ngay trước mặt hắn, đầu gối tên đó hất lên đập vào bụng Diệp Vũ làm

hắn lẳng ra đất, một con dao kề vào cổ hắn. Diệp Vũ vừa thở hồng hộc vừa nói:

“Không nhẹ tay một chút được à?”

“Hi hi tại ngươi không đủ mạnh thôi, sao trách ta được!” một giọng nói trong trẻo đáp lại.

m thanh phát ra từ một thiếu nữ có vẻ mặt ngây thơ, đôi mắt long lanh như nước, đáng vẻ xinh xắn tươi sáng. Đó là Mộc Kiều.

Mộc Kiều đưa tay ra kéo hắn đứng dậy. Diệp Vũ nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn kia, trong lòng hắn không hiểu nổi tại sao đôi tay mềm mại này có thể ẩn chứa sức mạnh lớn như vậy.

Diệp Vũ không kìm nổi tò mò liền đưa cánh tay kia chộp lấy bắp tay của Mộc Kiều mà nắn bóp.

Mềm quá! Làm gì có tí cơ bắp nào, sao mà cô ta có khí lực lớn vậy nhỉ? Hắn thầm đánh giá. Nhưng chưa kịp đưa ra kết luận thì đã bị Mộc Kiều cho một chưởng bay đi.

“Khụ khụ cô định giết ta à?”

“Ai kêu ngươi giờ trò sắc lang!” Mộc Kiều giận dữ đỏ mặt đáp.

“Ai thèm giờ trò sắc lang với cô! Xin lỗi, cô còn con lăm chưa đủ chín để ta hái!” Diệp Vũ vừa nói vừa lão đảo đứng dậy nhưng chưa kịp đứng xong thì vài chục cây kim châm bay tới cắm vào khắp huyết đạo trên cơ thể hắn. Hắn lảo nhủ lảo ra đất con nhúc cừ như bị chuột rút từ khắp các bắp cơ trên người truyền tới khiến hắn thốn không nói thành lời. Cơ thể hắn co giật như người bị động kinh.

Mộc Linh từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh Mộc Kiều. Cô trừng mắt nhìn hắn đầy đe dọa sau đó lên tiếng:

“Nếu ngươi còn trêu chọc muội muội của ta nữa coi chừng ta cho ngươi thành nhím.”

Hắn ta khò sở đáp lại:

“Hiếu! Aizz phận làm trai khổ hết sức! Suốt ngày bị phụ nữ chà đạp.” Diệp Vũ vừa than thở vừa nhớ lại những trải nghiệm một tuần vừa qua.

Sau khi trở thành thành viên chính thức của Lãnh Huyết Công Hội thì hắn bắt đầu kỳ huấn luyện của đám người Nhược Trúc.

Nhược Trúc là người có song hệ Hóa- Kim tu vi Vũ Tướng cấp 7 cao nhất cả nhóm, cô ta sử dụng một thanh kiếm quái dị có khả năng tách ra thành đọt trở thành một cây roi. Thanh roi kiếm đó di chuyển giống như một con rắn quý dị vô cùng. Diệp Vũ cũng thử học dùng roi kiếm nhưng nó quá khó dùng cho nên tạm thời hắn chỉ học kiếm thuật thôi.

Mộc Kiều mặc dù trẻ nhất cả bọn nhưng mang trong mình phong thuộc tính hiếm có, tu vi Vũ Tướng cấp 4 cao thứ 2 chỉ sau Nhược Trúc. Nhưng đó chỉ là về tu vi thôi chứ so về thân pháp thì cô ta là số 1 cả nhóm. Cô ta chính là thiên tài luyện võ, nếu chỉ đánh chai không dùng vũ kỹ thì Nhược Trúc chưa chắc thắng được cô ta. Diệp Vũ học được ở Mộc Kiều nhiều kỹ năng chiến đấu nhất.

Nhưng đa số bài học đều là thực chiến cho nên hắn học lý thuyết không nhiều, chủ yếu là ăn đập. Đôi lúc hắn nghi ngờ có phải hai người đó thông đồng nhau hành hạ mình để thỏa mãn tính cách bạo dâm trong người không.

Mộc Linh là được sư kiếm vũ tướng mộc hệ cấp 1, có tu vi thấp nhất cả đám nhưng từ khi Diệp Vũ gia nhập thì hắn thay cô ngồi vào vị trí đó. Mặc dù là được sư nhưng cô ta lại sử dụng ám khí vô cùng thành thạo, từ lúc gia nhập tới giờ hắn đã ăn kim châm của cô không biết bao nhiêu lần.

“Ai bảo ngươi chọc bọn ta làm gì? đáng đời!”

Tiêu Ngưng đến chỗ Diệp Vũ, cô nhẹ nhàng rút đám kim châm trên người hắn ra. Diệp Vũ cảm kích nhìn Tiêu Ngưng, cô ta có tu vi Vũ Tướng cấp 3 nhưng lại phụ thuộc khá nhiều vào đan dược cho nên khả năng chiến đấu không tốt lắm, nhưng chuyên môn của cô ta không phải là chiến đấu mà là thu thập tin tức và đề ra kế hoạch ám sát. Diệp Vũ không kiềm được tò mò, hắn hỏi:

“Chẳng phải cô là người của tứ đại gia tộc sao? Tại sao lại gia nhập Lãnh Huyết công hội.” Đây cũng là điều mà hắn thắc mắc từ trước tới giờ nhưng chưa có dịp hỏi.

Tiêu Ngưng nghe vậy khuôn mặt thoáng qua một nét buồn nhưng nhanh chóng che dấu đi. Cô qua loa trả lời:

“Do số phận đưa đẩy thôi!”

Diệp Vũ nghe cụm từ ‘số phận đưa đẩy’ thì chợt nhớ ra mình mới đến thế giới này được vài tháng mà còn bị ‘bắt cóc’ vào đây thì Tiêu Ngưng sống ở đây từ nhỏ bị Nhược Trúc tùm được cũng chẳng có gì lạ. Hắn nhìn cô bằng ánh mắt đồng cảm.

Lúc này Nhược Trúc từ phía trên đi xuống. Cô tiếng tới chỗ Diệp Vũ, thấy hắn bị kim ghim khắp người thì cô chưởng vào người hắn một cái, kim châm từ cơ thể hắn bị đầu khí của Nhược Trúc đẩy ra ngoài, máu tươi từ lỗ châm phụt ra. Diệp Vũ đau đớn tái mặt, hắn trừng mắt nhìn Nhược Trúc.

Nhưng Nhược Trúc không quan tâm đến ánh mắt như muốn giết người của Diệp Vũ mà lấy trong người ra một tờ lấy đưa trước mặt hắn.

Điệp Vũ cầm lấy tờ giấy, trên đó là bức họa của một đàn ông bặm trợn, kèm theo những mô tả về hắn. Điệp Vũ nghi hoặc hỏi:

“Ta không có hứng thú với đàn ông, cô đưa ta thứ này làm gì!”

“Đó là lệnh truy sát! người gia nhập vào Huyết Nữ bọn ta thì phải đi thực hiện nhiệm vụ chứ!” Nhược Trúc đáp.

“Huyết Nữ là cái gì?”

“Tên của nhóm! Người không biết à?”

“Cô có nói bao giờ đâu! Mà quan trọng là tại sao ta phải đi làm nhiệm vụ?”

“Đĩ nhiên là phải làm rồi, nhóm của bọn ta cần tích điểm để lọt top nên người là thành viên của nhóm cần có trách nhiệm đóng góp công sức rồi.” Nhược Trúc trả lời.

Điệp Vũ nín lặng, hắn nhớ là lúc trước hắn chỉ có ý định thuê một luyện dược sư thôi, hắn thậm chí không tiếc trả ra một cái giá đắt để làm điều đó. Nhưng kết quả tiền đưa rồi mà hàng không thấy, bây giờ hắn còn phải cố cày để cống hiến ngược lại cái đám này. Cuộc đời éo le làm sao!

Hắn có cảm giác mình giống như một thôn nam ngây thơ bỏ tiền nhờ người ta đưa ra nước ngoài để kiếm tiền đổi đời nhưng lại bị lừa bán đi làm lao động không công.

*Có khi nào mình cũng giống như Thúy Kiều bị lũ nữ tặc này dùng đã rồi bán đi không?” - Tưởng tượng tới đây hắn chợt rùng mình.

“Người yên tâm! Ta đã chọn cho người đối tượng phù hợp rồi, đây là một tên Vũ đồ cấp 7 thôi với tu vi hiện nay của người thì dư sức giết hắn. Hắn ta chỉ là một tên đâm tặc có chút tu vi không có người chống lưng vì vậy người cũng không cần sợ bị báo thù.” Nhược Trúc thấy Điệp Vũ có vẻ hoảng hốt nên nàng tưởng hắn sợ chết vì vậy bèn trấn an.

Nghe vậy Điệp Vũ mới gạt mình khỏi cơn ác mộng do mình tưởng tượng ra. Hắn nghĩ lại mấy ngày nay hắn không còn sẵn ma thú nữa mặc dù vẫn còn dư một ít linh khí chưa luyện hóa nhưng dự trữ một chút vẫn tốt hơn, vì vậy sẵn người cũng là một lựa chọn không tồi.

Hắn cầm lấy tờ giấy đọc kỹ thông tin lần nữa, khi nhìn thấy tiền thưởng thì không khỏi thốt lên:

“Ít nhỉ? Một vũ đồ cấp 7 chỉ đáng giá 500 bạc thôi à?”

“Giá tiền thì tùy người thuê, tên này chủ yếu cường bức dân nữ cho nên người dân ở nơi đó mới hùng tiền lại treo lệnh truy sát hắn lên liên minh nhưng vì người dân ở đó cũng không khá giả gì nên giá quá thấp người khác cũng chẳng thèm nhận nhiệm vụ này, để hắn sống tới ngày nay.” Nhược Trúc thờ dãi nói, mặc dù nàng cảm hận loại người cận bã này nhưng số lượng của chúng thì lại quá đông cho nên nàng không đủ khả năng để giết sạch chúng được vậy nên chỉ đành nhắm mắt làm ngơ như những người khác.

Điệp Vũ ngược lại cảm thấy nhiệm vụ này phù hợp với mình. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý để giết người nhưng chung quy lại giết người xấu mang lại cho hắn cảm giác tốt hơn là giết người mà vô tội. Tiền thì hắn không quan tâm, giá nào cũng được.

“Ta nhận nhiệm vụ này!” Nói xong hắn cất bước đi đến địa phương của tên đâm tặc.

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Vui buồn lẫn lộn

Ở một vùng thôn quê nào đó.

Hắc Cầu đang đi trên đường, đôi tặc nhãn của hắn đảo đi liên tục tìm kiếm con mồi tiếp theo. Người dân trên đường nhìn thấy hắn thì ngay lập tức tránh đi thật xa, những nhà có con gái mang chút tư sắc thì đóng chặt cửa nhà. Nỗi sợ hãi bao trùm cả khu xóm.

Hắc Cầu là tên đâm tặc có tiếng ở nơi này, hắn đã cường bức không biết bao nhiêu cô gái ở đây thậm chí có lúc còn cả giết người chống cự, mang trong người tu vi vũ đồ cấp 7 nên không ai làm gì được hắn. Người dân ở đây đã nhiều lần báo quan nhưng tên kia đến giờ vẫn bình an vô sự. Tuyệt vọng, người dân đành gom góp hết tiền trong thôn để thuê sát thủ. Kết quả họ cứ đợi chờ hết ngày này sang ngày khác nhưng không một ai đến.

Người dân ở đây đã thôi hy vọng vào việc thoát khỏi tình cảnh khốn khổ hiện tại rồi.

Bỗng đôi mắt Hắc Cầu sáng lên, trước mặt hắn là một thiếu nữ khoảng chừng 16 tuổi, ngoại hình cũng khá được, do đang ở cái tuổi vừa mới phát dục cho nên cơ thể cô phát ra sức hút kỳ lạ.

Thiếu nữ đó nhìn thấy Hắc Cầu thì mặt mày xám như tro, nàng sợ hãi quay đầu chạy nhưng Hắc Cầu đã nhanh chân chạy lên trước chặn trước mặt nàng. Bằng chất giọng đê tiện, hắn vừa liếm môi vừa nói:

“Tiểu cô nương đi đâu vậy? Tôi đây chơi với thúc thúc nào!” Hắn nói xong vỗ vào người cô bé.

Cô bé vùng vẫy cơ thể bé nhỏ của mình muốn thoát ra nhưng có vùng vẫy thế nào cũng không được. Cô bé hét lên:

“KHÔNG! CỨU! CỨU!....”

Nhưng cho dù cô hét như thế nào thì vẫn không có một ai đến giúp. Bọn họ thương hại nhìn cô, sau đó quay người bước đi không đành lòng nhìn những gì sắp diễn ra.

Cô bé tuyệt vọng òa khóc, cô biết số phận sau này của cô cũng sẽ giống như số phận của những nạn nhân khác của tên khốn này.

Hắc Cầu nhìn thấy đáng về đau khổ của cô thì càng trở nên hưng phấn. Hắn xé chiếc áo trên người cô ra.

Lúc Thiếu Nữ sắp bị hắn đâm thủng thì một âm thanh phía sau có một âm thanh vang lên:

“Chính là tên đó! Mong người giết chết hắn báo thù cho dân làng ta!”

Hắc Cầu nhìn về phía sau, chỉ thấy tại đó một ông lão gầy còm chỉ tay vào hắn hét lên. Ông ta là trưởng thôn của vùng này, con gái ông ta bị chính tên đâm tặc này hại chết, cũng chính ông là người kêu gọi dân làng góp tiền thuê sát thủ.

Bên cạnh ông là một thanh niên với vẻ ngoài tiều tụy. Đôi mắt sắc bén của hắn đang nhìn vào Hắc Cầu.

Hắc Cầu thấy vậy hơi ngạc nhiên sau đó hắn ta cười lớn rồi khinh bỉ nói:

“Haha các người vẫn ôm hy vọng có ai đó sẽ đến đây giúp các người sao? Cứ tiếp tục nằm mơ đi chẳng có ai...”

Chưa nói hết câu thì giọng hắn đã im bặt vì cổ họng hắn đã bị một con dao găm ghim vào.

“Quần chúng thì nói ít thôi!” Người thanh niên tiều tụy lãnh đạm nói.

Mắt của Hắc Cầu trừng lên nhìn tên kia, sau đó hắn gục xuống mặt đất, thân xác co giật rồi cứng đờ.

Thôn dân thấy vậy thì không tin vào mắt mình sau đó họ vui mừng thì nhau hò hét:

“Chết rồi! Tên đâm tặc thực sự bị giết chết rồi!”

“Haha chết thật rồi! bà con ơi hắn chết thật rồi!”

Một số người chạy khắp thôn hét lên cho mọi người trong thôn cùng biết. Chẳng mấy chốc không khí u ám của thôn làng bị thổi bay bằng những âm thanh vui mừng.

Vị thiếu nữ suýt bị cưỡng hiếp kia vội đứng vậy, cô cảm kích nói:

“Đa tạ! đa tạ!”

Tên thanh niên nhìn trang phục bị xé nát trên người thiếu nữ, sau đó hắn lấy trong gói chỉ ra một miếng vải đưa nó cho vị thiếu nữ, cô cảm kích nhận lấy tấm vải khoác lên người.

Trưởng thôn tiến tới chỗ người thanh niên, ông ta mở miệng:

“Cảm ơn người đã giúp bọn ta giết chết tên khốn này!”

“Ta chỉ làm nhiệm vụ thôi, không cần cảm ơn.” Hắn ta đáp.

“Dù gì đi nữa thì người cũng là ân nhân của làng ta!” Trưởng thôn nói, sau đó ông ta rời đi miệng thầm lẩm bẩm một câu mà chỉ mình ông nghe được. [Giả như người đến sớm hơn thì con gái ta đã không chết.]

Nhưng với tu vi Vũ Sư của mình thì hắn đã nghe hết câu nói của trưởng thôn. Kể cả tiếng nắc nhen ngào bị tiếng hò reo của dân làng át đi từ ông.

Hắn ta cũng khẽ lẩm bẩm: ‘Ta cũng ước gì mình có thể đến sớm hơn’.

Sau đó hắn cắt đầu Hắc Cầu rồi rời khu làng.

Lần đầu tiên giết người mang đến cho hắn cảm xúc vui buồn lẫn lộn.

Điệp Vũ đi đến quán rượu mà cả nhóm thường hay tụ tập. Hắn đến căn phòng phía cuối hành lang, sau đó mở cửa tiến vào.

Trong căn phòng chỉ có Tiêu Ngưng ngồi đó uống trà, cô ta thấy hắn bước vào thì kinh ngạc hỏi:

“Xong rồi à? Sao nhanh vậy?”

“Tên đó yếu mà, một đòn là xong.” Điệp Vũ ngồi vào bàn, sau đó lấy cái đầu Hắc Cầu ra, đưa trước mặt Tiêu Ngưng.

Tiêu Ngưng thấy vậy liền đập cho hắn một cái văng vào tường. Mặt cô tái đi vì sợ. Tiêu Ngưng hét lên:

“Ngươi có điên không mà đưa cái thứ gớm ghiếc đó ra trước mặt ta.”

Điệp Vũ đứng dậy, từ khi gia nhập Huyết Nữ thì hắn đã quá quen với bạo lực rồi. Hắn ta nghi hoặc hỏi:

“Không phải các cô tiếp xúc với thứ này thường xuyên à? Có gì phải sợ. Nè! tới đây nhìn ta cắt xem đẹp không, lần này ta dùng vũ khí cắt chứ không dùng [Lãnh Huyết Dao] nên không biết có đạt tiêu chí [Nhất đao đoạt mệnh lãnh huyết vô tình] hay không, cô lại đây kiểm tra dùm ta.” Hắn vừa nói vừa cầm cái đầu đi tới chỗ Tiêu Ngưng.

Nhược Trúc bước vào quán rượu. Lúc này cô cảm thấy hơi lo lắng cho Điệp Vũ, mặc dù biết đó là nhiệm vụ đơn giản nhưng cô vẫn không khỏi lo cho hắn.

Đáng lẽ mình nên âm thầm đi theo giám sát mới đúng. -Nhược Trúc tự trách mình

Cô đi đến cuối dãy phòng khi chuẩn bị gõ cửa thì từ căn phòng âm thanh của Tiêu Ngưng vang ra:

“Ngươi.. ngươi không được đến đây, mau cắt cái thứ kinh tởm đó vào!”

Một âm thanh khác cất lên lần này là âm thanh của Điệp Vũ.

“Giúp ta chút đi! có gì đâu mà sợ! đừng chạy nữa mau đến đây!”

“Không! đừng đến đây! ngươi mau dừng lại!” Tiêu Ngưng hét lên, âm thanh như sắp khóc.

Nhược Trúc nghe vậy thì cơ thể cô cứng đờ sau đó cảm giác đau đớn, thất vọng trong lòng cô trào dâng. Cô cứ tưởng Điệp Vũ khác với những nam nhân dơ bẩn khác nên đã cho hắn vào đây nhưng không ngờ hắn chỉ là tên mặt người dạ thú. Hắn ta đã nòng tằm với Tiêu Ngưng.

Nhược Trúc đã mang nguy hiểm cho nhóm Huyết Nữ, cô cảm thấy mình có lỗi với cả nhóm.

Đôi mắt Nhược Trúc trở nên lạnh băng, cô phá cửa xông vào. Khi nhìn thấy gương mặt của sợ hãi Tiêu Ngưng thì lửa giận trong lòng cô bùng lên.

Cô lướt người tiến tới chỗ Điệp Vũ, đầu khí trên tay cô chuyển thành một ngọn lửa màu đỏ. Cô tung chưởng vào người hắn.

Điệp Vũ bị dính một chưởng, máu tươi từ miệng hắn tuôn ra. Hắn ta mở to đôi mắt kinh ngạc của mình nhìn Nhược Trúc. Sau đó cơ thể hắn ngã gục xuống. Tâm trí từ từ chìm vào bóng tối.

Kết thúc truyện ở đây được chưa nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 33: Cảm Xúc Của Nhược Trúc

Tiêu Ngưng không tin vào mắt mình.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, lúc cô đang bị Điệp Vũ trêu ghẹo như mọi ngày thì Nhược Trúc bước vào cho Điệp Vũ một chưởng ngay tim. Mặc dù việc ăn chưởng từ cô đối với hắn là bình thường, nhưng lần này lại khác. Nhược Trúc đã dùng toàn lực đánh vào cơ thể hắn ta, nhận một chưởng ấy hắn ta chắc chắn sẽ chết.

Nhược Trúc đứng đó nhìn vào thân xác của Điệp Vũ đang tắm trong vũng máu của chính mình, trong mắt cô thoáng qua cảm xúc phức tạp nhưng ngay lập tức gạt bỏ đi. Cô dịu dàng nhìn sang Tiêu Ngưng đang sững sờ đứng đó. Bằng một giọng nói dịu dàng, cô an ủi:

“Tiêu Ngưng, tên đó có làm gì muội không? Ta xin lỗi vì đã mang hắn đến đây. Muội yên tâm ta sẽ không để chuyện này diễn ra lần nào nữa đâu.”

Nghe Nhượng Trúc nói vậy, Tiêu Ngưng bưng tỉnh. Cô hỏi bằng giọng run run:

“Tại sao tỷ lại giết hắn?”

“Chẳng phải hắn ta định phi lễ với...”

Nói tới đây Nhượng Trúc mới nhận ra có gì đó không đúng. Tiêu Ngưng là một tướng cấp còn Diệp Vũ chỉ mới là sư cấp mà thôi. Cho dù Diệp Vũ muốn, hắn cũng không thể làm gì Tiêu Ngưng được.

Tiêu Ngưng nghe vậy liền hiểu Nhượng Trúc đã hiểu lầm, cô chỉ vào cái đầu của Hắc Cầu trên sàn rồi giải thích:

“Hắn ta dùng cái đầu đó để dọa muội!”

Nhượng Trúc hiểu ra mọi chuyện, gương mặt cô trở nên xanh xao. Nhìn vào thể xác bất động của Diệp Vũ tim cô trở nên đau nhói, cảm giác tội lỗi bao trùm tâm trí Nhượng Trúc. Nhưng có hối hận thì cũng muộn rồi, đỡ một chương toàn lực của Vũ tướng cấp 7 thì với tu vi hiện nay của hắn sẽ chết là không thể nghi ngờ.

Nhượng Trúc lao đảo đi đến chỗ Diệp Vũ đang nằm. Cô nắm lấy cánh tay của hắn. Những kỷ niệm mấy ngày qua lần lượt hiện về. Mặc dù chỉ gặp nhau ít hôm nhưng hắn đã để lại trong nàng ấn tượng khó thể nào quên được.

Lần đầu gặp gỡ, hắn ta chỉ tỉnh cờ thấy nàng ngất xỉu trước cửa nhà rồi mang nàng vào trong, đó là hành động hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt của hắn. Mà nàng lại lợi dụng cơ hội đó để dùng bí kỹ của mình truyền độc vào người hắn. Lần đó nàng chỉ đơn giản nghĩ rằng ‘người trong giang hồ thân bất do kỷ’. Nên hy sinh một người qua đường để cứu lấy tính mạng mình không có gì là sai.

Nhưng sau đó, hắn ta không chết như nàng nghĩ. Mặc dù nàng vô tình nhưng cũng không đến mức giết người vừa giúp mình. Nàng định cho hắn ít tiền rồi thả hắn đi, nhưng vừa tỉnh dậy hắn làm nàng giận điên tiết nên Nhượng Trúc dùng những cái đầu để dọa hắn nhằm trả thù.

Nhìn thấy biểu hiện sợ hãi của Diệp Vũ thì nàng vô cùng thỏa mãn. Nàng cũng không thực sự muốn hắn giúp nàng xử lý những cái đầu đó, kể cả nàng cũng thấy buồn nôn khi phải chặt hàng trăm cái đầu.

Nhượng Trúc cố tình không khóa cửa phòng rồi giả vờ ngủ. Trong lòng thầm nghĩ khi Diệp Vũ thấy nàng không cảnh giác thì hắn sẽ trốn ra ngoài. Nhưng không, hắn ta không những không trốn mà còn thật sự làm những gì mà nàng bảo. Cứ thế, nàng thật sự chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy, thấy hắn đã làm gần hết phần việc của mình. Thì nàng lại quyết định thật sự để hắn thay nàng làm công việc khủng khiếp này. Nàng lại lợi dụng hắn lần nữa.

Sau đó cả hai chia tay, trước khi đi hắn còn không quên chọc tức nàng.

Kể từ ngày đó, một người lạ như hắn đã chiếm một vị trí trong lòng nàng.

Lần thứ hai gặp lại là lúc hắn đi cùng Mộc Linh, hắn muốn thuê Mộc Linh làm được sư cho mình, mặc dù Mộc Linh là người của nhóm nhưng Nhượng Trúc cũng không có ý định ngăn cản cô rời đi. Nhưng nghĩ tới việc người thuê Mộc Linh là hắn ta thì trong lòng Nhượng Trúc trở nên khó chịu.

Nên nàng thuyết phục hắn gia nhập Lãnh Huyết Công Hội thậm chí nàng còn đe dọa hắn, lúc đó nàng chỉ đơn giản nghĩ nếu gia nhập nhóm của nàng thì hắn chỉ có lợi chứ không có hại.

Nhưng bây giờ? Chỉ vì một hiểu lầm vô căn cứ mà nàng đã khiến hắn chỉ còn là một cái xác lạnh tanh, nào còn cái đáng vẻ nào động hằng ngày nữa.

Nàng ôm cơ thể của Diệp Vũ vào lòng. Máu của hắn làm ướt chiếc áo bào trên người nàng nhưng nàng không quan tâm. Mắt nàng rung rung rồi òa lên khóc như một đứa trẻ.

Từ lúc trở thành sát thủ, nàng đã giết vô số người, nàng đã sớm quen với việc đó rồi nhưng lần đầu tiên việc giết người làm nàng đau đớn đến vậy. Nàng hối hận, miệng nàng đắng chát, nước mắt không ngừng trào ra nào còn đáng vẻ chứng chạc thường ngày.

Tiêu Ngưng lần đầu tiên thấy đáng vẻ Nhượng Trúc yếu đuối như vậy. Lúc trước Nhượng Trúc lúc nào cũng mang vẻ mặt lạnh lùng với người khác nhưng đối với tỷ muội các nàng thì lại ân cần che chở. Trong ấn tượng của nàng thì Nhượng Trúc là một người vừa mạnh mẽ mà lại dịu dàng luôn luôn bảo vệ các nàng, Nhượng Trúc là thần tượng của cô.

Nhưng bây giờ người chị cả của mình trở nên như vậy, nó làm cô trở nên đau lòng.

Vốn là một người sắc sảo nên Tiêu Ngưng biết Diệp Vũ có một vị trí đặc biệt đối với Nhượng Trúc. Từ khi hắn xuất hiện thì Nhượng Trúc bắt đầu trở nên vui vẻ hơn, không những Nhượng Trúc mà kể cả cô và những thành viên khác cũng cảm thấy như vậy. Cuộc sống của sát thủ vốn chẳng vui vẻ gì, suốt ngày chém giết tuy rằng lâu dần sẽ quen nhưng cảm xúc u ám cứ mãi bám theo họ. Nhưng từ khi Diệp Vũ xuất hiện, với tính cách hiếu động của hắn thì cảm xúc u ám của đó dần dần bị cuốn đi thay vào đó là một niềm vui kỳ lạ.

Nhưng bây giờ chỉ vì một hiểu lầm nho nhỏ mà Diệp Vũ phải chết. Tiêu Ngưng cảm thấy lòng mình quặn đau, cô thấy mình có lỗi với cả hai người. Chỉ vì muốn bảo vệ cô mà Nhượng Trúc giết hắn. Mắt cô rung rung, cô cố nén dòng lệ đang muốn trào ra.

Điệp Vũ đang nằm trong lòng Nhượng Trúc, bây giờ hắn khổ tâm hết sức.

Lúc này đang trên chộc Tiêu Ngưng thì đột nhiên Nhượng Trúc phá cửa chạy vào cho hắn một chưởng. Khác với thường ngày, một chưởng này chứa sát ý mười phần, bị trúng chưởng thì hắn chắc chắn phải chết.

Nhưng cũng may là lúc ra ngoài ám sát để cho an toàn thì hắn đã mặc một lớp bảo giáp trong người. Cho nên hắn có thể tránh được một kiếp này.

Lúc đó hắn không hiểu tại sao Nhượng Trúc lại muốn giết mình nên đã thi triển một vũ kỹ kỳ lạ có thể tạo ra một chất lỏng giống như máu trong họng rồi nôn ra nhìn thì người ta sẽ nghĩ rằng hắn ta bị trọng thương đến mức thổ huyết. Hắn còn làm chậm dòng máu chảy trong cơ thể mình làm cho nó trở nên không khác gì một xác chết.

Qua cuộc đối thoại của Nhượng Trúc và Tiêu Ngưng hắn đã hiểu đại khái mọi chuyện. Nhượng Trúc hiểu lầm hắn nổi sắc tâm với Tiêu Ngưng nên đã cho hắn một chưởng. Khi hiểu ra thì hắn muốn đứng dậy chửi thề.

Đi ra ngoài kia giết người thì một chút nguy hiểm cũng không có. Khi về tới khu an toàn rồi thì lại suýt nữa thiệt mạng vì cái lý do nhầm nhứ này. Cuộc đời đúng là khó đỡ đến mức không thể khó đỡ hơn.

Lúc hắn thấy Nhượng Trúc đã bình tĩnh lại thì định đứng dậy chửi con điên này vài câu nhưng ai biết được cô ta lại nhào tới ôm hắn rồi òa khóc. Mọi chuyện diễn biến theo hướng drama thế này làm hắn ngỡ người không biết nên làm gì, không lẽ bây giờ bật dậy nói rằng này giờ hắn giả chết. Nhưng làm vậy có khi nào Nhượng Trúc thẹn quá hóa giận rồi cắt đầu hắn luôn không? Ai chứ con điên này có thể làm.

Vì thế mà bây giờ hắn vẫn nằm đó giả chết, Nhượng Trúc thì ôm hắn khóc như mưa. Mùi hương xừ nữ từ người cô truyền tới mũi hắn. Bộ ngực cao vút kia chạm vào người làm hắn ta cảm thấy kích thích không tả được. Tiểu huynh đệ của hắn bắt đầu rục rịch.

Ngay lúc lúc này cửa phòng mở ra. Mộc Linh cùng Mộc Kiều đi vào, cả hai nhìn thấy cảnh tượng Nhượng Trúc ôm cơ thể đầy máu của Điệp Vũ thì cả người chấn động. Tiêu Ngưng thấy vậy liền đi đến giải thích.

Khi nghe xong câu chuyện thì Mộc Linh nhìn vào xác chết của Điệp Vũ, đôi mắt thoáng qua chút đau lòng.

Còn Mộc Kiều thì òa khóc chạy đến chỗ hắn, Mộc Kiều là người trẻ con nhất cả nhóm, nên bình thường cả nhóm đều nuông chiều nàng nhưng cũng vì vậy mà khi Điệp Vũ xuất hiện liền tiếp trên tức nàng mang đến cho nàng cảm giác tức giận đồng thời còn có một cảm giác vui vẻ kỳ lạ.

Nên khi Mộc Kiều thấy hắn chết đi như vậy thì nàng không chút kiềm chế mà chạy tới ôm xác hắn.

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng vô ý chạm vào tiểu huynh đệ đang dựng đứng của Điệp Vũ.

Mộc Kiều giật mình không biết đó là gì nên dùng tay chọc chọc vài cái. Sau đó mặt cô đỏ lên, cô đẩy cơ thể hắn ra sau đó hét lên:

“Sắc lang!”

Điệp Vũ đang diễn sâu nghe vậy liền biết đã bị lộ. Hắn mở mắt ra, trước mắt hắn là Nhượng Trúc đang kinh ngạc há hốc mồm nhìn mình. Sau đó mặt Nhượng Trúc từ xanh trở thành đỏ.

Điệp Vũ thấy vậy liền cố giải thích:

“Lúc này... ta chỉ đùa thôi, việc cô lợi dụng dụng chạm thân thể ta, ta không bắt cô chịu trách nhiệm đâu. Yên tâm!”

Nhượng Trúc nghe vậy liền lộ khí xung thiên kể cả những người còn lại trong phòng cũng vậy.

Và rồi màn bạo hành bắt đầu....

Bạn đang đọc truyện *Tu Luyện Với Hệ Thống Khốn Nạn Tại Dị Giới* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.